

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ถ้าจะให้เลือกอยู่ระหว่างอำนาจกับอำนาจใคร ๆ ก็คงเลือกอยู่กับอำนาจ ชอบช่วยเหลือมากกว่า อำนาจ ฉลาดเหลือแสน (กะล่อน) ๗๘ ปีที่เหล่านักการเมืองแย่งพระราชอำนาจมาก็เพียงเพื่อสร้างอำนาจและผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง แล้วเหลืออำนาจต้องพินาศทั้งตนเองและบ้านเมือง ต่างจากบูรพกษัตริย์ที่ทรงอำนาจบ้านอำนาจเมืองมาตลอด แม้กระทั่งในหลวงองค์ปัจจุบัน ทรงอำนาจเหล่าทวยราษฎร์ ให้ประเทศชาติประชาชนพ้นจากวิกฤติครั้งแล้วครั้งเล่า จะมีนักการเมืองคนใดเล่า ที่เข้าหาชาวเขา ชาวเราชาวไร่ชาวนา ทั้งที่ทุรกันดารทั่วถิ่นไทยได้ เท่ากับพระองค์ ฝนแล้งน้ำท่วมตลิ่งพังดินเปรี้ยว ดินตาย โครงการพระราชดำรินับพันเข้าแก้ปัญหา พระองค์จึงเป็นที่รักเกิดทุนอย่างสุดเกล้า สุดเคียรสุดจิตสุดใจของไทยทั้งผอง ถ้าไม่ใช่ผู้ทรงบุญญาบารมีแล้วมาได้รับสักการะออกปานนี้ ก็ย่อมจะหลงเหลือมัวเมื่อดั่งเหล่าทรราชที่ต้องแพ้ยเพราะไม่ฟังใคร ๆ แต่ในหลวงกลับทรงลดพระองค์พร้อมรับคำวิจารณ์ตั้งพระราชดำรัสตอนหนึ่ง (๔ ธ.ค. ๒๕๔๘) ความว่า “...แต่ว่าความจริง ก็จะต้องวิจารณ์บ้างเหมือนกัน แล้วก็ไม่ว่า ถ้าใครจะวิจารณ์ว่าทำไม่ดีตรงนั้น ๆ จะได้อะไร เพราะว่า ถ้าบอกว่าพระเจ้าอยู่หัวไปวิจารณ์ท่านไม่ได้ ก็หมายความว่าพระเจ้าอยู่หัวไม่เป็นคน ไม่วิจารณ์เราก็กลัวเหมือนกัน ถ้าบอกไม่วิจารณ์”

สุดท้ายแล้วแม้จะถูกวิจารณ์ใด ๆ ในหลวงก็ทรงเลือกใช้อำนาจแทนอำนาจ
 ปราชญ์ (บัณฑิต) จะไม่สร้างอำนาจให้แก่ตนเอง
 จนคนเกรง ไม่กล้าติ ไม่กล้าท้วง
 ส่วนคนแค่ฉลาดจะสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง
 จนคนเกรง ไม่กล้าติ ไม่กล้าท้วง

การเมืองมิใช่การแย่งอำนาจ

การเมือง เนื่องเกี่ยวข้องกับทุกคน ต้องร่วมกันทุกชั้นชน

การเมือง เรื่องสละตน ไม่ใช่การหักล้าง

นั่นมันกบฏแท้

ถ้า**อำนาจ**คือพาล

อำนาจต่างหากงานงานรับใช้ประชา

แต่อดีตผู้ปกบ้าน

ต่างสละเลือดรักษา

ทุมบิพเพื่อประชา

ราชสุรรักเทิดทูนให้

ใช้ใช้ลาภยศสร้าง

แต่**อำนาจ**ทวยราษฎร์

ประชาศรัทธาสะอาด

อำนาจเพราะอำนาจให้

ใช้เรื่อง**อำนาจ**ยื้อ

เล่นพวกโกงกินตะบัน

หาเสียงอุบาทว์ฉันท

กึ่งนักการเมืองหน้า-

อำนาจแค่แข่งก้าม

คือจิตวิปริตเปลือง

ต่างจาก**อำนาจ**เรื่อง

อำนาจ-อำนาจนี้

ทุกคนช่วยสร้างเพื่อชาติ

อำนาจแก้แค้นกัน

บใช้การ เมืองเลย

ทุกผู้

รัฐศาสตร์ แท้เทียว

ชาบซึ่งดวงแด

เมืองมา

ประเทศไว้

เป็นสุข

จึงได้อำนาจใจ

อำนาจ

ทุกซ์ไว้

ใจสุด บูชาแล

ตะหากชีการเมือง

แย่งกัน

ชั่วช้า

สัตว์นรก เมาเมือง

ที่แท้ไปท่า

การเมือง

เปล่าปลี

เลื่องโรจน์

บ่งชี้สังกรรม

“สไมย์ จำปาแพง”

๒ ก.ค. ๒๕๕๓

๙

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒๔๑ เดือน สิงหาคม ๒๕๕๓

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

ศูนย์ เศรษฐกิจสร้าง
สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
คินหีน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สีประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๑๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาคัต หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : การเมืองมิใช่การแย่งอำนาจ

จริงจัง ตามพ่อ

3 คนบ้านนอกบอกกล่าว

สไมย์ จำปาแดง

4 จากผู้อ่าน

จำลอง ศรีเมือง

6 คุณนิคคิดน้อย

บรรณาธิการ

7 จากใจถึงใจ

บรรณาธิการ

8 บ้านปานาดอย

สำนักพิมพ์กัลลังก์

14 ข้าพเจ้าคิดอะไร

จำลอง

19 ซาดกทันยุค

สมณะโพธิรักษ์

22 บทความพิเศษ (รอยเท้าทางนิเวศ)

ฉวมพุทธ

32 กำปั้นทุบดิน

พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

37 เวทีความคิด

ดังนั้น วิมุตตินันทะ

38 พุทธศาสตร์การเมือง

นายนอก ทำเนียบ

40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสภสลด

ฉวมพุทธ

42 ชีวิตนี้มีปัญหา

สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์

52 คิดคนละชั่ว

สมณะโพธิรักษ์

57 การ์ตูน

แรงรวม ชาวหินฟ้า

58 บทความพิเศษ (ชีวิตการต่อสู้ของ ม.จ.สิทธิพร)

วิสูตร

60 ประสพการณ์ใต้ร่มโอศอก

ระพี สาคริก

62 สุนทรียสนทนา

ฟ้าสง

69 ชีวิตไร้สารพิษ

ท่านจันทร์-ไพศาล พิฆังคค

72 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สื่อเกวียน

74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน

ศูนย์ เศรษฐกิจสร้าง

76 กติกาเมือง

พอด เทพสุรินทร์

80 ปิดท้าย

ประคอง เตกฉัตร

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บ้านปานาดอย

“...ตามข้อเรียกร้องของพันธมิตรประชาชน
เพื่อประชาธิปไตยในการยกเลิกข้อผูกพัน
ระหว่างไทย-กัมพูชาทั้งปวง และขอให้ผลักดัน
กองกำลังและชุมชนชาวกัมพูชาโดยทันที...”

• คำทอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

● หมึกพอล พ่อหอม
แปดทนต์ (เล่นเอา
หลายคนทนต์กระดิก)

“ปลาหมึกลึกลับฉลาด คาคบอลโลก คนซึ่งโชคปัญญาแพ้ปลาหมึก”
ชมปลาหมึก พร้อมกับคิดคนไปด้วย

“ผู้ทนายบอลโลกหลากลั่นเหลือ เล่นซึ่งโชคความเชื่อทุกข์เหลือที่
เล่นพนันสนั่นเมืองเปลืองชีวิต บอลโลกมีคุณแก่โลกหรือโคใจ”

ใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้ว ผมเล่าว่าผู้ใหญ่มาท่านหนึ่ง
บอกผมให้โรงเรียนผู้นำสอนนักเรียนเมืองให้มีคุณธรรม ซึ่งผม
ตอบท่านไปว่าคงไม่มีนักเรียนคนไหนเข้าโรงเรียนผู้นำ เพราะ
ถือตัวถือตนกันทั้งนั้น

ปรากฏว่ากลางเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา **พรรคการเมืองใหม่**
ส่งผู้สมัครสมาชิกสภา กทม. (ส.ก.) และสมาชิกสภาเขต (ส.ช.) ไป
รับการฝึกอบรมที่โรงเรียนผู้นำกว่า ๗๐ คน

ผมพูดให้กำลังใจ**นักการเมืองมือใหม่**ว่า **พรรคพลั้งกรรม** มี
คนสนับสนุนน้อยกว่าพรรคการเมืองใหม่ ตอนที่ส่งสมัคร ส.ก., ส.ช.
ครบทุกเขต (ปี ๒๕๓๓) ได้รับเลือกเป็น ส.ก. ๔๙ คน จากทั้งหมด
๕๗ คน ได้รับเลือกเป็น ส.ช. ๒๓๐ คน จาก ๒๗๐ คน ถ้าพรรค
การเมืองใหม่ได้รับเลือกน้อยกว่าก็ไม่เป็นไร จะโตขึ้นไปเรื่อย ๆ

ตอนท้าย ๆ ของการฝึกอบรมเป็นการตอบข้อซักถามทุกเรื่อง
มีอยู่คนหนึ่งคงเห็นว่าผมอายุมากแล้วถามว่า เมื่อไรผมจะเลิก
เกี่ยวข้องกับการเมืองเสียที ผมตอบว่าคิดอยู่เหมือนกัน แต่ถ้า
เราไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง การเมืองก็มาเกี่ยวข้องกับเราอยู่ดี
ทุกคนจะหนุ่มจะแก่ก็ต้องช่วยกัน

“การเมืองเนื่องเกี่ยวข้อง **ทุกคน**
ต้องร่วมกันทุกชั้นชน ช่วยสร้าง” ๒

อยู่มาจนแก่ ผมเข้าใจผิด
อ ตลอดว่า **คนบ้านนอก**
เท่านั้นที่ชอบเลี้ยงตาย แท้จริง
คนเมืองนอก, ฝรั่งเศสคำก็
ชอบเลี้ยงตายเหมือนกัน
ระหว่างการแข่งขันฟุตบอล
โลกเมื่อเดือนกรกฎาคมที่
ผ่านมานี้ ชาวเยอรมันคนหนึ่ง
เอาปลาหมึกชื่อ “พอล” ไป
ใส่ในตู้ปลาขนาดใหญ่ แล้ว
เอากล่องพลาสติกใสใส่ลงไป
เอาชื่อประเทศที่กำลังจะแข่ง
แปะไว้ที่ข้างกล่อง แล้วเอา
อาหารใส่ลงไป

เลี้ยงตายว่า ปลาหมึก
กินอาหารกล่องไหน ประเทศ
นั้นชนะ ปลาหมึก “พอล”
เก่งกว่าคน ทายถูกทุกครั้ง
ท่านจันทร์ สมณะสันติโคศ
เขียนกลอนชมปลาหมึกบอล
ลงหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์

► **ธรรมดาของโลกจะได้** **ไม่ต้องโสกสลด** สมพงษ์ ฟ้าเจริญจิตต์

พ่อแม่ดูแลแต่อ่อนแต่ออก กลับไม่เห็นหัว ! สิ่งพ่อแม่ทุ่มเท
กับเราไร้ความหมาย ! คนอย่างนี้ เมื่อได้รับความอยุติธรรม
ก็จงอย่าเสียใจ สิ่งที่คุณได้รับ ยังน้อยกว่าสิ่งที่คุณทำลงไป !

► **ชีวิตไร้สารพิษ** สื่อแก้ว

การสระผมก่อนนอนจะทำให้ผมอ่อนแอลงเรื่อย ๆ จึงทำให้
กล้ามเนื้ออ่อนแอไปด้วย ทำให้เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวง่าย
ยกตัวง่าย หมอนรองกระดูกก็จะเคลื่อนง่ายด้วย

ก็แค่วาตะไฉ

วาดวาตะอหิงสาอโหสิ
 โฉนบ้ำพาเสียบสติตริตรองโฉน
 ขึ้นเวทชีหน้าดำเป็นไฟ
 สอนนิสัยไพร่อำมาตย์ทาสตัวจริง
 ถ้าคนตีหนีหน้าเข้าป่าหมด
 แสดงความกลัวจนหัวหดหมดทุกสิ่ง
 ปล่อยโจรป่าแบกปืนมายืนยิง
 คนตีนี้วิ่งแน่บแอบงไฟ

- เป็นต้น นาประโคน บุรีรัมย์

👉 ลีลาเลิศ...อหิงสาอโหสิ

แท้...อุตริตัดจริตผิดวิสัย

สุดจะชอนสันดานพาลล้างผลาญไทย

นี้แหละไพร่...พรรคทาสอาชญากร

แผนลอยลม

แผนปรองดองคือความหวังครั้งสุดท้าย
 เป็นสายใยสานพลังตั้งสิ่งขร
 ให้ชนชั้นรู้แผ่เพื่อเอื้ออาทร
 เป็นวงจรร่วมสร้างชาติอย่างอาจอง
 แผนปรองดองคือแสงทองส่องชีวิต
 หลายความคิดร่วมก่อร่างตั้งประสงค์
 เพื่อมวลชนอยู่ร่วมกันอย่างมั่นคง
 สุขดำรงชนชาติอยู่คู่แผ่นดิน.

- วิไลฐู ชัยศรี อุดร

👉 จะปรองดองต้องยึดโยงความโปร่งใส

เพื่อพิทักษ์ชาติไทยธำรงมั่น

พร้อมสละประโยชน์ตนสารพัน

เทิดกระบวนยุติธรรมจรโลงธรรม

หากปรองดองป้องเป้า...เลิกเอาโทษ!

คิดชั่วโหดซ้ำซ้อนจิตทรามต่ำ

ทำผิดแล้วเลี้ยงรับผิดชดใช้กรรม

แผนปรองดองต้องล้มคว่ำกลางแผ่นดิน.

สุปจนิมวัย

ได้รับหนังสือฉบับที่ ๒๔๐ ก.ค.๕๓ ที่ระลึกงาน
 “สารานุกรมกุศลพลตรีจำลอง ศรีเมือง สุปจนิมวัย
 (อย่างนี้กว่าแก่)” พบข้อผิดพลาด จึงขอบอกกล่าว
 - “บ้านป่านาดอย” ย่อหน้าแรกหายไป ๑
 บรรทัดหรือเปล่า? และหน้า ๙ คอลัมน์ขวามือ
 ย่อหน้าที่ว่า “เช่นเมื่อเร็ว ๆ นี้ นายกรัฐมนตรี
 อยู่นอยู่ในตำแหน่ง ๙ ปี ลาออก”

- หน้า ๓๙ ภาพประกอบผิดหรือเปล่าเพราะ
 คำบรรยายภาพกับภาพไม่เข้ากันเลย ถ้ามเพื่อน
 ที่ทำงานอยู่โรงพิมพ์ บอกว่างานเราคิดอะไร
 จะเร่งรีบทำและคนทำมีน้อย ช่วงนี้ดิฉันยังไม่ได้
 ทำงานประจำ หากต้องการผู้ช่วยพิสูจน์อักษร
 ขออาสาคะ

- จากผู้อ่านที่หายหน้าไปนาน

👉 ไซ้เลยครับ ทุกจุดที่ทักท้วง ผิดพลาด
 ฉกฉกรรจ์ล้มคว่ำลงใจตายได้ล้อมกรอบแก้ไข
 แล้วในฉบับที่ ๒๔๑ ที่ส่งมานี้ ขอขอบคุณที่อาสา
 ช่วยงาน โปรดติดต่อสำนักพิมพ์กลับแก่น ได้เลย
 คุณมด/สุเสวี คนเดิมนะครับ

เดิบโตมาแบบไหน?

ติดตามข่าวคดีคุณอ้อพหมื่นในหลวงเพราะ
 เรียกพ่อแล้ว ชาวบ้านท่ามาค้าขายอย่างผมพูด
 ไม่ออกบอกไม่ถูกเพราะไม่ได้เรียนกฎหมาย ไม่รู้
 เรื่องคดีความ แต่ดูรายการของอ้อพในเอเอส
 ทิวแล้ว ด้วยสามัญสำนึกของคนไทยที่จงรักภักดี
 ไม่เห็นว่ามีมูลที่จะชี้ว่าพหมื่นได้เลย จึงข้องใจ
 ตำรวจไทยเหลือเกิน กว่าที่จะเดิบโตขึ้นมาถึงระดับ

นายพลไม่ได้ผ่านงานแบบนี้มาเลยหรือ

- ชินแส พระโขง

👉 **เจียมเนื้อเจียมตัวว่ารับราชการเพียง ๒๐ ปี เป็นสารวัตรใหญ่ ๓ โรงพัก ๘ ปี อีกชั้นเดียวก็เต็มขั้นพันตำรวจโท ผลุนผลันลาออกเสียก่อน วาสนาไม่ถึงระดับนายพล เลยพลาดโอกาสเสียค่าโง่ เพราะวินิจฉัยคดีผิดพลาด นำเสียดายจัง อ้อ! ผมจบจากรัฐศาสตร์ จุฬา แล้วสอบเข้าอบรมเป็นพนักงานสอบสวนที่ ร.ร.นายร้อยตำรวจสามพราน ๔ เดือนครึ่ง ขอฝากกฎหมายอาญามาให้ขบคิดค่าเวลาชีวิต “มาตรา ๑๑๒ ผู้ใดหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี”**

ส่วนไหนก็ไม่สำคัญเท่าส่วนรวม

เพิ่งกลับจากการไปชุมนุมประท้วง ที่ยูเนสโก กรุงเทพฯ ฯ คัดค้านการขึ้นทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลก ที่เสนอโดยเขมรซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ในฐานะที่เป็นคนไทย จังหวัดศรีสะเกษด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องน่าสนุกเลย ที่จะต้องไปอยู่ข้างถนนอีกแล้ว นำขึ้นชมคนไทยจำนวนมากที่ไปร่วมชุมนุมประท้วงครั้งนี้ เสียสละ

ความสุขส่วนตัวเพื่อส่วนรวม ตามคำขวัญลือยิดของการบินไทยว่า ส่วนไหนก็ไม่สำคัญเท่าส่วนรวม เคยอ่านในนิตยสารซีเคร็ตพูดถึงเรื่องการแย่งชิงทรัพยากร ใช้อาวุธเป็นเครื่องมือในการรุกราน แม้ปัจจุบันสงครามที่ใช้อาวุธเข้าทำห้ำหั่นกัน จะมีโอกาสเกิดขึ้นน้อยลง แต่สงครามในรูปแบบอื่นยังคงดำรงอยู่ ไม่ว่าจะเป็นสงครามทางเศรษฐกิจ การรุกรานทางวัฒนธรรม เป้าหมายไม่ต่างจากอดีต นั่นคือการแย่งชิงทรัพยากรในชาติที่ต่อยกว่า คอยดูองค์การยูเนสโก ถ้าชาติมหาอำนาจรวมตัวกันแย่งชิงทรัพยากรจากประเทศไทยผ่านทางเขมร ก็เป็นเรื่องน่าอาย น่ารังเกียจ เพราะข่าวล่าสุดว่าชาติมหาอำนาจเหล่านั้นที่เป็นกรรมการมรดกโลกบอกว่า การขึ้นมรดกโลกเป็นการโต้โง่ที่เคยทำลายมรดกโลกในชาติต่าง ๆ ในอดีตที่ผ่านมา (จึงจะขอเข้ามาบริหารจัดการ ?)

- ครูเก่าชายแดน

👉 **เรื่องนี้นักการเมืองและข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวปล่อยปละละเลยวางใจจนเกิดปัญหาได้อย่างไรหนอ มีอะไรลับลวง พราง สูดยอดนักหรือ จึงเจียบอมพะนำกันนัก ไม่ยอมปริปากชี้แจงแถลงไขให้ชาวบ้านมั่นใจในอธิปไตยเหนือแผ่นดินไทยเลย !**

๓๒ บรรณาธิการ

ขอภัย บทความพิเศษ

(ข้อคิดของคน
ที่คิดชั่วต่อบ้านเมือง

และสถาบัน
โดยทศพล นรทัศน์)
ฉบับที่ ๒๔๐
หน้า ๓๔
รูปขวาคือ
รูปที่ถูกต้อง

รูปเดิม

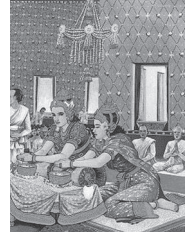
รูปที่ถูกต้อง

บทความเดียวกัน

หน้า ๓๔
รูปขวาคือ
รูปที่ถูกต้อง

รูปเดิม

รูปที่ถูกต้อง

ภาพผู้จัดการออนไลน์

ขาวเอกซ์ไซท์ไทยโพสต์ ๑๔-๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ นายวิระ วัชรปราณี ผู้จัดการสำนักงานเครือข่ายองค์กรงดเหล้า (สคล.) นำคณะเยาวชนจากโครงการเยาวชนรู้เท่าทันน้ำเมา พร้อมด้วยศิลปินและนักแสดง เข้าพบนายกรัฐมนตรีนุรักษ์ ทำเนียบรัฐบาล เพื่อให้ลงนามปฏิญาณตน พร้อมเขียนไปรษณียบัตรรักษะชนครอบครัวคนไทยงดเหล้าเข้าพรรษา ปี ๕๓

พร้อมกันนี้ นายวิระ แถลงว่าโครงการรณรงค์ “งดเหล้าเข้าพรรษา” ปีนี้ย่างเข้าปีที่ ๘ แต่มิได้แถลงความลับ...ชาวพุทธก็ยังไม่เว้น “งดเหล้าเข้าพรรษา !”

อ่านข่าวนี้แล้วก็แสนจะชื่นชม สคล. ที่เอาระยะพัฒนาคุณภาพชีวิตคนไทยยิ่งนัก และในขณะที่เดียวกันก็อดกังขามีได้...

ทำไมหนอ ! ? ไทยเป็นเมืองพุทธชนานแท้ ไร่เทียมทานมาเนิ่นนานนับแต่ก่อตั้งชาติ มีวัดมีพระสงฆ์องค์เจ้าพุทธสาวกผู้ทรงศีลทรงธรรม อยู่แทบทุกหมู่บ้านทั่วประเทศ ท่านมีหน้าที่สืบพุทธศาสนาด้วยการเทศนาสั่งสอนปมเพาะให้ชาวบ้านธรรมดา ๆ เป็นชาวพุทธด้วยครองศีล ๕

เป็นปกติของชีวิต

ศีล ๕ ข้อ ๕ “สุราเมรยมัชชะ ปมาทัญจานา เวรมณี” นั่นก็สุดแสนชัดเจนว่า “สุราเมรัย” และ “มัชชะ...สิ่งมอมเมาทั้งปวง” เป็นสิ่งต้องห้ามเด็ดขาด แม้ยาม “นอกพรรษา” ก็ตามเถอะ

แต่ชาวพุทธติดเหล้ากันทั่วประเทศ ดื่มเหล้ากันเพียบ แถมบุหรี ยาเสพติดนานาอีกต่างหาก ไม่เว้นแม้แต่ในวัดบางวัด ศีล ๕ ข้อนี้ ก็รุ่งเรือง !

นำคิดว่าถ้าองค์กรสงฆ์เข้มแข็ง สืบสานพุทธธรรมคำสั่งสอนสัมฤทธิ์ผลทั้งแก่ตนเองและพุทธศาสนิกชนคนนอกวัด จะมีกากเดนอะไรเหลือเล็ดลอดมาถึงมือ สคล. จนถึงกับต้องร้องขอให้นายกรัฐมนตรีเป็นนายแบบ ! ทั้ง ๆ ที่ภาระรับผิดชอบการบ้านการเมืองก็หลากหลายล้นเหลืออยู่แล้ว

อยากจะสรุปว่าเพราะความอ่อนแอของผู้เผยแพร่ปลูกฝังศาสนธรรมนั้นแหละเป็นตัวการทำให้สังคมอ่อนด้อยคุณธรรม เป็นเหตุให้ “หายนธรรม” อาจหาญย่ายั่นย่อยยับเจียนกินพื้นดิน **๒**

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๖ ปี ในฉบับที่ ๒๔๓ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๓ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลชนสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงจะจัดพิมพ์หนังสือ “นัยยะที่เราคิดฯ” มอบเป็นบรรณาการ

“นัยยะที่เราคิดฯ” รวบรวมภาพปกและเนื้อหาสาระจากคอลัมน์ นัยปก ของหนังสือ “เราคิดอะไร” สะท้อนมุมมองเปิดเผยหัวใจของเรา ที่มีต่อสถานการณ์ ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในสังคมที่เกิดขึ้นในช่วงขณะนั้น ๆ

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มขนาดเดียวกับเราคิดอะไร สีสี่ทั้งเล่ม

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแก้สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “นัยยะที่เราคิดฯ” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๑๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-
ขาว-ดำ	
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนธิ น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ กิต ๑, ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

นางสาวสุธีร์ สีประเสริฐ โทร. ๐๙-๕๙๓๒-๙๙๒๑

● สำนักพิมพ์กลิ่นแค้น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, แฟกซ์ : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ กิต ๐

● สุวรรณภูมิ พันธมิตรอยุธยา นำธงไทยผืนใหญ่ส่งจากข้างหน้าไปถึงข้างหลัง แล้วส่งจากข้างหลังกลับไปข้างหน้า ขณะที่ผืนธงปกคลุมข้างบนหัวนั้น น้ำตามัน ร่วงลงมา ฉันอยู่ใต้ร่มธงไทย ที่น้องของเราอยู่ใต้ร่มธงไทย นึกถึงเพลงของหลวง วิจิตรวาทการที่ว่า “ใต้ร่มธงไทย ร่มเย็นเหมือนดั่งอยู่ใน ร่มโพธิ์ ร่มไทร ที่มีกิ่งใบ แนนหนา” เรามาที่นี่เพราะใต้ร่มธงไทยอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เรามิได้มาทำร้ายใคร แต่มาเพื่อประกาศให้ชาวโลกรู้ว่าผู้นำประเทศ และระบอบทักษิณ คือความชั่วช้าและเติมเกริมเกินกว่าจะยอมให้มันมาย่ำยี แผ่นดินไทยได้อีกต่อไป (ถ่ายทอดความรู้สึกโดย Chaleejang@Mblog)

● บรรยากาศที่สนาม- บินไม่ได้มีความรุนแรง ใด ๆ แต่ผู้อำนวยการ ทำอากาศยานสุวรรณ- ภูมิสั่งปิดสนามบินเอง พลตรีจำลองมีจดหมาย ลงนามแทนแกนนำ ขอ ให้เปิดทำอากาศยาน สุวรรณภูมิ ก็ไม่ยอมเปิด

● สองนักท่องเที่ยวยกจากเยอรมนี ดร.เอเซล มุลเลอร์จากเบอร์ลิน และคลอส เวคเกอร์ต จากสตูดต์การ์ต

มุลเลอร์บอกว่าเขาไม่ว่าอะไรที่รอแม้ว่า เขาต้องการจะกลับบ้าน

ผมได้รับแจ้งว่าเขามาประท้วงรัฐบาล ผู้ประท้วงมาที่สนามบินเพราะต้องการขับไล่ รัฐบาล อะไรก็ตามที่รัฐบาลทำมันไม่ถูกต้อง เขากล่าว

เวคเกอร์ตก็เห็นใจในกรณีนี้เหมือนกัน “มีคนบอกว่าสี่เหลี่ยมที่ผู้ประท้วงใช้คือสีที่ แสดงถึงในหลวง ผู้ประท้วงรักในหลวงที่ทำสิ่ง ต่าง ๆ มากมายให้ประเทศนี้ ผมเข้าใจแม้ว่า ประเทศผมจะไม่มีสถาบันพระมหากษัตริย์”

ภาพจาก www.oknation.net/blog/pradit

● ฝรั่งเศส-ต่างชาติที่ทั้งน้ำใจพันธมิตรฯ ร่วมโพกผ้ากฐัดที่สนามบินสุวรรณภูมิ

สมาชิกใหม่ของ “เราคิดอะไร” บางคน เมื่อเห็นหัวข้อ บทความนี้ คงคิดว่าผมปลีกวิเวกไปอยู่กลางป่ากลางดอย ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับใครแล้ว อยู่อย่างสงบ สบาย ๆ แต่หาเป็น เช่นนั้นไม่

ไม่สงบไม่สบาย มีเรื่องยุ่ง ๆ อยู่เรื่อย ถูกฟ้องจะเอาเข้าคุกหลายคดี และถูกฟ้องจะปรับเงินผมหลายคดีหลายล้านบาท จนผมจำไม่ได้ รอฟังทนายความว่าจะต้องไปขึ้นศาล ไปให้การที่ไหนเมื่อไร

คดีล่าสุดเป็นข่าวคริกโครม (คดีที่ไปชุมนุมที่สนามบินดอนเมือง และสนามบินสุวรรณภูมิระหว่างวันที่ ๒๔ พฤศจิกายนถึง ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑) คดีนี้ผมมีเพื่อนมากกว่า

คดีอื่น ๆ มีเพื่อนร่วมถูกหมายเรียก พร้อม ๆ กับผมถึง ๓๘ คน รวมทั้งตัวผมด้วยเป็น ๓๙ จะไม่ครีกรโครมได้อย่างไร นอกจากจำนวนจะมากมายแล้วยังมีกรณีแปลก ๆ อีก ป้าคนหนึ่งร่วมชุมนุมด้วยการเอาผ้าหม้อปอนั่งตีหน้าเวทีชุมนุม ถูกหาว่าเป็นผู้ก่อการร้าย นักร้องคนหนึ่งคือ คุณศิริลักษณ์ ผ่องโชค ขึ้นเวทีการชุมนุมร้องเพลงตอนตีสามก็ตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นผู้ก่อการร้าย

พิธีกรสาวของเอเอสทีวีหลายคน ถูกหมายเรียกก่อการร้ายเหมือนกันหมด เช่น คุณวราชมล ช่างปรีชา คุณ เมธาวดี เบญจราช-จารุพันธ์ คุณสรโรชา พรอุดมศักดิ์ คุณกมลพร วรกุล คุณจินดารัตน์ เจริญชัยชนะ และ คุณอัญชะลิ ไพริริก

อดีตอธิบดีตำรวจประทีน ก็ถูกหมายเรียกก่อการร้าย นายทหารชั้นผู้ใหญ่ของกองทัพบก **พลเอกปฐมพงศ์** ของกองทัพอากาศคือ **พลอากาศเอกเทอดศักดิ์** ถูกหมายเรียกก่อการร้ายทั้งนั้น

ตำรวจออกหมายเรียกง่ายมาก ข้อความเหมือนกันหมด ขึ้นต้นด้วยคำว่า “คดีระหว่างสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ผู้กล่าวหา และ **พลตรี จำลอง ศรีเมืองกับพวก**” เอาผมเป็นหัวโจกเพราะแก่กว่าเพื่อน

ขอกกล่าวหาฉกรรจ์ทั้ง ๑๐ ข้อนั้น ๒ ข้อหลังข้อความสั้นมาก

๙ ก่อการร้าย ๑๐ เป็นช่องโຈร

อ่านข้อ ๙ กับข้อ ๑๐ ก็พอแล้วไม่ต้องไปสนใจกับขอกกล่าวหา ๑ ถึง ๘

ตำรวจทยอยเรียกผู้ต้องหาไปให้การครั้งละสองสามคน ตั้งแต่วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ถึง ๖ กันยายน นายพันมิตรนัดประชุมผู้ต้องหา มีมติว่า เพื่อความสะดวกรวดเร็วของพนักงานสอบสวน เราขอเลื่อนไปให้การพร้อม ๆ กันวันที่ ๒๖ สิงหาคมเวลา ๙.๐๐ น.

หัวหน้าพนักงานสอบสวน พล.ต.ท. สมยศ ออกมาชู้ว่า อย่าเอามวลชนไปกดดันตำรวจนะ

ให้ไปที่กองปราบเฉพาะผู้ต้องหาและนายเท่านั้น ถ้าฝ่าฝืนจะออกหมายจับทันที ซึ่งพวกเรา ๓๙ คนไม่คิดจะฝ่าฝืนอยู่แล้ว ออย่ามาชู้เสียให้ยาก

แกนนำพันธมิตรถูกหมายจับ **คดีขบถ** ตอนที่ชุมนุมอยู่ในทำเนียบรัฐบาลเดือนกันยายน ๒๕๕๑ เราไม่ไปมอบตัว เราใช้สิทธิโต้แย้งตามขั้นตอนกระบวนการยุติธรรม ถ้าตำรวจจะจับก็จับได้ โดยเฉพาะเวลาสองทุ่มครึ่งของทุกคืน แกนนำจะไปอยู่บนเวทีพร้อมกัน แต่ตำรวจก็ไม่จับ

วันที่ ๕ ตุลาคมของปีนั้น ผมต้องออกนอกทำเนียบไปลงคะแนนเลือกตั้ง ผู้ว่า ฯ กทม. เพราะผมเคยเป็นผู้ว่า ฯ อยู่ ๖ ปี ระหว่างเป็นผู้ว่า ฯ นั้นไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ ผู้ว่า ฯ จะเป็นผู้จัดการเลือกตั้งทุกครั้ง

พอลงคะแนนเลือกตั้งเสร็จตำรวจก็จับทันที ผมไม่ประกันตัวยอมติดคุกเพื่อประท้วง **หมายจับข้อหาขบถ** สองวันต่อมาศาลก็ยกเลิกหมายจับคดีขบถ โดยศาลแจ้งว่าหมายจับดังกล่าว เป็นหมายจับที่เลื่อนลอย

วันนั้นก่อนจะไปลงคะแนนเลือกตั้งผู้ว่า ฯ กทม. ผมบอกพันธมิตรว่าไม่ต้องตามไป เราต้องไม่ใช้มวลชนกดดันตำรวจหรือกดดันผู้คุม ให้เป็นไปตามกระบวนการยุติธรรมก็แล้วกัน

ถ้า พล.ต.ท.สมยศ หัวหน้าพนักงานสอบสวนในครั้งนี นึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น คงจะไม่ออกมาชู้ แสดงความอาฆาตมาดร้ายให้เสียเวลา

พันธมิตร หยุดการชุมนุมปักหลักปักค้าง ๑๙๓ วัน เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ หลังจากนั้นเมื่อเราเห็นว่ารัฐบาลกำลังจะพลาดเรื่องอะไร แกนนำพันธมิตรจะประชุมกัน แล้วดึงเตือนรัฐบาลทุกครั้ง

ครั้งนี้ก็เช่นกัน คณะกรรมการมรดกโลกจะประชุมพิจารณาให้ปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกตามข้อเสนอของเขมร เราประชุมและออกแถลงการณ์เตือนรัฐบาลเป็นครั้งสุดท้ายให้เตรียมแก้ปัญหาดังต่อไปนี้

แถลงการณ์ ฉบับที่ ๙/๒๕๕๓
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง

คำเตือนสุดท้ายก่อนการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกครั้งที่ ๓๔

ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้ยื่นหนังสือถึง นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ โดยให้ดำเนินการยกเลิกแผนที่แสดงเส้นเขตแดนระหว่างไทยกับกัมพูชา มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งจัดทำขึ้นโดยประเทศฝรั่งเศสแต่เพียงฝ่ายเดียว และผลักดันทหารและชาวกัมพูชาออกจากดินแดนไทยโดยไม่มีเงื่อนไข

แผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งจัดทำขึ้นโดยฝรั่งเศสแต่เพียงฝ่ายเดียวนั้น เป็นแผนที่ซึ่งขาดความชอบธรรม เพราะประเทศไทยไม่เคยยอมรับมาก่อน เพราะเหตุว่าได้ลากเส้นแผนที่ตามอำเภอใจโดยไม่ยึดหลักสันปันน้ำ และหลักธรรมชาติ ทำให้แผนที่ฉบับดังกล่าวได้รุกล้ำเข้ามาดินแดนไทยจำนวนมาก

บัดนี้ เวลาได้ผ่านมา ๘ เดือนกว่านับจากวันที่ได้ยื่นจดหมายข้อเรียกร้องดังกล่าว ผลปรากฏว่ารัฐบาลยังไม่ได้ประกาศยกเลิกข้อผูกพันระหว่างไทย - กัมพูชา ที่ยอมรับแผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งจัดทำโดยฝรั่งเศสแต่เพียงฝ่ายเดียวแต่ประการใด อันได้แก่ การไม่ประกาศยกเลิกบันทึกความเข้าใจการสำรวจและการปักปันเขตแดนทางบกปี ๒๕๔๓ (MOU ๒๕๔๓) ซึ่งไม่ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา ไม่ประกาศยกเลิกบันทึกความเข้าใจพื้นที่ทับซ้อนและการแบ่งผลประโยชน์ทางทะเลในอ่าวไทย (MOU ๒๕๔๔) ซึ่งไม่ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา ไม่ประกาศยกเลิกแผนแม่บทและข้อกำหนดหน้าที่ในการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนร่วมทางบก ของคณะกรรมการธิการเขตแดนร่วมไทย - กัมพูชา (TOR ๒๕๔๖) ไม่ประกาศยกเลิกแถลงการณ์ร่วมระหว่างไทย-กัมพูชาที่ยกปราสาทพระวิหารและพื้นที่โดยรอบให้กัมพูชาให้เป็นมรดกโลกซึ่งจัดทำไว้เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ ไม่ประกาศทบทวนเพื่อยกเลิกมติรัฐสภาเมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ เรื่องกรอบการเจรจาข้อตกลงชั่วคราวไทย-กัมพูชา เกี่ยวกับสถานการณ์ชายแดนบริเวณเขาพระวิหาร และเอกสารกรอบการเจรจาสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนทางบก ไทย-กัมพูชา ตลอดแนวในกรอบของคณะกรรมการธิการเขตแดนร่วม ไทย-กัมพูชา ซึ่งเท่ากับว่านอกจากประเทศไทยไม่ปฏิเสธแผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ แล้ว ยังมีพฤติกรรมสนับสนุนซ้ำแล้วซ้ำเล่าอีกหลายครั้งโดยไม่ได้มีการแก้ไขให้มีความถูกต้องแต่ประการใด

เราเชื่อว่าการยอมรับ MOU ๒๕๔๓ ตั้งแต่สมัยรัฐบาลนายชวน หลีกภัย อันเป็นจุดเริ่มต้นของการ

ยอมรับแผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งจัดทำโดยฝรั่งเศสแต่เพียงฝ่ายเดียวนั้น อาจทำไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ดังนั้นหากรัฐบาลนายอภิสิทธิ์มีความจริงใจควรใช้โอกาสนี้แก้ไขในสิ่งที่ผิดพลาดเพื่อรักษาอธิปไตยของชาติ และเพื่อรักษาผลประโยชน์ทางพลังงานในอ่าวไทยเป็นหลักสำคัญ

ผลจากการกระทำดังกล่าว ทำให้ฝ่ายกัมพูชาได้ยื่นเอกสารการลากเส้นตามแผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งรุกล้ำเข้ามาในดินแดนไทยขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการมรดกโลกหลายครั้งติดต่อกัน โดยที่ฝ่ายไทยก็ไม่ได้ปฏิเสธตัวแผนที่ดังกล่าวแต่ประการใด และเป็นผลทำให้ในทางพฤตินัยดินแดนไทยได้ถูกรุกล้ำเข้ามาเป็นจำนวนมาก ทั้งกองกำลังทหาร สิ่งปลูกสร้าง ชุมชน และการออกโฉนดโดยรัฐบาลกัมพูชา โดยฝ่ายไทยมิได้มีการผลักดันแต่ประการใด ทั้ง ๆ ที่สาเหตุดังกล่าวรัฐบาลสามารถอ้างเหตุในการยกเลิกข้อผูกพันระหว่างไทย-กัมพูชาทั้งปวงได้ทันที

เราขอให้รัฐบาลแสดงความจริงใจในการแก้ไขปัญหาหนี้ด้วยการปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในการยกเลิกข้อผูกพันระหว่างไทย-กัมพูชาทั้งปวง และขอให้ผลักดันกองกำลังและชุมชนชาวกัมพูชาโดยทันที

ในการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกครั้งที่ ๓๔ ระหว่างวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓-๔ สิงหาคม ๒๕๕๓ การเข้าร่วมประชุมเท่ากับเป็นการยอมรับการกระทำของคณะกรรมการมรดกโลกตลอดจนเท่ากับยอมรับการใช้แผนที่ของกัมพูชา ตลอดจนการเข้าร่วมประชุมเพื่อเลื่อนการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกด้วยอ้างเหตุผลว่าปักปันเขตแดนไม่แล้วเสร็จ ก็มีใช้การแก้ไขในเรื่องแผนที่ซึ่งจัดทำโดยฝรั่งเศสแต่ประการใด เราขอเรียกร้องให้รัฐบาลไม่ส่งตัวแทนเข้าประชุมคณะกรรมการมรดกโลกครั้งนี้ ต้องทำหนังสือประท้วงการใช้แผนที่มาตราส่วน ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งจัดทำโดยฝรั่งเศสแต่เพียงฝ่ายเดียว ยื่นคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด และศาลรัฐธรรมนูญไทยกรณีการเพิกถอนเป็นเอกสารสำคัญในการขอให้คณะกรรมการมรดกโลกและองค์การยูเนสโกหยุดดำเนินการการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารและพื้นที่โดยรอบ อันถือเป็นพฤติกรรมที่ก้าวก้าวและแทรกแซงอธิปไตยของไทยอย่างร้ายแรง ตลอดจนประกาศไม่อนุญาตให้ ๖ ชาติที่จะเข้ามาบริหารพื้นที่รอบปราสาทพระวิหารโดยเด็ดขาด และดำเนินการปกป้องอธิปไตยของชาติโดยทันที

เราขอเตือนเป็นครั้งสุดท้ายว่าหากไม่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องดังกล่าว ถือว่าความเสียหายทั้งปวงรัฐบาลต้องรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ข้อถกเถียง คอลัมน์บ้านป่านาตอยฉบับที่ ๒๔๐ หน้า ๘ ย่อหน้าแรก บรรทัดที่ ๔ ข้อความเดิม “แล้วคนที่เขาเกิด” ข้อความที่ถูกต้อง คือ “แล้วคนที่เขาเกิดที่บ้านป่าเขาจะไม่รักบ้านเดิมบ้างหรือ”

คอลัมน์เดียวกัน หน้า ๙ ข้อความเดิม “นายกรัฐมนตรียังอยู่ในตำแหน่ง ๙ ปีลาออก” ข้อความที่ถูกต้อง คือ “นายกรัฐมนตรียังอยู่ในตำแหน่ง ๙ เดือนลาออก”

ต่อจากนั้น ๒ วัน ผมได้รับการชักชวนจากผู้รู้จักมักคุ้น ซึ่งรวมตัวกันเป็น “กลุ่มคนไทยหัวใจรักชาติ” ให้ไปร่วมชุมนุมประท้วงยูเนสโก (องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ) วันที่ ๒๗

● กลุ่มคนไทยหัวใจรักชาติ
พันเกลียวใจเป็นหนึ่ง

หลังจากนั้นอีก ๑ วันคือ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ทรราชข่าวจากคณะผู้แทนไทยที่ไปร่วมประชุม คณะกรรมการมรดกโลก เมือง เซวิลยา ประเทศบราซิลว่า รัฐบาลไทยคงค้ำในที่ประชุมไม่สำเร็จแน่ เพราะในวาระการประชุมไม่มี

มีแต่วาระของเขมรเรื่องเสนอประสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก ซึ่งเป็นวาระที่ ๖๖ ส่วนไทยมีแต่วาระการเสนอเขาใหญ่เป็นมรดกโลก ซึ่งเป็นคนละเรื่องกัน ถ้าประชาชนคนไทยไม่ประท้วงจะต้องเสียดินแดนแน่

เช้าวันที่ ๒๗ เราตั้งขบวนที่วัดธาตุทอง เดินเท้าไปชุมนุมหน้าสำนักงานยูเนสโก ยื่นหนังสือประท้วง ไม่ยอมให้ขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก เพราะจะทำให้ไทยเสียดินแดนรอบปราสาท ๓,๐๐๐ ไร่ (๔.๖ ตารางกิโลเมตร) และเสียดินแดนตามแนวตะเข็บชายแดนอีกถึง ๑ ล้าน ๘ แสนไร่ ตามแผนที่ที่เขมรแนบไปกับการขอขึ้นทะเบียนซึ่งฝรั่งเศสเขียนขึ้นเองแต่เพียงฝ่ายเดียว

คิดไม่ถึงว่าผู้ร่วมชุมนุมจะมากอย่างนั้น เพราะ “กลุ่มคนไทยหัวใจรักชาติ” ซึ่งเป็นคณะจัดการชุมนุมมีเวลาเตรียมตัวน้อยมาก เราชุมนุมอย่างสงบจริง ๆ เหมือนที่พันธมิตรเคยทำมา ปราศร้ายไปเล่นดนตรีไปเล่นลูกคริกครื้น ไม่เครียดไม่ด่าว่าใคร

นาย **เอ็ดการ์ ซาร์ค** ผู้อำนวยการฝ่ายบริหารของยูเนสโกประจำภาคพื้นแปซิฟิกและเอเชีย ออกมารับหนังสือด้วยตนเอง ชมว่าคนไทยน่ารัก ชุมนุมไปยิ้มไป และให้ความเห็นว่าการชุมนุมมีผลแน่ ผมเองไม่ใคร่มั่นใจ กลัวว่าจะเจอฝรั่งปากหวาน

เมื่อส่งเรื่องประท้วงทางอีเมลล์ไปยังสำนักงานใหญ่ ยูเนสโก และส่งไปยังประธานการประชุมที่บราซิลเสร็จ นายเอ็ดการ์ ก็เอาหลักฐานมาให้เราดูในตอนบ่าย ว่าทางนั้นรับทราบแล้วจริง ๆ

ผมได้ประชุมหารือกับ **คุณไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ และพลเอก**

ปฐมพงศ์ เกษรศุภร์ เห็นตรงกันว่าเราได้ชุมนุมติดต่อกัน ๗ ชั่วโมงครึ่ง ทำสำเร็จตามที่เรที่ตั้งใจแล้ว สมควรเลิกชุมนุม และแจ้งให้รัฐบาลต่อยอด สานต่อจากการชุมนุมในวันนั้น

ก่อนแยกย้ายกันกลับ ผมขึ้นพูดบนหลังคารถเป็นคนสุดท้าย ขอขอบคุณทุกคนที่ไปร่วมชุมนุมพร้อมกับเล่าให้ผู้ร่วมชุมนุมฟังถึงลำดับการเสนอหนังสือประท้วง จนแน่ใจแล้วว่า การชุมนุมของเรากระเทือนไปถึงบราซิลแน่ ผมทิ้งท้ายว่า

“ไม่ว่าผลการประชุมที่บราซิลจะออกมาอย่างไร รัฐบาลต้องสานต่อ ต้องผลักดันชาวเขมรทั้งพลเรือนและทหารออกไปจากดินแดนไทยให้หมด **มิฉะนั้นจะเกิดเรื่อง**”

ข้อความสุดท้ายรัฐบาลรู้แน่ๆว่าถ้าไม่ทำตามข้อเสนอของภาคประชาชนรัฐบาลจะต้องเจออะไร เพราะเราเป็นนักโลว์รัฐบาลมีอาซีพี ไล่มาแล้วถึง ๓ รัฐบาล คือ **รัฐบาลทักษิณ รัฐบาลสมัคร และ รัฐบาลสมชาย**

รุ่งขึ้นคือวันที่ ๒๘ กรกฎาคม หนังสือพิมพ์ฉบับต่าง ๆ ลงพิมพ์เป็นข่าวใหญ่

ขณะชุมนุมไปได้ประมาณ ๒ ชั่วโมง **นายก ๑ อภิลิทธิ์** เชิญพวกเรา ๔ คนไปหารือ คือ **อาจารย์พิภพ, อาจารย์ปานเทพ, อาจารย์วัลย์วิภา และ คุณคำณูณ**

ผลการหารือ เห็นตรงกันข่างเรื่อง คือ ไม่ยอมรับแผนที่ฝรั่งเศสเขียนเอง (มาตราส่วน ๑:๒๐๐,๐๐๐) และจะต้องผลักดันชาวเขมรให้ออกไปจากดินแดนไทย ส่วนที่เห็นไม่ตรงกันก็คือนายก ๑ เห็นว่าไม่ควรยกเลิกบันทึกช่วยจำ (เอ็มโอยู) พ.ศ. ๒๕๔๓ และการผลักดันเขมรจะไม่ใช้กำลังทหารแต่ใช้การเจรจา (หมายถึงการ **ปรองดอง** กับเขมรนั่นเอง)

ประมาณ ๕ โมงเย็นเราก็แยกย้ายกันกลับบ้าน ก่อนกลับก็ทำความสะอาดพื้นที่ที่ชุมนุมเหมือนเคย การชุมนุมเป็นที่พอใจของทุกฝ่าย ทั้งเจ้าหน้าที่ยูเนสโก ตำรวจที่ไปรักษาการณ์ และผู้ชุมนุม

วันรุ่งขึ้นนาง **ไอรีนา** ประธานใหญ่ยูเนสโก

ให้สัมภาษณ์ที่ฝรั่งเศสว่า การขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ เพราะยูเนสโกมีหน้าที่สนับสนุนสันติภาพ ประชาชนไทยจำนวนมากชุมนุมประท้วงที่หน้าสำนักงานยูเนสโกเมืองไทยคัดค้านการขึ้นทะเบียนมรดกโลกอย่างเต็มที่ไทยกับเขมรจะเป็นศัตรูกัน การทำงานของยูเนสโกจะกลายเป็นการทำลายสันติภาพเสียเอง วันเดียวกันคือวันที่ ๒๘ กรกฎาคม คณะรัฐมนตรีมีมติคัดค้านการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลก ถ้าคัดค้านไม่สำเร็จ ให้คุณสุวิทย์ คุณกิตติ หัวหน้าคณะผู้แทนไทยแถลงต่อที่ประชุมคณะกรรมการมรดกโลกถึงความไม่ชอบมาพากลของเขมร และยูเนสโก ที่จะทำให้เราถูกปล้นดินแดน แถลงเสร็จก็ให้แจ้งว่าประเทศไทยขอถอนตัวออกจากยูเนสโก ซึ่งจะทำให้ยูเนสโกเสียหายอย่างยิ่ง

น่าดีใจ หลังจากการชุมนุมหน้าสำนักงานยูเนสโก ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องพูดเหมือน **“กลุ่มคนไทยหัวใจรักชาติ”** คัดค้านการขึ้นทะเบียนอย่างเต็มที่ เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแม่ทัพภาคที่ ๒ และที่ปรึกษาคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยมรดกโลก คือ ศาสตราจารย์ **ดร. อุดุลย์ วิเชียรเจริญ** ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกัน

ที่ประชุมคณะกรรมการมรดกโลกที่บราซิลเห็นว่ายังขัดแย้งกันอยู่ จึงหยุดการประชุมชั่วคราวแล้วให้ไทยและเขมรไปเจรจาทกลงกันเอง เมื่อตกลงกันไม่ได้ ที่ประชุมจึงเลื่อนการประชุมเรื่องนี้ไปปีหน้า (๒๕๕๔)

ดินแดนไทยจึงรอดอีกครั้งหนึ่งด้วยพลังประชาชน รัฐมนตรี สุวิทย์ โทรศัพท์ข้ามทวีปมาเข้ารายการโทรทัศน์ในประเทศไทย ขอขอบคุณทหาร ขอขอบคุณประชาชนทุกคน รวมทั้งเอ่ยชื่อ **“มหาจำลอง”** ด้วย ที่จริงต้องไปขอบคุณ **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** เพราะท่านสนับสนุนอย่างเต็มที่ผมเป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น

☐

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 240)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายอย่างราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”** ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พำไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่เที่ยง ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอกันกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ต้องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

โดยความเป็นจริงในวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ หากตรวจสอบกันดูว่า การประพฤติในศาสนาพุทธของผู้เป็น

นักบวช ซึ่งก็คือผู้ปฏิญาณตนเข้ามาประพฤติพรหมจรรย์
แท้ๆ ขอภัยเกิดถ้าอาตมาจะพูดตรงๆว่า นักบวชของ
พุทธผู้ใดประพฤติ**“เพื่อ”อะไรต่ออะไรดังที่กล่าวมานั้นอยู่
ล้วนคือ ผู้หลอกลวงคนทั้งหลายอยู่ และเป็น“ผู้ทำลาย
ศาสนาพุทธ”**นั่นเอง ก็คงไม่ผิด **ใช่ไหม**

ศาสนาพุทธเสื่อม เพราะเหตุเช่นนี้ ไม่น้อยเลย

ถ้าผู้บวชมาแล้วใด ประพฤติออกนอกจริตดังกล่าว
ไม่**“เพื่อ”**สำรวมอินทรีย์(สังวร) ไม่**“เพื่อ”**ละกิเลส(ปหานะ)
ไม่**“เพื่อ”**คลายกำหนด(วิราคะ) ไม่**“เพื่อ”**ดับกิเลส(นิโรธะ)
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้**“ความประพฤติและการแสดง
ออก”**ของนักบวชนั้นก็จะทั้ง**“มีความเป็นอยู่ที่ผิดเพี้ยน
ได้ และทั้งแสดงออกทางกายทางวาจาทางใจที่ผิดเพี้ยน
ได้ เพราะมัน“ผิด”จากธรรมชาติของพระพุทธเจ้าแล้ว ที่“ผิด”
ก็เนื่องจากตนเองมีแค่“รู้”เท่านั้น(สุดมยปัญญาหรือแค่
จินตามยปัญญา) แต่ยังไม่เกิดไม่เป็นหรือยังไม่บรรลุผล
อะไรตามที่รู้เลย”** นั่นก็คือยังไม่เป็น**“ภาวนามยปัญญา”**
ยังไม่เป็นความรู้ที่ได้ประพฤติปฏิบัติจนเกิดมรรคผลใน
ตนให้ได้ ผู้มีแต่**“ความรู้”**จึงไม่มี**“มรรคผล”**อันเกิด
แล้วนั้นในตน ปรากฏเป็น**“ภาวะจริง”**ขึ้นมาจริงในตัวเรา
ด้วยการปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุมรรคผลนั้น

เพราะไม่ประพฤติปฏิบัติเลย หรือแม้จะปฏิบัติแต่
ไม่บรรลุมรรคผล กิเลสยังไม่ได้ลดเลย อาจจะมีกิเลส
มากขึ้นๆอีกด้วย จึงไม่มีมรรคผลที่เป็น**“ภาวะจริง”**ยืนยัน
การพูด-การแสดงออกให้แก่ตน ก็ได้แต่ถึง**“ความจริง”**
จากแค่**“ความรู้”**ที่ยังไม่มี**“ภาวะจริง”**เท่านั้น แถมกิเลส
ในตนอีกสารพัดทั้งกิเลสโลภะ-กิเลสโทสะ-กิเลสโมหะ
ซึ่งเป็นกิเลสมานานแล้วตัวเองจะน้อยหน้าเป็น**“ผู้ด้อย
ความรู้”** ก็จะถูกกิเลสใช้อำนาจบังคับให้ผู้ไม่บรรลุมรรค
ผลนั้นๆ พุดก็ดี แสดงออกก็ดีไม่ได้พุดหรือแสดงออก
จาก**“ภาวะจริง”** เพราะตนแค่**“รู้”**ฟังมา จำมา อย่างเก่งก็
แค่**“ผล”**สูงสุดของการขบคิด ซึ่งยังไม่ใช้**“ความรู้”**ที่อ่าน
จาก**“ภาวะจริง”**ตามที่ตนมีจริงเป็นได้จริง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“จงทำคุณอันสมควรนั้นให้ได้
แก่ตนก่อน แล้วจึงพร่ำสอนผู้อื่น จักไม่มัวหมอง”**

ดังนั้น ถ้าผู้ใดได้แค่**“รู้”** ยังไม่ปฏิบัติจน**“คุณธรรม”**
นั้นเกิดผลขึ้นในตนก่อน เอาแต่พร่ำสอนจากแค่ที่**“รู้”**

เท่านั้น ก็ต้องมัวหมองตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าแน่ๆ
แม้เรียนรู้แล้วและได้ตั้งใจ**“ประพฤติปฏิบัติ”** แต่ผู้
ประพฤติปฏิบัติเช่นนั้นแหละ ก็ยังประพฤติปฏิบัติไป**“เพื่อ”
หลอกลวงคนให้มานับถือ - เพื่อเกลี้ยกล่อมคนมาเป็น
บริวาร - เพื่อผลประโยชน์คือลาภสักการะและสรรเสริญ
- เพื่อผลประโยชน์ในการอดอ้างวาทะ - เพื่อปรารถนา
ว่า ให้คนทั้งหลายจงรู้เราว่าวิเศษอย่างนี้** ขนาดถึงขั้น

“ประพฤติปฏิบัติ”แล้วแท้ๆ ไม่ใช่แค่ได้แต่**“รู้”**เฉยๆ
เท่านั้น ได้พากเพียร**“ประพฤติปฏิบัติ”**ด้วยซ้ำ แต่
ประพฤติไปก็ยังมีกิเลส**“เพื่อ”**อะไรต่างๆ ตามที่วามานั้น
มันก็ค้านแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้ใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๕ นี้ชัดๆดังๆ ใครจะมี
กิเลส**“เพื่อ”**อะไร จะมาก จะกลาง จะน้อยแค่ไหน ก็เป็น
เรื่องของ**“ความจริง”**ที่มีจริงตามจริงของผู้ประพฤตินั้นๆ

เพราะฉะนั้น แค่มี**“ความรู้”**แต่ไม่ประพฤติปฏิบัติ
ตามที่**“รู้”** ซ้ำมีหน้าเอา**“ความรู้”**ไปทำ**“เพื่อ”**อะไรต่ออะไร
ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสมานั้น มันก็ยิ่งแยกว่าคนที่**“ไม่รู้”**
เพราะผู้**“ไม่รู้”**เขาก็ไม่ได้เอากรรมะไปทำทุระกิจ**“หากิน”**

ผู้ที่ได้แค่**“รู้”** **“รู้”**น้อยก็เอาไปใช้น้อย-ผิตน้อย ยิ่ง**“รู้”**
มากเรียนมาก จำได้มาก นั่นแหละยิ่งเอาไปใช้**“หากิน”**
ได้มาก แต่ไม่ประพฤติปฏิบัติ แล้วเอา**“ความรู้”**ไปทำ
“เพื่อ”ผลตอบแทนอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัส ก็จะได้แต่**“รู้”**และ**“เดาประกอบ”****“ความรู้”**
แสดงออกแก่คนอื่น **“ความรู้”**จึงได้แต่**“เก็งความจริง”**ไป
ตามที่**“รู้บัญญัติ”**(รู้แต่ภาษา : สุดมยปัญญาและจินตามยปัญญา)
เท่านั้น จะไม่ได้แสดงออกจาก**“ภาวะจริง”**เลย จึงผิด
เพี้ยนไปได้เรื่อยๆ **โดยเฉพาะผู้“แสดงออกยังมีกิเลส
กิเลสก็จะเป็น“เจ้าอำนาจ”ร่วมแสดงออกตลอดเวลา ยิ่ง
เป็นคนมีกิเลสมากและยิ่ง“ฉลาด”มากนั้นแหละยิ่งปรุง
แต่งปั้นสร้างอะไรต่ออะไรเป็น“เนื้องอก”หลอกลวงมนุษย์
เพิ่มพอกมากขึ้นๆ ความผิดเพี้ยนจึงเกิดขึ้นตามกิเลส
ของ“ผู้รู้”แต่ไม่มี“ปรมาตถธรรม”**

ฉะนั้นเอง **ที่เป็นเหตุตัวร้ายพาให้ศาสนาเสื่อม**

จริงๆแล้วศาสนาเองไม่เสื่อม แต่มีผู้เสื่อมไปศาสนา
เพราะตนเองไม่มีผลบรรลุความจริงของศาสนาต่างหาก
ที่ทำให้คนเข้าใจศาสนาผิดเพี้ยน ตามที่แจกแจงมาแล้ว

แล้วพาลพาทำให้ผู้อื่นพลอยปฏิบัติผิดๆไปตามเรื่อยๆ และมากขึ้นๆๆ คนนั้นเองพากันเสื่อมไปจากศาสนา

ดังนั้นจะไม่ผิดก็ต้องประพฤติปฏิบัติให้ได้มรรคผล ก่อน ค่อยสอนผู้อื่น บอกต่อแก่ผู้อื่น แสดงออกตามจริง

หลักการปฏิบัติ ก็คือ “ไตรสิกขา” หรือ “จรณะ ๑๕ วิชา ๘” เป็นต้น ให้เกิดผลสำเร็จไปตามลำดับ ซึ่งจะมี “อริศีลสิกขา” เจริญสู่ “ตถตา” มี “อริจิตสิกขา” เจริญสู่ “ฉาน” สู่ “สมาธิ” สู่ “วิมุติ” สู่ “นิพพาน” มี “อริปัญญาสิกขา” เจริญสู่ “ญาณ” สู่ “วิชา” สู่ “ปัญญา”

“ปัญญา” ที่มีความเป็น “วิชา” ของพุทธศาสนานั้น พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ มาติกา รวบรวมไว้ถึง ๗๓ ปัญญา ที่เดียว และ ๗๓ ญาณหรือ ๗๓ ปัญญา นี้ ๖๗ ปัญญา เป็นปัญญาทั่วไปของสาวกภูมิ ส่วนปัญญาหรือญาณอีก ๖ ญาณนั้น เป็นปัญญาเฉพาะภูมิขั้นสัมมาสัมโพธิญาณ หรือเป็นพุทธวิสัยสำหรับพระพุทธเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่ปัญญาที่อยู่ในวิสัยของสาวกทั่วไปจะมีได้เป็นได้

ปัญญาทั้ง ๗๓ ญาณนั้นเริ่มจาก “สุตมยญาณ” ซึ่งมีหมายความว่า “ปัญญาที่เกิดขึ้นจากได้ยินได้ฟังมา หรือ ปัญญาที่เราได้ยินได้ฟังมา” เป็นปัญญา ที่ ๑

- “สุต” หมายถึง ได้ยิน หรือได้ฟัง
- “มย” หมายถึง เกิดขึ้น หรือ “เรา”
- “ญาณ” หมายถึง ความรู้ หรือปัญญา

ซึ่งธรรมดาของคนทั้งหลายทั่วไปเกือบทั้งสิ้นในโลก ปุถุชนไม่สามารถมี “ความรู้ชนิดนี้” (อาริยภูมิหรือโลกุตระภูมิ) ขึ้นมาเองได้ จะต้อง “ได้ฟังความรู้ชนิดนี้” จาก “ท่านผู้รู้ที่สัมมาทิฐิ” จึงจะ “รู้ได้” แล้วนำไปปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติ จนกระทั่งเกิด “ผลบรรลุธรรมชนิดนี้” สำเร็จขึ้นมาได้ ก็เกิดเป็น “อาริยบุคคล”

ความรู้ชนิดนี้ ไม่ใช่ “ความรู้สามัญทั่วไปที่คนปุถุชนก็รู้ได้” แต่เป็น “ความรู้ชนิดที่มีลักษณะของโลกุตระ” ไม่ใช่ “ความรู้ที่มีลักษณะของโลกียะ”

อาริยบุคคล หรือ คนที่บรรลุธรรมชนิดนี้ เป็นคน “โลกใหม่” เรียกโลกนี้ว่า **โลกุตระ** อันเป็น **คนละโลก** กับโลกที่ปุถุชนทั้งหลายอาศัย วนเกิดเวียนตาย-วนสุขเวียนทุกข์กันอยู่ ที่ชื่อว่า **โลกียะ**

“โลกุตระ” จึงเป็น “โลกอื่น” หรือ “ปรโลก” อันเป็น

“ปรโลก” ตาม “ความรู้ลักษณะหนึ่งที่ว่า **เทวนิยม**”

“**ความรู้ชนิดนี้**” มีลักษณะ “**ทวนกระแส**” (ปฏิโลตัง) กับ “**โลกียะ**” จึงต้อง “**ได้ฟัง**” จากผู้ที่มีภูมิโลกุตระบอกให้ จากนั้นถ้าได้ศึกษาจน “**สัมมาทิฐิ**” ครบ ๑๐ ตาม

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “**มหาจิตตารัสกสูตร**” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) คนที่ “**สัมมาทิฐิ**” แล้วพากันเพียร สัมมาปฏิบัติกระทั่งสามารถบรรลุโลกุตระธรรมสำเร็จจริง วิญญาณของผู้บรรลุเกิดใหม่จริงๆ จิตวิญญาณในตัวคน เป็นๆ-ยังไม่ตายนี้แหละ “**เกิดจริงเป็นจริง**” เรียกการเกิด ชนิดนี้ว่า “**โอปปาติกโยนิ**” ซึ่งเป็น “**การเกิดของวิญญาณ**” ที่ยังอยู่ในตัวคนเป็นๆ ที่ร่างกายยังไม่แตกตายไป (กายัสส เภทา) นี้เอง แต่จิตวิญญาณของคนผู้บรรลุธรรมนี้เกิดใหม่ ใน “**ปรโลก**” (แบบเทวนิยม) แล้ว ชื่อโลกนี้คือ “**โลกุตระ**” [ซึ่งมิใช่ “ปรโลก” แบบเทวนิยม ต่างจาก “ปรโลก” แบบเทวนิยม]

ผู้สามารถเกิดใน “**โลกใหม่**” (โลกุตระ) ด้วยการ “**บรรลุ ธรรมชนิดนี้**” ได้ จะต้องอาศัย “**ฟัง**” (สวะ) จาก **ผู้รู้ที่ สัมมาทิฐิ** และต้องเข้าใจอย่างถูกต้องถูกถ้วนก่อน แล้ว ค่อยนำไปปฏิบัติให้ “**สัมมา**” (ถูกต้องถูกถ้วน) จึงจะบรรลุได้

เนื่องจาก “**เหตุ**” ที่ต้อง “**ได้ฟัง**” จาก **ผู้รู้สัมมาทิฐิ** มาก่อนจึงจะ “**มีความรู้ชนิดนี้**” เพราะ “**รู้ขึ้นมาเอง**” ไม่ได้ ดังนั้นแหละ ปุถุชนและทั้งกัลยาณชนจึงชื่อว่า **สาวกภูมิ** หมายความว่า **ผู้ยังอยู่ในภูมิของ “ผู้ฟัง” (สาวก)** จะต้อง “**รับฟัง**” มาจาก **ผู้รู้ที่สัมมาทิฐิ** อื่นจึงจะ “**รู้ได้**” จึงจะ “**มีความรู้ชนิดนี้**” ขึ้นมาในตน อยู่ ในฐานะ “**รู้เอง**” ไม่ได้ “**มย**” มีความหมายสำคัญ ๒ อย่าง ได้แก่

- ๑. เกิดขึ้น หรือสำเร็จ
- ๒. เรา หรือข้าพเจ้าเอง

สุตมยญาณ เท่ากับ **เรามีความรู้** (ชนิดนี้) **เกิดขึ้นจากฟัง** แต่ยังไม่มีความรู้ขั้น “**ปัจเจก**” (คือ ผู้ปฏิบัติจนมีความรู้ ชนิดอาริยธรรมนี้ เป็นผลเกิดขึ้นในจิตตนจริงแท้แน่นอนแล้ว ผู้ มี “**ความจริงตามที่ได้รู้มาก่อนชนิดนั้นขึ้นเฉพาะตน**)

และยังไม่ใช่ผู้มีภูมิระดับสูงขึ้นไปกว่านั้นอีก คือ “**สยง อภิญา**” [หมายถึง ผู้มีปัจเจกภูมิที่ได้สะสม “**สัมมา วัตตนา**” (การดำเนินสัมมาอาริยผลไปให้เจริญขึ้นยิ่งๆ) มาโดยตนเอง ถึงขั้นต้องถือได้ว่า “**ความรู้ชนิดนี้เป็นของตนเอง**” แท้ๆแล้ว]

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

เป็นสอง
หนึ่งนำ
อีกหนึ่ง
สรุป

มาตรฐาน
มาซึ่ง
ย่าแย
ขึ้นกับ

ตามธรรม
ความสุข
เป็นทุกข์
ผลกรรม

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

สองมาตรฐาน

๘๓ (อสังคณชาดก)

มีพราหมณ์คนหนึ่ง เป็นผู้ตรวจลักษณะตาบของพระเจ้าปเสนทิโกศล ในเวลาที่พวกช่างเหล็กนำตาบมาถวายพระราชชา พราหมณ์นี้ก็จะตรวจตาบด้วยการพิจารณา และสุดตมตาบนั้น แล้วชี้ถึงลักษณะดีหรือไม่ดีของตาบได้

หน้าที่นี้จึงเป็นโอกาสแก่พราหมณ์ หากได้ลากจากมือของช่างตาบคนใด ก็จะกล่าวชมตาบของช่างนั้นว่า ดีสมบุรณ์ด้วยคุณลักษณะ แต่ถ้าไม่ได้ลากจากช่างตาบคนใด ก็จะติเตียนตาบของช่างนั้นว่า ไม่ดีไร้คุณภาพ

ด้วยเหตุนี้ จึงมี ช่างตาบคนหนึ่ง ปรารถนา

จะสั่งสอนพราหมณ์นั้น เมื่อเขาทำตาบเสร็จ ก็ได้ยัดพริกป่นอย่างละเอียดใส่ไว้ในฝักตาบ แล้วนำตาบนั้นมาถวายพระราชชา พระองค์ก็รับสั่งพราหมณ์นั้น

“ท่านจงพิจารณาดูตาบเล่มนี้เถิด”

พราหมณ์ชักตาบนั้นออกจากฝัก พิจารณาและสุดตม พริกป่นจึงเข้าสู่จุมก ทำให้พราหมณ์จามอย่างแรง ปลายจุมกตวัดโดนคมตาบขาดไปทันที

เรื่องราวที่พราหมณ์จุมกแหวง ร่ำลือกันไปทั่ว แม้ในหมู่สงฆ์ก็สนทนากันถึงเรื่องนี้ ครั้น

พระศาสดาทรงทราบ ได้ตรัสแก่หมู่สงฆ์

**“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น
ที่พรหมณ์พิจารณาตบแล้วจุมกแหวง แม้
ในกาลก่อนก็เคยจุมกแหวงมาแล้ว”**

จากนั้นทรงเล่าเรื่องราวนั้น

.....

ในอดีตกาล มีพรหมณ์คนหนึ่งเป็นผู้ตรวจ
ลักษณะตบ ของ**พระเจ้าพรหมทัต**แห่งนคร
พาราณสี

ซึ่งพรหมณ์นี้ก็ได้กระทำเช่นเดียวกับ
พรหมณ์ของพระเจ้าปเสนทิโกศลนั้นแหละ
แล้วก็โดนสั่งสอนจนทำให้จุมกแหวง แต่ในอดีต
นั้น พระราชาได้พระราชทาน**หม้อ**แก่พรหมณ์
ให้รักษาผลที่จุมกจนหาย แล้วใช้ครึ่งทำเป็น
จุมกเทียม ใส่แทนจุมกส่วนที่แหวงไป และทรง
ให้พรหมณ์นั้นทำงานในตำแหน่งเดิม

กาลนั้น พระเจ้าพรหมทัตทรงไม่มีโอรส
มีแต่**พระธิดาองค์หนึ่ง** กับ**พระราชภาคิไนย**
(หลานชาย) ทรงเลี้ยงดูทั้งสองจนกระทั่งเติบโต
๑๖ พรรษา ทั้งคู่ต่างมีพระทัยรักใคร่พอใจกันและ
กัน พระราชาจึงรับสั่งว่า

“หลานชายของเราจะได้เป็นเจ้าของ
ราชสมบัตินี้ เราจะยกธิดาของเราให้อภิเษกด้วย”
แต่แล้วทรงดำริใหม่ในเวลาต่อมา

“หลานชายของเรา ยังไงก็เป็นญาติของเรา
อยู่แล้ว ถ้าเรานำราชธิดาอื่นมาให้เขาอภิเษก
แล้วยกธิดาของเราให้แก่พระราชภาอื่น วิธีนี้ญาติ
ของเราจะได้เป็นเจ้าของราชสมบัติทั้งสอง
พระนครเลย”

ทรงดำริใหม่ดังนั้น จึงรับสั่งใหม่แยกทั้งสอง
ให้ห่างกัน พระราชธิดาประทับอยู่ตำหนักหนึ่ง
พระราชภาคิไนยประทับอีกตำหนักหนึ่ง

เมื่อเหตุการณ์พลิกผันเช่นนี้ พระราช-
ภาคิไนยซึ่งปรารถนาครองคู่กับองค์หญิง จึง
รับสั่งเรียก**หญิงแม่มด**ผู้หนึ่งมาเข้าเฝ้า ให้ทรัพย์
มีค่า ๑,๐๐๐ กหาปณะ (๔,๐๐๐ บาท) แก่นาง

แล้วย้าเด็ดขาดว่า

“ท่านจงอ้างเหตุอะไร ๆ ก็ได้ ทำให้เสด็จ
ลง ของฉันทรงปล่อยให้พาพระธิดา ออกจาก
พระราชวังให้จงได้ ท่านทำการในครั้งนี้ เรื่องที่
ชื่อว่าไม่สำเร็จ ต้องไม่มี”

หญิงแม่มดก็รับคำอย่างหนักแน่น

“สำเร็จแน่เพคะ หม่อมฉันจะเข้าเฝ้าพระ
ราชา แล้วจะกราบทูลอย่างนี้ว่า ข้าแต่สมมุติ-
เทพบัดนี้กาลกนิกำลังเข้าเกาะกุมพระธิดาอยู่
หม่อมฉันขอพาพระธิดาขึ้นรถไปสู่ป่าช้าทำพิธี
ให้มนุษย์ที่ตายแล้วนอนอยู่ใต้ตั่งพิธี ให้พระธิดา
ประทับนั่งบนตั่ง แล้วทรงสนานด้วยน้ำหอม
๑๕๐ หม้อ เพื่อทำให้กาลกนิถูกชะล้างไป เหตุผล
อย่างนี้ พระราชาทรงอนุญาตให้พาพระธิดาออก
จากพระราชวังแน่นอน”

“ดีละ อุบายเหมาะแท้”

หญิงแม่มดจึงได้ดำเนินการตามอุบายนั้น
ซึ่งพระราชาก็ทรงอนุญาตให้พาพระธิดาไป
พร้อมด้วยบริวารจำนวนมาก ถึงป่าช้าหญิง
แม่มดข่มขู่บริวารทั้งหมดนั้นว่า

“เวลาที่พระธิดาประทับอยู่บนตั่งทรงสนาน
คนตายที่ได้ตั่งนั้นจะจาม แล้วลุกออกมาจาก
ใต้ตั่ง หากเห็นผู้ใดก่อน จะจับผู้นั้นไป พวกท่าน
พึงระวังตัวให้ดี รีบหลบหนีทันที อย่าประมาณ
เด็ดขาด”

ส่วนพระราชภาคิไนยได้แอบไปถึงป่าช้าก่อน
แล้วซ่อนอยู่ใต้ตั่ง ทำเป็นคนตายที่เขาคลุมศพไว้
พอหญิงแม่มดนำพระธิดาขึ้นบนตั่ง **พระราช-
ภาคิไนยก็รีบเอาพริกป่นใส่พระนาสิก (จุมก)**
ทำให้จามออกมาอย่างแรง ๒-๓ ครั้ง

เสียงจามดังขึ้นเท่านั้น คนทั้งหลายพากัน
ชนลุกด้วยความหวาดกลัว หญิงแม่มดก็รีบร้อง
เสียงดังลั่นทันที วิ่งหนีไปก่อนใครทั้งหมด คน
อื่น ๆ เห็นเช่นนั้นยิ่งตกใจใหญ่ พากันวิ่งหนีไป
หมดสิ้น

เป็นโอกาสให้พระราชภาคิไนยลุกขึ้นมาพบ
เจ้าหญิง แล้วทั้งสองก็พากันทรงสนาน จากนั้น

ก็แอบไปสูดตำหนักของพระราชภาคินีด้วยกัน

ในภายหลังเมื่อพระราชาทรงทราบเหตุการณ์แล้ว ทรงดำริว่า

“ที่จริงเราเลี้ยงธิดามา ก็เคยหมายยกให้หลานชายนี้อยู่แล้ว บัดนี้ก็เหมือนเราทิ้งเนยใสลงไปไขว่ปายาส (ข้าวที่หุงด้วยนมวัวกับน้ำตาล) นั่นเอง”

จึงทรงให้ทั้งสองอภิเษกกัน ทรงมอบราชสมบัติแก่พระภาคินี พระราชธิดาก็ได้เป็นมหาเทวี แม้แต่พราหมณ์ที่จมูกแหงนนั้น ก็ได้เป็นผู้คอยรับใช้ของพระราชอาของค์ใหม่

มีอยู่วันหนึ่ง พราหมณ์นั้นเข้าเฝ้าพระราชอา ยืนรับใช้อยู่ท่ามกลางแสงแดดจัด โดนแดดนานเข้าก็ร้อน จมูกเทียมที่ทำด้วยครั่งจึงละลายหล่นลงสู่พื้น จมูกแหงนก็ปรากฏเห็นได้ชัด พราหมณ์จึงได้แต่ยืนก้มหน้าอยู่ด้วยความอับอาย

พระราชอาทอดพระเนตรเห็นเข้า ออดมีได้ที่จะทรงพระสรวลขึ้น แล้วก็ตรัสกับพราหมณ์

“ท่านอาจารย์ ท่านจามแล้วได้จมูกแหงนเป็นผลร้ายแก่ท่าน ส่วนเราจามแล้วได้องค์หญิงได้ราชสมบัติ เป็นผลดีแก่เรา

เหตุอย่างเดียวกันนั้นแหละ เป็นผลดีแก่คนหนึ่ง แต่เป็นผลร้ายแก่อีกคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นเหตุอย่างเดียวกัน มิใช่ว่าจะเป็นผลดีไปทั้งหมด มิใช่ว่าจะเป็นผลร้ายไปทั้งหมด”

พระราชอาทรงแสดงเหตุนี้แล้ว ทรงปกครองราชอาณาจักรโดยธรรม ทรงกระทำความบุญมีการให้ทาน เป็นต้น จนตลอดพระชนม์ของพระองค์

.....

พระศาสดาทรงแสดงเรื่องราวในอดีตนั้นแล้ว ทรงเฉลยให้รู้ว่า

“พราหมณ์ผู้ตรวจลักษณะดาบในครั้งนั้น ได้มาเป็นพราหมณ์ผู้ตรวจลักษณะดาบในครั้งนี้ ส่วนพระราชอาผู้เป็นพระภาคินีในครั้งนั้น ได้มาเป็นเรตภาคในบัดนี้” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๒๖ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๙๑)

ยาโด๊ป...สยอง สมอลิง !

● กินเป็น ๆ สด ๆ

● ยังไม่ตาย
แต่อยู่บนเชียง

● กินสด ๆ

● ก่อนกลายเป็น
เหยื่อ...ลิงน้อยรู้
ชะตา หนีสุดชีวิต

● ไหนเลยจะพัน ใช้
ห่วงคล้องคอ แล้ว
เหยียบไว้ไปไหนไม่รอด

● ตัดหัวฉับทันใด
ตายทั้งเป็น...

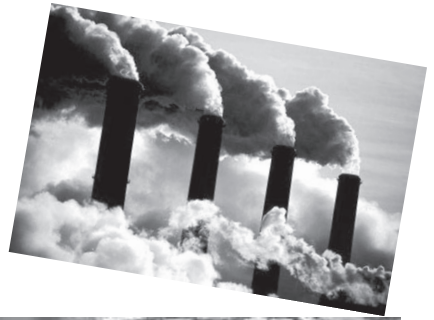

**นี่หรือคือมนุษย์
ความต้องการ
เพียงบางอย่าง
ช่างร้ายกาจต่อสรรพสัตว์...**

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

ถ้าบริโภคอย่างสุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย
ทรัพยากรและระบบนิเวศ
จะเสื่อมโทรมและขาดแคลน
จนนำมาซึ่งการแย่งชิงเช่นฆ่า
ในที่สุด...
อารยธรรมก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

รอยเท้าทางนิเวศ (Eco-Footprint)

จำ นวนประชากรที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว
จนมากเกินไปเป็นปัจจัยหนึ่งของการ
ล่มสลายของอารยธรรมตลอดมา การล้นเกินของ
จำนวนประชากรนำไปสู่การทำลายทรัพยากร
และสิ่งแวดล้อมอย่างขนานใหญ่เพื่อการ
บริโภค และยังถ้าการบริโภคเป็นไปอย่าง
สุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย ทรัพยากรและระบบนิเวศก็
จะเสื่อมโทรมร่อยหรอและขาดแคลน จนนำมา
ซึ่งการแย่งชิงเช่นฆ่า และในที่สุด อารยธรรมก็
ไม่สามารถดำรงอยู่ได้อีกต่อไป

ในศตวรรษที่ผ่านมาประชากรของโลกเพิ่มขึ้น
กว่า ๔ เท่าโดยเพิ่มจาก ๑.๖ พันล้านคนในปี ๒๔๔๓
เป็นเกือบ ๖.๖ พันล้านคนในปัจจุบัน เป็นการเพิ่ม
ขึ้นถึง ๔๒๕ เปอร์เซ็นต์ในเวลาเพียง ๑๑๐ ปี

และเนื่องจากโลกมีประชากรเพิ่มขึ้นปีละประมาณ
๘๐ ล้านคน ใน ๑๕ ปีข้างหน้าโลกจะมีประชากร
เพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๑,๒๐๐ ล้านคน หรือเท่ากับมี
ประเทศจีนเพิ่มขึ้นในโลกอีกหนึ่งประเทศ

ปัญหาที่สำคัญยิ่งในเรื่องประชากรก็คือ นัก
วิชาการได้ประเมินและพบว่าโลกมีพื้นที่สำหรับ
การเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์และรักษาป่าไว้ให้เพียงพอ
ที่จะเลี้ยงดูประชากรได้เพียง ๓ พันล้านคนเท่านั้น
ถ้าชาวโลกบริโภคอย่างฟุ่มเฟือยเช่นเดียวกับคน
อเมริกัน โลกจะมีประชากรได้เพียงหนึ่งพันล้านคน
หรือไม่กี่ต้องมีโลกถึง ๓ ใบ หากทุกคน
ใช้ทรัพยากรเช่นเดียวกับชาวยุโรป โลกจะมี
ประชากรได้สองพันล้านคน แต่ถ้าชาวโลกบริโภค
ในระดับเดียวกับชาวเอธิโอเปียในแอฟริกาและ

ชาวอินเดีย โลกก็จะมีประชากรได้ถึงหนึ่งหมื่นหนึ่งพันล้านคน เมื่อปี ๒๕๐๓ ระบบนิเวศของโลกยังมีพอจะสร้างผลผลิตได้เป็นสองเท่าของ “รอยเท้าทางนิเวศ” แต่หลังจากนั้นเพียง ๒๕ ปี รอยเท้าทางนิเวศได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ระหว่างปี ๒๕๔๔-๒๕๔๘ ผู้เชี่ยวชาญ ๑,๓๐๐ คนจาก ๙๕ ประเทศได้ร่วมกันศึกษาและสรุปว่าประชากรได้ล้นโลกแล้ว และร้อยละ ๖๐ ของระบบนิเวศที่เกื้อหนุนการดำรงชีพของมนุษย์ได้ถูกทำลายอย่างกว้างขวางจนไม่อาจฟื้นตัวได้ทัน

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนชาวโลกจำนวนมากยังไม่รู้ ไม่ตระหนักหรือไม่ใส่ใจเลยว่าพวกเขาได้สร้าง “รอยเท้าทางนิเวศ” หรือได้ทำลาย “ระบบโลก” หรือไม่และมากน้อยเพียงใด จึงขอยกตัวอย่างกิจกรรมของมนุษย์ที่สร้างผลกระทบต่อ “ระบบโลก” มาให้พิจารณาดังนี้ :

อาหาร

- การเกษตรของโลกมีส่วนในการปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ ๑๗-๓๒ ของการปล่อยทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำอุตสาหกรรม การเกษตรสมัยใหม่ทำลายความสมดุลของระบบนิเวศอันเก่าแก่ระหว่างสัตว์และพืช รถแทรกเตอร์ขนาดใหญ่และเคมีเกษตรทำลายดิน สัตว์ถูกรวมไว้ในทุ่งปศุสัตว์ขนาดใหญ่ หรือในโรงเลี้ยง มูลสัตว์ถูกกวาดลงไปปริมาณมหาศาลและหลุดรอดไปสู่แหล่งน้ำธรรมชาติ แทนที่จะเป็นปุ๋ยที่มีประโยชน์

การผลิตปุ๋ยไนโตรเจนทุก ๆ ชนิดต้องเผา ก๊าซธรรมชาติและก่อให้เกิดคาร์บอนไดออกไซด์ ๔.๖ ตันในบรรยากาศ และการผลิตยาปราบศัตรูพืชหนึ่งปอนด์จะปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ถึง ๑๐ กิโลกรัม

การใช้ชีวิตของมนุษย์ไม่ได้สร้าง “รอยเท้าทางนิเวศ” ให้แก่สิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่ยังสร้าง “รอยเท้า” ให้แก่มนุษย์เองด้วย องค์การพิทักษ์

สิ่งแวดล้อมของสหรัฐฯ (Environmental Protection Agency) ศึกษาพบว่า มีสารเคมีอย่างน้อย ๗๐๐ ชนิดอยู่ในกระแสเลือดของคนอเมริกันทุกคน รวมทั้งเด็ก ๆ และกว่าครึ่งของมะเร็งที่เป็นกันทั่วโลกเป็นกับคนในประเทศอุตสาหกรรม และมะเร็งร้อยละ ๘๐ เป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อม

องค์การอนามัยโลกประเมินว่าชาวโลกประมาณ ๒๐,๐๐๐ คนเสียชีวิตจากการใช้ยาฆ่าแมลงในแต่ละปี และเคมีเกษตรดังกล่าวยังทำลายดินด้วยการฆ่าสิ่งมีชีวิตในดิน ซึ่งจำเป็นต่อการเจริญเติบโตของพืชทั้งหมด

- การเลี้ยงสัตว์อย่างเดียวยปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ร้อยละ ๑๔ ของการปล่อยทั้งหมด และการกินอาหารของชาวโลกสร้างคาร์บอนไดออกไซด์ถึงร้อยละ ๔๑ ของทั้งหมด

สัตว์ ๕๒,๗๙๒,๖๗๐,๘๐๐ ตัวถูกฆ่าเป็นอาหารและอีกนับล้านตัวถูกใช้ในห้องทดลองทุกปี การกินเนื้อสัตว์น้อยเป็นผลดีต่อสุขภาพ และการกินมังสวิรัตินั้นเป็นผลร้ายต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้อยที่สุด โดยเฉพาะคนที่กินเนื้อสัตว์สร้างคาร์บอนไดออกไซด์มากกว่าผู้กินมังสวิรัตินั้นประมาณ ๑,๔๐๐ กิโลกรัมต่อปี การผลิตเนื้อวัวหนึ่งกิโลกรัมต้องใช้โปรตีนจากพืชกว่า ๗ กิโลกรัม

และน้ำอีกกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร ชาวโลกแผ้วถางป่าเป็นเนื้อที่ ๒.๕ ไร่ต่อวินาที โลกจึงสูญเสียป่าถึงประมาณ ๔๕ ล้านไร่ต่อปี ป่าเมซอนร้อยละ ๘๐ ของที่ถูกทำลายกลายเป็นทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์เพื่อการส่งออก

ไก่หนึ่งกิโลกรัมต้องใช้ธัญพืชเลี้ยง ๒ กิโลกรัม หมูหนึ่งตัวต้องใช้ธัญพืช ๔ กิโลกรัม ถ้าธัญพืชที่ใช้เลี้ยงสัตว์ร้อยละ ๕๐ ถูกใช้เป็นอาหารของมนุษย์แทน มนุษย์แต่ละคนบนโลกจะได้รับอาหารถึง ๓,๐๐๐ แคลอรีต่อวัน แต่ปัญหาก็คือประเทศร่ำรวยซึ่งมีประชากรร้อยละ ๒๐ ใช้ผลผลิตทางการเกษตรถึงร้อยละ ๕๐ เพื่อเลี้ยงสัตว์ ที่สำคัญก็คือประชาชนจีนบริโภคเนื้อสัตว์ในอัตราเดียวกับคนอเมริกัน โลกก็จะไม่มีพื้นที่พอสำหรับการปลูกพืชเพื่อเลี้ยงสัตว์

- จอห์น ล็อก นักคิดและนักปรัชญาชาวอังกฤษเคยกล่าวไว้ว่า **“ผู้ที่ปล่อยอาหารในครอบครองเสียหายควรสูญเสียสิทธิ์ที่จะครอบครองอีกต่อไป ถ้าเขาปล่อยให้ผลไม้หรือเนื้อกวางเนาเปื่อย เขาก็ละเมิดกฎธรรมชาติและควรถูกลงโทษ”** อาหารร้อยละ ๕๐ ในสหรัฐฯ ถูกปล่อยให้เน่าเสีย ในอังกฤษอาหารถึง ๒๐ ล้านตันถูกทิ้งให้เป็นขยะในแต่ละปี ส่วนญี่ปุ่นก็ทิ้งอาหารมูลค่า ๑๐๑.๖ พันล้านดอลลาร์ให้เป็นขยะ อาหารในประเทศร่ำรวยที่อยู่ในตู้เย็นถูก “ซื้อเผื่อ” ไว้ประมาณร้อยละ ๒๕ และระบบซูเปอร์มาร์เก็ตที่เลือกขายแบบ “คัดขนาดคัสดีและคัดรูปร่าง” ทำให้อาหาร เช่น ผักและผลไม้จำนวนมากต้องถูกทิ้งไป นอกจากนี้ ซูเปอร์มาร์เก็ต ยังต้องทิ้งอาหารไปมากมายจากนโยบายตุนอาหารไว้มาก เพื่อให้ลูกค้าประทับใจว่ามีสินค้าเต็มห้องด้วยบริษัทค้าปลีกขนาดใหญ่ ๗ แห่งในอังกฤษทิ้งอาหารให้เป็นขยะปีละ ๓๖๗,๐๐๐ ตัน อาหารที่ถูกทิ้งในประเทศร่ำรวยสามารถเลี้ยงชาวโลกที่หิวโหยได้ถึง ๑.๕ พันล้านคน ข้อสำคัญก็คืออาหารที่ถูกทิ้งให้เป็นขยะส่วนใหญ่เป็นอาหารที่ถูกส่งไปจากประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายนั่นเอง

- อาหารแช่เย็นในซูเปอร์มาร์เก็ตใช้ไฟฟ้ามากกว่าอาหารในตลาดสดเป็นสิบ ๆ เท่าและยังทิ้งอาหารที่ขายไม่ได้เป็นจำนวนมหาศาลด้วย นอกจากนั้น อาหารในซูเปอร์มาร์เก็ตต้องเดินทางโดยเฉลี่ย ๒,๕๐๐ กิโลเมตร การส่งอาหารข้ามโลกเป็นต้นเหตุสำคัญของ “โลกร้อน” ฉะนั้น ควรกินอาหารที่ผลิตในประเทศและท้องถิ่น นอกจากอาหารแล้ว การบริโภคสินค้าและบริการอื่น ๆ ก็ควรบริโภคสินค้าและบริการที่ผลิตภายในประเทศและท้องถิ่นด้วย เศษอาหารและสิ่งที่ย่อยสลายได้ (biodegradable items) เช่น แครอท กะหล่ำ และหนังสือพิมพ์ พบว่ายังย่อยสลายไม่หมดหลังจากถูกกลบฝังมาเป็นเวลา ๓๐ ปี ขยะประเภทนี้ก่อให้เกิดก๊าซมีเทนซึ่งมีอันตรายมากกว่าก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

- พืชจีเอ็มโอหรือพืชตัดต่อพันธุกรรมส่วนใหญ่คือพืชที่ถูกทำให้ต้านทานเคมีเกษตรได้มากขึ้น และไม่เคยมีการวิจัยถึงความปลอดภัยและผลเสียต่อคน สัตว์ จุลชีววันในดิน และสิ่งแวดล้อม ในระยะยาวพืชจีเอ็มโอสามารถแพร่พันธุ์ไปครอบงำพืชธรรมชาติเดียวกันได้หลายวิธีและเป็นระยะทางไกลสิบ ๆ กิโลเมตร เมล็ดพันธุ์

จีเอ็มโอราคาสูงมากและต้องพึ่งพิงบริษัทข้ามชาติ การใช้เมล็ดพันธุ์พื้นเมืองจะสูญหายเพราะถูกแทนที่ด้วยเมล็ดพันธุ์จีเอ็มโอ ซึ่งหมายถึงเกษตรกรไม่สามารถพึ่งพิงตัวเองได้อีกต่อไป

- ตั้งแต่ต้นทศวรรษ ๒๕๓๓ ตลาดอาหารอินทรีย์ของโลกขยายตัวร้อยละ ๒๐ ต่อปี และคนจำนวนมากขึ้นหน้าจากพืชและสัตว์ที่ปลูกและเลี้ยงด้วยสารเคมีซึ่งส่วนใหญ่ได้จากน้ำมันเกษตรอินทรีย์ช่วยบำรุงดินไม่ทำให้สีกร่อนและในปี ๒๕๕๐ การศึกษาเปรียบเทียบในสหรัฐฯ พบว่าพืชอินทรีย์โดยเฉลี่ยมีสารแอนติออกซิแดนต์มากกว่าพืชเคมีประมาณร้อยละ ๔๐ และยังมีเกลือแร่ เช่น เหล็กและสังกะสีมากกว่าด้วย

เกษตรอินทรีย์นอกจากช่วยลด “โลกร้อน” ไม่ทำลายดินและน้ำ และทำให้สุขภาพดีขึ้นแล้วยังช่วยสร้างงานด้วย การศึกษาในอังกฤษชี้ว่าพื้นที่การเกษตรร้อยละ ๓๐ ของอังกฤษเป็นเกษตรอินทรีย์จะช่วยสร้างตำแหน่งงานขึ้นอีก ๑๖,๐๐๐ ตำแหน่ง นอกจากนั้น ปริมาณของนกและผีเสื้อจะเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ และ ๒๕ ด้วย ในปัจจุบันเกษตรอินทรีย์และการบริโภคอาหารที่ผลิตในท้องถิ่นกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว

การศึกษาในอังกฤษพบว่าการเปิดซูเปอร์มาร์เก็ตหนึ่งแห่งจะทำลายตำแหน่งงาน ๒๓๖ ตำแหน่งในบริเวณที่ร้านนั้นตั้งอยู่และยังทำลายร้านค้าท้องถิ่นในรัศมี ๑๐ กิโลเมตร นอกจากนั้นซูเปอร์มาร์เก็ตยังเป็นแหล่งสร้างขยะจำนวนมากศาลอีกด้วย

- ในปัจจุบัน ประเทศร่ำรวยนิยมไปเช่าหรือซื้อที่ดินในประเทศกำลังพัฒนาไว้ปลูกพืชอาหารส่งกลับไปบริโภคในประเทศของตน เช่น บริษัทเดวูลอจิสติกส์ของเกาหลี ได้เช่าที่ดิน ๖.๒๕ ล้านไร่ใน “ดามาคาสกา” เป็นเวลา ๙๙ ปี และบริษัทของญี่ปุ่นซื้อที่ดิน ๖.๒๕ แสนไร่ในบราซิล และที่อื่นรวมกันอย่างน้อย ๔๗.๕๐ ล้านไร่ จาก

ดิโอพี เจ้าหน้าที่ขององค์การเอฟเอโอ (Food & Agriculture Organization) กล่าวว่า “การเข้าไปครอบครองที่ดินในประเทศยากจนดังกล่าวเป็นการล่าอาณานิคมแบบใหม่” การกระทำดังกล่าวจะส่งผลให้มีการทำลายป่าและเกษตรกรพื้นเมือง รวมทั้งเป็นการแย่งชิงที่ดินทำกินของคนยากจนในประเทศนั้น ๆ ด้วย

ประเทศไทยซึ่งอุดมสมบูรณ์ย่อมเป็นเป้าหมายของต่างชาติในการเช่าหรือซื้อที่ดินเพื่อทำการเกษตรและส่งอาหารกลับไปบริโภคในประเทศของตน หรือจำหน่ายในตลาดโลกอย่างแน่นอน คนไทยทุกคนควรจะตระหนักในอันตรายที่ใกล้เข้ามา กลุ่มคนที่จะร่วมมือกับต่างชาติในเรื่องนี้ได้แก่นักการเมืองที่เห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัวและบรรดาทุนสามานย์ทั้งหลาย

น้ำ

เกือบร้อยละ ๗๐ ของน้ำจืดอยู่ในรูปของน้ำแข็ง ส่วนที่เหลืออยู่ในแม่น้ำลำคลอง ทะเลสาบและน้ำใต้ดิน ในศตวรรษที่ ๒๐ โลกใช้น้ำเพิ่มขึ้นถึง ๖ เท่า ขณะที่ประชากรของโลกเพิ่มขึ้น ๓ เท่า

- การเกษตรของโลกใช้น้ำกว่าร้อยละ ๗๐ ของโลก ในขณะที่ภาคอุตสาหกรรมใช้น้ำร้อยละ ๒๐ และที่เหลืออีกร้อยละ ๑๐ ใช้เพื่อการดื่มกินและสุขาภิบาล ชาวโลกโดยเฉลี่ยดื่มน้ำวันละ ๒ - ๕ ลิตรต่อคน แต่ใช้ประมาณ ๓,๐๐๐ ลิตร เพื่อผลิตอาหารสำหรับการบริโภค การใช้น้ำในประเทศร่ำรวยสูงกว่าการใช้โดยเฉลี่ยของโลกมาก เช่น ชาวอเมริกันแต่ละคนใช้น้ำ ๓๗๙ ลิตรที่บ้านทุกวัน ในขณะที่ชาวโลกที่ยากจนจำนวนมหาศาลมีน้ำใช้เพียงวันละ ๑๙ ลิตร ผู้หญิงในประเทศยากจนต้องเดินเฉลี่ยวันละเกือบ ๖ กิโลเมตรเพื่อไปยังแหล่งน้ำ และใน ๑๕ ปีข้างหน้าชาวโลก ๑.๘ พันล้านคนจะอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่น้ำขาดแคลน

● การปลูกพืชเพื่อการบริโภคต้องใช้น้ำดังนี้ :

ข้าว ๑ กก.	๑,๐๐๐ - ๕,๐๐๐	ลิตร
ข้าวสาลี ๑ กก.	๑,๐๐๐	ลิตร
มันฝรั่ง ๑ กก.	๕๐๐	ลิตร
กาแฟ ๑ กก.	๒๒,๐๐๐	ลิตร
อ้อย ๑ ต้น	๗๐๐	ลิตร

● การผลิตสินค้าต่าง ๆ เพื่อการอุปโภคบริโภคต้องใช้น้ำดังนี้ :

รองเท้าหนัง ๑ คู่ (เลี้ยงสัตว์, ฟอกหนัง ฯลฯ)	๘,๐๐๐	ลิตร
คอมพิวเตอร์ “วางตั้ง”	๔,๐๐๐	ลิตร
แฮมเบอร์เกอร์ขนาด ๑/๔ (เลี้ยงสัตว์, ปลูกข้าวสาลี ฯลฯ)	๑๓,๖๓๘	ลิตร
ไอศกรีม ๑ ถ้วย	๑,๘๑๘	ลิตร
บรันดี ๑ ขวด	๒,๐๐๐	ลิตร
เนยแข็งเชดดาร์ ๑ กก.	๕,๐๐๐	ลิตร
นมวัว ๑ ลิตร	๒,๐๐๐-๔,๐๐๐	ลิตร

● การปลูกฝ้ายเพื่อใช้ผลิตเสื้อคอกลมหนึ่งตัวต้องใช้ปุ๋ย ๖๐ กรัม ยาฆ่าแมลงกว่า ๓ กรัม และน้ำอีก ๒,๐๐๐-๔,๐๐๐ ลิตร การปลูกฝ้ายอย่างเดียวใช้ยาปราบศัตรูพืชถึงร้อยละ ๑๐ ของโลก เมื่อได้ฝ้ายแล้วต้องฟอกและย้อมสี ซึ่งเป็นกระบวนการที่ใช้สารเคมี เช่น โครเมียม คลอรีน และฟอร์มาลดีไฮด์ (ยาตองศพ) น้ำเสียที่มีสารเคมีดังกล่าวผสมอยู่ถูกทิ้งลงสู่แม่น้ำลำคลองและน้ำใต้ดิน แพทย์สาธารณสุขบำบัดวิทยา (Epidemiologist) ทราบมานานแล้วว่าคนงานที่ทำงานในโรงงานย้อมสี มีอัตราเสี่ยงต่อการเป็นโรคลูคีเมียสูง

● การสร้างเขื่อน ๓ โตรก (three gorges) ของจีนเก็บน้ำไว้มากจนทำให้แกนของโลกเบี่ยงเบนไปเกือบหนึ่งนิ้วและการสร้างเขื่อนทั่วโลกทำให้คน ๘๐ ล้านคนต้องอพยพ

● สถาบันการจัดการน้ำระหว่างประเทศ (International Water Management Institute) ได้ทำการศึกษาเป็นเวลา ๕ ปีและการประกาศว่า “เพื่อจะมีน้ำเพียงพอสำหรับการเกษตรเมื่อถึงปี ๒๕๙๓ หรือใน ๔๐ ปีข้างหน้า โลกจะต้องเปลี่ยนแปลงวิธีการผลิตอาหารและการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง” มิฉะนั้นวิกฤติและความขัดแย้งในเรื่องน้ำจะเป็นสิ่งที่จะหลีกเลี่ยงได้ยากในอนาคต

พืชและสัตว์

ระหว่างปี ๒๕๔๔-๒๕๔๘ ผู้เชี่ยวชาญ ๑,๓๐๐ คนจาก ๙๕ ประเทศได้ร่วมกันศึกษาและสรุปว่าร้อยละ ๖๐ ของระบบนิเวศที่เกื้อหนุนการดำรงชีพของมนุษย์กำลังเสื่อมสลายลง ตลอด ๕๐

ปีที่ผ่านมามนุษยชาติได้ทำลายระบบนิเวศอย่างรวดเร็วและกว้างขวางกว่าในทุกยุคในประวัติศาสตร์ และการกระทำเช่นนั้นได้สร้างความสูญเสียทางด้านความหลากหลายทางชีวภาพอย่างมหาศาล ไอพีซีซี (International Panel on Climate Change) ขององค์การสหประชาชาติประเมินว่า **“ร้อยละ ๒๐-๓๐ ของพืชและสัตว์มีโอกาสนจะสูญพันธุ์หากอุณหภูมิสูงขึ้น ๑.๕-๒.๕ องศาเซลเซียส”**

- ตลอด ๔.๕ พันล้านปีที่ชีวิตสัตว์และพืชอุบัติขึ้นในโลก การสูญพันธุ์ครั้งใหญ่เกิดขึ้นมาแล้ว ๕ ครั้ง และร้อยละ ๗๕ ของพืชและสัตว์ได้สูญพันธุ์ไปแล้ว ในปัจจุบัน การสูญพันธุ์ครั้งที่ ๖ กำลังเกิดขึ้นและเป็นการสูญพันธุ์ครั้งใหญ่ที่สุดเพราะสัตว์หรือพืช ๓ สายพันธุ์ถูกทำให้สูญพันธุ์ทุก ๆ ชั่วโมง และร้อยละ ๗๘ ของปลาทะเลถูกทำประมงจนใกล้สูญพันธุ์ ตามอัตราการสูญพันธุ์ในปัจจุบัน ร้อยละ ๒๐ ของสัตว์และพืชจะสูญพันธุ์ภายใน ๓๐ ปีข้างหน้า

- ช่องกบบริโคมหูดลามปีละประมาณ ๓ ล้านกิโลกรัม การล่าปลาคลามที่ตัดเอาเฉพาะครีบแล้วโยนตัวทิ้งทะเลทำให้ปลาคลามหลายสายพันธุ์ กำลังสูญพันธุ์ และเป็นภัยต่อห่วงโซ่อาหารในทะเล นอกจากนี้ การใช้กองเรือขนาดใหญ่ที่ทันสมัยซึ่งติดตามฝูงปลาด้วยดาวเทียมแล้วใช้อวนลากขนาดใหญ่ และเบ็ดยาวหลายกิโลเมตรต่างก็กวาดทุกสิ่งทุกอย่างจากท้องทะเลประเทศร่ำรวยหลายประเทศห้ามจับสัตว์น้ำในน่านน้ำของตน แต่รัฐบาลให้เงินสนับสนุนกองเรือของตนไปจับสัตว์น้ำที่อื่นโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา

ในแต่ละปี ปลาฉลามและปลาโลมาอย่างน้อย ๓๐๐,๐๐๐ ตัวถูกฆ่าโดยอวนลากหรือเบ็ดรายนอกจากนั้น นกอัลบะทรอสซึ่งเป็นนกทะเลที่ใหญ่ที่สุดอีก ๔๐,๐๐๐ ตัวยังตายเพราะเบ็ดรายนทุก ๆ

ปีด้วย ทั้งนี้ยังไม่รวมเต่าทะเลและสัตว์ทะเลอื่น ๆ ที่ถูกโยนทิ้งเพราะไม่เป็นที่ต้องการด้วย

- ความสนุกสนานของมนุษย์ยังสร้างรอยเท้าทางนิเวศด้วยเช่น การแข่งหมาเกอฮาวด์ในอังกฤษทำให้มีการเพาะเลี้ยงหมาชนิดนี้โดย ๓๐,๐๐๐ ตัวถูกฆ่าทิ้งก่อนจะได้เข้าร่วมการแข่งขัน เพราะคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน และอีกประมาณ ๑๒,๐๐๐ ตัวได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันและมักถูกฆ่า นอกจากนี้กีฬาสู่วัวกระทิงในสเปนทำให้วัวกระทิงถูกฆ่าปีละ ๑๒,๐๐๐ ตัวด้วย

- ปลาฉลามหลังค่อมมีความอ่อนไหวต่อเสียงดัง โดยแก้วหูของมันจะแตกเมื่อรับเสียงดังถึง ๑๘๐ เดซิเบล เครื่องโซนาร์ความถี่ต่ำที่พัฒนาโดยสหรัฐฯและอังกฤษมีความดังเสียงถึง ๒๔๐ เดซิเบล และนั่นทำให้ปลาฉลามชนิดนี้จำนวนมากขึ้นมาเกยตื้นและเสียชีวิต

- ในปี ๒๕๔๕ งาช้าง ๖ ตัน ซึ่งเท่าๆของช้าง ๖๐๐ ตัวถูกจับที่สิงคโปร์ขณะถูกส่งจากแอฟริกาไปยังจีนและญี่ปุ่น และในปี ๒๕๔๔ งาช้างหนัก ๓ ตันก็ถูกจับที่อินเดีย

- ระหว่างปี ๒๔๙๓-๒๕๔๓ การเกษตรที่เรียกว่า **“ปฏิวัติเขียว”** (Green Revolution) ซึ่งเป็นการเกษตรเชิงเดี่ยวซึ่งปลูกอย่างหนาแน่นและใช้ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง ยาปราบศัตรูพืชและเคมีเกษตรต่าง ๆ อย่างเข้มข้นได้เพิ่มการผลิตธัญพืชของโลกมากขึ้นสามเท่าโดยใช้ที่ดินเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๑๐ เท่านั้น อย่างไรก็ตาม การปฏิวัติเขียวได้ก่อให้เกิดผลกระทบที่เลวร้ายต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตลอดจนชีวิตและสุขภาพของมนุษย์อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ แม่น้ำหลายสายในสหรัฐฯ ได้นำเอาปุ๋ยและยาฆ่าแมลงไปลงในอ่าวเม็กซิโกอย่างมากมายจนอ่าวนี้ถูกเรียกว่า **“พื้นที่แห่งความตาย”**

(Dead Zone) เพราะเต็มไปด้วยสาหร่ายที่ ทำลายออกซิเจน

- ที่ดิน ๑๙๓,๑๙๒ ตร.กม. ถูกทำให้เป็น ทะเลทรายในทุก ๆ ปี การมี “หน้าดิน” หนา ๑๕ ซม. ต้องใช้เวลาเป็นหมื่น ๆ ปี แต่ชาวโลกทำลาย หน้าดินเร็ว ๑๐-๒๐ เท่าของความสามารถของโลก ที่จะฟื้นฟู กว่าร้อยละ ๕๐ ของป่าในโลกลูก เปลี่ยนเป็นที่สำหรับกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ หากการทำลายป่ายังดำเนินไปในอัตราปัจจุบัน ร้อยละ ๒๕ ของป่าที่เหลือจะถูกทำลายใน ๕๐ ปี ข้างหน้า เฉพาะชาวอังกฤษก็ใช้กระดาษปีละ ๑๒ ล้านตันซึ่งเท่ากับต้องตัดต้นไม้ ๑๕๐ ล้านต้น ซึ่งส่วนใหญ่ตัดในประเทศกำลังพัฒนา

- แนวปะการัง “เกรตแบริเออร์รีฟ” ของ ออสเตรเลียคือ “บ้าน” ของปะการังมากกว่า ๔๐๐ สายพันธุ์ ปลา ๑,๕๐๐ สายพันธุ์ นก ๒๐๐ สายพันธุ์ และอื่น ๆ อีกประมาณ ๔,๐๐๐ ชนิด โลกสูญเสียปะการังไปแล้วร้อยละ ๑๐ และ ปะการังกำลังตายมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อถึงปี ๒๕๘๓ ปะการังร้อยละ ๗๐ คาดว่าจะสูญพันธุ์ สาเหตุใหญ่คือ น้ำทะเลมีสภาพเป็นกรดมากขึ้น และอุณหภูมิของน้ำสูงขึ้น

การผลิตและการรีไซเคิล

การทำเหมืองเป็นธุรกิจที่ใหญ่เป็นอันดับ ๔ ของโลก และเป็นธุรกิจที่สร้าง “รอยเท้าทางนิเวศ” ขนาดใหญ่มาก

- การได้เหล็กหนึ่งตันต้องขุดดินแร่ ๑๕ ตัน และต้องขุดดินแร่ถึง ๔๒๐ ตันเพื่อให้ได้ทองแดง เพียงหนึ่งตัน เหล็กเป็นแร่ที่ต้องมีการเคลื่อนย้าย หินและดินถึง ๗ พันล้านตัน

การสกัดให้ได้ทองหนึ่งตันจากเหมืองในป่า อเมซอนทำให้มีการปล่อยสารปรอทหนึ่งตันออก

สู่ธรรมชาติ และการขุดทองคำเพื่อทำแหวนหนัก ๕ กรัมจะสร้างขยะที่เป็นหินและดินหนัก ๓ ตัน

การผลิตซีเมนต์ใช้พลังงานมากและการผลิต ซีเมนต์หนึ่งตันยังสร้างคาร์บอนไดออกไซด์ หนึ่งตันด้วย

ในปี ๒๕๔๘ การผลิตอะลูมิเนียมหนึ่งตัน สร้างคาร์บอนไดออกไซด์ ๑๗ ตัน และการผลิต กระป๋องเบียร์หนึ่งกระป๋องก่อให้เกิดคาร์บอนได- ออกไซด์ ๒๕๐ กรัม ซึ่งเป็นปริมาณก๊าซที่ เพียงพอจะอัดใส่กระป๋องได้ ๓๐๐ กระป๋อง

พลังงานที่ใช้ผลิตกระป๋องเบียร์หนึ่งกระป๋อง สามารถใช้กับโทรทัศน์ได้ ๓ ชั่วโมง และใน ปัจจุบันโลกบริโภคกระป๋องอะลูมิเนียมถึง ๒๔๐ พันล้านกระป๋องต่อปี

การถลุงแร่ทั่วโลกสร้างซัลเฟอร์ไดออกไซด์ มากกว่า ๑๐๐ ล้านตัน ซัลเฟอร์ไดออกไซด์คือ ต้นเหตุของฝนกรด

- การรีไซเคิลขวดแก้วหนึ่งใบจะช่วย ประหยัดพลังงานเพียงพอที่จะใช้กับโทรทัศน์ได้ ๑.๓๐ ชั่วโมง และการรีไซเคิลขวดแก้วหนักหนึ่ง ตันจะช่วยลดการใช้ น้ำมัน ๑๓๕ ลิตร รวมทั้งทราย หินปูน และอื่น ๆ หนัก ๑.๕ ตัน

การรีไซเคิลพลาสติกหนึ่งตันโดยไม่ต้องผลิตใหม่ จะช่วยลดการสร้างคาร์บอนไดออกไซด์ประมาณ ๒.๐ ตันและประหยัดเชื้อเพลิงร้อยละ ๙๕

การรีไซเคิลอะลูมิเนียมใช้พลังงานเพียงหนึ่งใน ๒๐ ของการถลุงแร่อะลูมิเนียมใหม่

การรีไซเคิลสิ่งพิมพ์ช่วยประหยัดพลังงานได้ ร้อยละ ๔๐ เมื่อเทียบกับการผลิตกระดาษใหม่

การเดินทาง

ตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมา มนุษย์ได้เพิ่ม ประสิทธิภาพในการใช้พลังงานถึงกว่าร้อยละ ๓๐ แต่ผลก็คือการใช้พลังงานโดยรวมกลับเพิ่มสูงขึ้น เรื่อย ๆ องค์กรพลังงานสากล (International Energy Agency) ประมาณว่าโลกจะใช้พลังงาน

เพิ่มขึ้นอีกร้อยละ ๓๐ ใน ๑๐ ปีข้างหน้าและการคมนาคมโดยรวมสร้างคาร์บอนไดออกไซด์จะเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละ ๕๐

ในระดับโลก รถเก๋ง รถแวน มินิแวน เอลยูวี และพิคอัพมีส่วนในการสร้างคาร์บอนไดออกไซด์รวม ร้อยละ ๖๒ ของการคมนาคมทั้งหมด ในขณะที่รถเก๋งอย่างเดียวรับผิดชอบถึงร้อยละ ๓๕ รถเก๋ง หนึ่งคันจะสร้างคาร์บอนไดออกไซด์ประมาณ ๒.๔ กิโลกรัมต่อการใช้น้ำมันหนึ่งลิตร

ทั่วโลก ประมาณร้อยละ ๖๐ ของรถยนต์ มีผู้ขับขี้อย่างคนเดียว และรถยนต์จะสร้าง คาร์บอนไดออกไซด์เท่ากับน้ำหนักตัวของมันเมื่อวิ่งเป็นระยะทางประมาณ ๙,๐๐๐ กิโลเมตร

การขับรถยนต์อย่างมีนวลจะช่วยประหยัดน้ำมันร้อยละ ๓๐ และการขับที่ความเร็ว ๘๐ กิโลเมตร ต่อชั่วโมงจะใช้น้ำมันน้อยกว่าการขับที่ความเร็ว ๙๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมงถึงร้อยละ ๒๕

ยางรถยนต์ต้องใช้เวลา ๔๐๐ ปีในการย่อยสลาย การรักษาแรงดันลมในยางไว้ในระดับที่แนะนำโดย ผู้ผลิตจะช่วยประหยัดได้มาก องค์กรปกป้องสิ่งแวดล้อม (Environmental Protection Agency) ของ สหรัฐฯ ประเมินว่าถ้ารถยนต์ในอเมริกา ๓๒ ล้านคันสูบลมยางต่ำกว่าที่แนะนำ จะทำให้ต้องใช้พลังงาน มากกว่าที่ควรประมาณ ๑๙,๐๐๐ ล้านลิตรต่อปี

การขนส่งทางน้ำสร้างก๊าซเรือนกระจกเพียงหนึ่งในหกของการขนส่งทางอากาศและประมาณหนึ่งใน ๕ ของการใช้รถบรรทุก

แม้การเดินทางทางอากาศจะมีสัดส่วนเพียงประมาณร้อยละ ๑๐ ของการเดินทางทั้งหมดของชาวโลก แต่ก็เป็นการเดินทางที่มีการขยายตัวสูงสุดและสร้างก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์และก๊าซเรือนกระจกอื่น ๆ ในอัตราส่วนสูงสุดเมื่อเทียบกับการเดินทางด้วยวิธีอื่น ณ ที่นี้ ขอยกตัวอย่างการสร้างก๊าซเรือนกระจก ต่อคนของการเดินทางทางอากาศเที่ยวเดียว จากกรุงเทพฯ โดยเครื่องบินจัมโบ้ ๗๔๗ (บรรทุก ๘๐%) ขึ้นประหยัดไปยังจุดหมายต่าง ๆ ให้พิจารณา ดังนี้ :

ปลายทาง	ระยะทาง	ก๊าซCO๒	ก๊าซโดยรวม
ลอนดอน	๙,๕๓๔ กม.	๑,๐๖๖ กก.	๓,๑๙๙ กก.
นิวยอร์ก	๑๓,๙๓๖ กม.	๑,๕๓๒ กก.	๔,๕๙๖ กก.
ซิดนีย์	๗,๕๔๐ กม.	๘๕๕ กก.	๒,๕๖๖ กก.
ฮ่องกง	๑,๗๒๐ กม.	๒๓๔ กก.	๗๑๕ กก.
ปักกิ่ง	๓,๒๘๒ กม.	๔๐๐ กก.	๑,๑๙๙ กก.

ฉะนั้น การเดินทางไปกลับระหว่างกรุงเทพฯและจุดหมายปลายทางดังกล่าวข้างต้นจะสร้างก๊าซ เรือนกระจกตั้งแต่ ๑.๔๓ ตัน (ฮ่องกง) จนถึง ๙.๑๙๒ ตัน (นิวยอร์ก) ด้วยเหตุนี้ นักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อม จึงแนะนำว่าเราควรเดินทางทางอากาศเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิด “รอยเท้าทางนิเวศ” มากเกินไป

คำแนะนำของนักวิชาการด้านนิเวศ หมายรวมถึงการควรซื้อสินค้าและบริการภายในประเทศ และท้องถิ่นด้วย

อนึ่ง การศึกษาอย่างต่อเนื่องในสหรัฐฯ พบว่าการแพร่หลายของมะเร็งบางชนิดเกิดกับผู้ที่อาศัยอยู่รอบ ๆ สนามบิน และการสร้างสนามบินยังก่อมลพิษทางแสงและเสียง อีกทั้งยังทำลายล้างความหลากหลายทางชีวภาพด้วย

อื่น ๆ

- การผลิตเครื่องคอมพิวเตอร์พีซีหนึ่งเครื่องจะสร้างขยะ ๑.๕ ตัน และเครื่องพีซีใช้พลังงานมากกว่าแบบ

“วางตัก” กว่าหนึ่งเท่าในการเปิดเครื่องพีซีไว้ตลอดทั้งคืน และนั่นทำให้บริษัทดังกล่าวเสียค่าพลังงานเป็น ๑.๗๒ พันล้านดอลลาร์ และสร้างคาร์บอนได้ออกไซด์อีก ๑๔ ล้านตันต่อปี ฉะนั้น การปิดเครื่องจะช่วยประหยัดพลังงานและยืดอายุใช้งานโดยรวมด้วย

- การผลิตโทรศัพท์มือถือที่หนัก ๗๕ กรัมหนึ่งเครื่องต้องขุดสินแร่ต่าง ๆ รวมกัน ๗๕ กิโลกรัม และการผลิตนาฬิกาข้อมือหนึ่งเรือนจะสร้างขยะ ๒๐ กิโลกรัม

- นักวิจัยประเมินว่า “ครีมกันแดด” ๔,๐๐๐ - ๖,๐๐๐ กิโลกรัม ที่นักว่ายน้ำและนักดำน้ำใช้ทั่วโลกในแต่ละปีได้ละลายลงไปที่ก้นทะเลทำให้เกิดการ “ฟอกขาว”

- ถุงพลาสติกแต่ละใบจะถูกใช้โดยเฉลี่ยประมาณ ๒๐ นาที แต่เมื่อถูกฝังกลบจะใช้เวลาย่อยสลายประมาณ ๕๐๐ ปี โครงการลิ่งแวลล์มขององค์การสหประชาชาติประเมินว่าผู้คนทั่วโลกใช้ถุงพลาสติกถึง ๑๖,๐๐๐ใบต่อวินาทีหรือกว่า ๕ แสนล้านใบต่อปี ฉะนั้น ควรพยายามใช้ถุงผ้า

- น้ำหอมราคาแพงแต่ละขวดมักเป็นการผสมกันของเคมีสังเคราะห์ประมาณ ๖๐๐ ชนิด และร้อยละ ๙๕ ของเคมีดังกล่าวได้จากน้ำมันปิโตรเลียม เคมีหลายตัวที่ใช้ผลิตน้ำหอมเป็นเคมีอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพ นอกจากนี้บรรจุภัณฑ์ของน้ำหอมมีราคากว่าร้อยละ ๒๒ ของราคาทั้งหมด

- การสร้างถนนผ่านป่าและทุ่งหญ้าในยุโรปและสหรัฐฯ ทำให้สัตว์ที่พยายามจะข้ามถนนเพื่อหาอาหารต้องเสียชีวิตปีละเป็นแสน ๆ ตัว และยังทำให้สัตว์ที่ไม่กล้าข้ามต้องผสมพันธุ์กันเองซึ่งนำไปสู่สายพันธุ์ที่ด้อยลงด้วย

- น้ำมันเครื่องหนึ่งลิตรสามารถปนเปื้อน

แหล่งน้ำได้มากถึง ๙๕๐,๐๐๐ ลิตร

- ร้อยละ ๙๐ ของวัสดุที่ใช้ผลิตหรือบรรจุสินค้าอุปโภคบริโภคจะกลายเป็นขยะภายใน ๖ สัปดาห์หลังจากการขาย ฉะนั้น จึงควรซื้อสินค้าเท่าที่จำเป็นและหลีกเลี่ยงสินค้าที่ใช้บรรจุภัณฑ์ที่ก่อมลพิษแก่สิ่งแวดล้อม

- เครื่องทำความร้อนด้วยพลังแสงอาทิตย์สามารถลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ได้ ๕๐ ตันในระยะเวลา ๒๐ ปี

- ก้นบุหรี่ใช้เวลาในการย่อยสลายระหว่าง ๑-๑๒ ปี ฉะนั้น ควรทิ้งก้นบุหรี่ในที่ที่ควรทิ้งเพื่อให้มีการเก็บไปทำลายอย่างถูกต้อง

- องค์การสหประชาชาติประเมินว่าขยะอิเล็กทรอนิกส์หนัก ๒๐-๕๐ ล้านตันถูกโยนทิ้งทั่วโลกในทุก ๆ ปี และยังมีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ล้าสมัยอีก ๕๐๐ ล้านชิ้นถูกทิ้งไว้เฉย ๆ และรอการโยนทิ้งด้วย สหรัฐฯ และอังกฤษส่งขยะอิเล็กทรอนิกส์กว่าร้อยละ ๕๐ ไปยังประเทศกำลังพัฒนา ประเทศร่ำรวยนำเข้าวัตถุดิบจากประเทศในแอฟริกาและเอเชียโดยเฉพาะจีน ประเทศร่ำรวยนำเข้าวัตถุดิบจากประเทศกำลังพัฒนาแล้วทิ้งขยะไปทั่วโลก

- ถ้วยกระดาษโดยเฉลี่ยต้องใช้ใยไม้ ๓๓ กรัม ส่วนถ้วยพลาสติกใช้น้ำมันหรือก๊าซธรรมชาติประมาณ ๔ กรัม

การผลิตถ้วยกระดาษใช้พลังงานไฟฟ้าและน้ำมากกว่าการผลิตถ้วยพลาสติกถึง ๓๖ และ ๕๘๐ เท่า อย่างไรก็ตาม การผลิตถ้วยพลาสติกจะสร้างโอโซนและก๊าซเรือนกระจก นอกจากนี้พลาสติกยังใช้เวลาย่อยสลาย ๕๐๐- ๑,๐๐๐ ปี แต่ขณะเดียวกันการย่อยสลายของถ้วยกระดาษก็ทำให้เกิดก๊าซมีเทนซึ่งก็เป็นก๊าซเรือนกระจก

เหมือนกัน

ข้อมูลข้างต้นน่าจะช่วยให้เข้าใจได้ว่าเราชาวโลก ได้สร้าง “รอยเท้าทางนิเวศ” ในทุกย่างก้าวของชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ลัทธิบริโภคนิยม” หรือ “ละโมภนิยม” ซึ่งถูกปลูกฝังโดย “ลัทธิเสรีนิยม” ของสหรัฐฯ ตั้งแต่ต้นทศวรรษ ๒๕๒๓ ได้ก่อให้เกิดความแตกต่างทางด้านรายได้ การแข่งขันแย่งชิง การไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน การแตกสลายของครอบครัว ชุมชนและสังคม การแย่งชิงทรัพยากร การขยายตัวของโรคภัยไข้เจ็บโดยเฉพาะโรคมะเร็ง โรคหัวใจและโรคทางจิตประสาท รวมทั้งได้เกิดการทำลายสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติอย่างขนานใหญ่ ในสถานะเช่นนี้ อาจกล่าวได้ว่าองค์ประกอบของการล่มสลายของอารยธรรมมนุษย์ในอดีตได้ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ในปัจจุบัน และชาวโลกกำลังก้าวเข้าใกล้ “จุดวิกฤติ” หรือ “การเข่นฆ่าแย่งชิง” เข้าไปทุกที นักวิชาการด้านนิเวศคนหนึ่งกล่าวว่า **“หากศตวรรษที่ ๒๐ เป็น**

ศตวรรษที่มนุษย์ทำสงครามแย่งน้ำมัน ศตวรรษที่ ๒๑ ก็จะเป็นศตวรรษของสงครามแย่งน้ำและทรัพยากรอื่น ๆ” ผู้เชี่ยวชาญด้านการทหารของสหรัฐฯ ยังชี้ด้วยว่าความขัดแย้งกันในเรื่องทรัพยากรจะขยายตัวอย่างรวดเร็วและรุนแรงไปพร้อมกับอุณหภูมิของโลกที่เพิ่มขึ้น และนั่นย่อมเป็นภัยต่อความอยู่รอดและความมั่นคงของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

สุดท้ายนี้ขอจบด้วยคำกล่าวตอนหนึ่งเมื่อกว่า ๒๐๐ ปี ก่อนของหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง เผ่าซูซซีชื่อชิตตั้งบูล ที่เขียนจดหมายไปถึงหัวหน้าชาวผิวขาวในวอชิงตันที่ว่า “โลกนี้ไม่ใช่ของมนุษย์ แต่มนุษย์ต่างหากที่เป็นสมบัติของโลก ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน (ควอนตัมฟิสิกส์ในปัจจุบันพิสูจน์แล้วว่าคำกล่าวนี้ถูกต้อง และพระพุทธองค์ทรงกล่าวไว้ในหลักอิทัปปัจจยตาเมื่อกว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว) ความละโมภจะกัดกินทุกอย่างในโลกและเหลือไว้แต่เพียงทะเลทรายและดินแดนที่รกร้างว่างเปล่าเท่านั้น” ☸

หนังสืออ้างอิง

๑. AL Gore, “Our Choice : A Plan to Solve the Climate Crisis”. Butter Tanner & Dennis, Frome, Great Britain, 2009, อัลลา เป็นอดีตรองประธานาธิบดีของสหรัฐฯ เขาได้รับรางวัลโนเบล หลังจากเขียนหนังสือที่เกี่ยวกับ “โลกร้อน” ชื่อ The Inconvenient Truth
๒. Daniel Goleman, “Ecological Intelligence”, Clays Ltd., London, 2009, แดเนียล เป็นนักจิตวิทยาที่เป็นที่รู้จักดีในระดับนานาชาติ ก่อนหน้านี้เขาเขียนหนังสือชื่อ “ความฉลาดทางอารมณ์”(emotional intelligence) ซึ่งได้รับการแนะนำจาก น.ส.พ. นิวออร์คไทม์และเป็นหนังสือที่มียอดขายทั่วโลกกว่า ๖ ล้านเล่มและแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ถึง ๓๐ ภาษา นอกจากเขียนหนังสือแล้ว เขายังเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมและจิตวิทยากับมหาวิทยาลัยชั้นนำของสหรัฐฯ ด้วย
๓. Elizabeth Kolbert, “Field Notes from a Catastrophe : A Front Lines Report on Climate Change”, Clays Limited, UK, 2007, เอลิซาเบธาเคยเป็นนักเขียนของนิตยสารนิวออร์คเกอร์ และนิวออร์คไทม์
๔. Emma Jones และ Jo Bourne, “Go Make a Difference : Over 500 Daily Ways to Save the Planet”, Cambridge University Press, London, 2006, หนังสือเล่มนี้ได้รับการแนะนำจากองค์กร Friends of the Earth และนิตยสาร Economist
๕. Fred Pearce, "Confessions of an Eco-Sinner : Travels to Find Where My Stuff Comes From", Transworld Publishers, London, 2009, เฟรด เป็นนักเขียนและนักหนังสือพิมพ์เขามีความเชี่ยวชาญทางด้านวิทยาศาสตร์และสิ่งแวดล้อม เขาเขียนบทความลงในนิตยสาร เช่น New Scientist, Ecologist, Geographical นอกจากนั้นเขายังเขียนหนังสือมาแล้ว ๕ เล่ม เขาเดินทางไปสำรวจ “รอยเท้าทางนิเวศ” ของการผลิตสินค้าต่าง ๆ ใน ๒๐ ประเทศแล้วจึงเขียนหนังสือเล่มนี้
๖. Graham Hill และ Maeghan O' Neill, “Ready, Set, Green : Eight Weeks to Modern. Eco-Living”, Random House, Inc., New York, 2008

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

อภิสิทธิ์เป็นนักการเมืองรุ่นใหม่
แต่กลับไม่มีหัวใจปฏิรูปการเมืองน้ำเน่า
เลยไม่กล้าพลิกโฉมประเทศต่อยอดกระแสนการเปลี่ยนแปลง
อันพันมิตรนำร่องการเมืองใหม่ ๑๙๓ วันให้เห็นแล้ว

การเมืองไซสุ่มหัวมั่วกินเมือง

ผีเน่ากับโลงผุ

บ้านเมืองเกิดวิกฤติซ้ำซากจากนักการเมือง
ตัวแสบเป็นต้นเหตุ ดังเหตุการณ์พรรคเสื้อแดง
รวมแรง นปช. ก่อการป่วนบ้านเผาเมืองพัง
ประเทศเสร็จแล้วยังกล้าเสนอหน้า ส่งผู้ต้อง
หาก่อการร้าย ลงเลือกตั้งซ่อม ส.ส. กทม. เขต
๖ เพื่อร้องหาความยุติธรรม เพื่อเรียกร้อง
ประชาธิปไตย พิลิกสิ้นดี ...

นี่เท่ากับทำทนายชาวกรุงเทพ ฯ ว่า ยังเป็นพวก
เห็นกงจักรเป็นดอกบัวกะเขายังไงบ้าง ?

พรรคเพื่อไทยอันเป็นผลพวงหลงเหลือสืบต่อ
จากการยุบพรรคไทยรักไทย และพรรคพลัง-
ประชาชน นอกจากจะไม่ทำหน้าที่ ส.ส. ในสภา
แล้วกลับคอยตีรวนเสียอีก จึงกลายเป็นตัวเร่ง
การเมืองน้ำเน่าให้เหมือนเบื้อทุเรศยิ่งขึ้น

บทบาทอันตรายของพรรคดังกล่าว นับเป็น

ปัญหาของประเทศ ดังบนหน้าแฉกหน้า (ฉบับ ๒๒ ก.ค. ๕๓) เดือนไว้ว่า

“ล่าสุด พรรคเพื่อไทย ได้ใช้ที่ทำการพรรค จัดนิทรรศการ ‘๗ วัน ๗ ความเจ็บปวดของประชาชน’ ซึ่งมีเป้าหมายสำคัญเพื่อปลุกระดม โฆษณาชวนเชื่อบิดเบือนว่า รัฐบาลและกองทัพ เช่นฆ่าประชาชนอย่างโหดเหี้ยม ในเหตุการณ์ กสิกรรมคิลลิ่ง ช่วงเดือนมีนาคม ถึง พฤษภาคม ที่ผ่านมา... ฯลฯ”

ทั้งนี้ ขบวนการระบอบทักษิณ อันประกอบด้วย พรรคเพื่อไทย มีอบคนเลื้อแดง และกลุ่ม ก่อการร้ายใต้ดิน ซึ่งเคลื่อนไหวคู่ขนาน เป็นเนื้อ เดียวกันมาตลอด มุ่งหวังที่จะโค่นล้มรัฐบาลชุด ปัจจุบัน แล้วช่วงชิงอำนาจรัฐพื้นระบอบทักษิณ ขึ้นมามีอำนาจยึดครองประเทศอีกครั้ง ฯลฯ”

จากการที่พรรคเพื่อไทย รวมหัวกับพลพรรค เลื้อแดง ซึ่งแอบแฝงก่อการร้ายด้วยจนสามารถ เผาเมืองสำเร็จมหาพาราชนิดคาดไม่ถึง แบบนี้หาก กกต. เอาเรื่องตามหน้าที่มีหวังได้ยุบเพื่อไทย อีก ครั้งเป็นแน่

อันที่จริง พรรคเพื่อแม่ ควรจะถอยหลัง ลงเหวไปตั้งนานแล้ว หากรัฐบาลอภิสิทธิ์ไม่ ผิดพลาดชั่วร้ายรัฐบาลสุรยุทธ์ ในการใช้สื่อแฉ ความจริงลากไล่ทักษิณโคตรโกงให้คนรู้ทั่วแผ่นดิน อีกทั้งเด็ดขาดกล้าตัดไฟแต่ต้นลมให้สมกับนิติรัฐ มีชื่อแป

แต่ที่นายอภิสิทธิ์ ยังมีสิทธิ์หลอหลอกลอย หน้อยหนึ่ง คือ เลื้อแดงคู่ต่อสู้พากันฆ่าตัวตายหมู่ ยกแก๊ง เมื่อขึ้นต้นด้วยสันติวิธี แล้วหนีไม่พ้น นรกป่วนชาติตามสันดาน นปช.

การที่ผู้นำไม่กำจัดคนพาลไม่อภิบาลคนดี ให้ทันท่วงที จนเกิดเสียหายยกใหญ่เกินคาด อภิสิทธิ์จึงเป็นแค่พระเอกตัวปลอม ๆ พร้อม เชิดหน้าชูคอตันทุรัง ตั้งกรรมการปฏิรูปเป็นคั้ง เป็นแคว เพื่อซื้อเวลาให้ตัวเองอยู่ในอำนาจต่อ เท่านั้นแหละ

และนายอภิสิทธิ์ ท่าที่ผู้ตีประชาธิปไตยจำ

ยึดหุ่นจนเหาะเหายะ เออะอะจะปรองดอง เลื้อแดง โดยไม่ทันแยกแยะถูกผิด ทำยุติธรรม ให้ปรากฏเสียก่อน กว่าจะกล้าขยับกระชกพื้นที่ ชุมนุมเสียเวลาดังสองเดือน

ไม่เหมือนทำกับพันธมิตร ไม่คิดสมานฉันท์ เลื้อเหลือง กลัวเป็นตัวแข่งยังงิพิกล ประชาธิปัตย์มักกวาดทิ้งการเมืองนอกสภา หาวาเถื่อน ข้างถนน อภิสิทธิ์จึงตั้งใจจะรักษากติกา ใช้แต่ เวนิรัฐสภาเป็นคำตอบ แม้สภาถอยก็ชอบธรรม ตามกฎหมาย ถึงอภิสิทธิ์จะเป็นนักการเมือง รุนใหม่ แต่กลับไม่มีหัวใจปฏิรูปการเมือง น้ำเน่า เลยไม่กล้าพลิกโฉมประเทศต่อยอด กระแสการเปลี่ยนแปลง อันพันธมิตรนำร่อง การเมืองใหม่ ๑๙๓ วันให้เห็นแล้ว

อภิสิทธิ์ไม่คิดว่าเลื้อเหลืองเป็นมิตรสร้างสรรค บ้านเมืองร่วมพิทักษ์สถาบัน จึงเกิดการห้าพัน พันมิตรด้วยข้อหาก่อการร้าย ไม่ต่างอะไร กะเลื้อแดงไปโน่น !

ผู้นำด้านซ้าย ไยก้าวขาดแคลน

ไม่มีมิตรแท้ และไม่มีศัตรูถาวร ในวงจร การเมือง ภาชิตนี้คงใช้ได้ดีกับพรรคประชาธิปัตย์ ขนาดอภิสิทธิ์ยังกอดคอกับเนวิน ยี่ห้อย มาแล้ว ซึ่งทักษิณก็เคยทำสวนกระแส สังคมมา ก่อนเช่นเดียวกัน

ฉะนั้น ชาวผู้ว่า กทม. ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร เผยทำที่ยอมเจ็บตัวถ้าจะให้ประสานพรรคเพื่อไทย เพื่อปรองดองร่วมรัฐบาล แก้ววิกฤตของชาติสัก สองปีประมาณนั้น

เป้าหมายตามที่อ้าง จะมีเบื้องหลังตั้งลึก อย่างใด ความจริงอยู่ที่ผู้โยนหินถามทางนั่นเอง

เมื่อการเมือง กลายเป็นเรื่องยื้อแย่งอำนาจ เหมือนหมาแย่งขามข้าว มันน่าอดสูขนาดไหน พวกไร้ยางอาย ไมวายที่จะทำสงครามแม่ต้องเอา ชีวิตเข้าแลก ยิ่งข้างสารชนกัน หล้าแพรกยอม แผลกลาญ

ประชาธิปไตยที่ไร้ธรรมาธิปไตย ในตลาด

การเมืองไทย นำพาให้เกิดนักกินโกงตั้งแต่
ชื่อเสียงหาเสียง จนปล้นอำนาจมาได้ก็กลายเป็น
โจรกินบ้านผลาญเมือง

ขณะนี้ประชาธิปไตย มีสิทธิถูกขบพรรค หาก
ศาล รธน.ตัดสินขบพรรค ปชป. เมื่อไหร่ อะไร
จะเกิดขึ้นต่อจากนั้น....

“การขบพรรคและเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง
กรรมการพรรคทั้งคณะอาจกล่าวได้ว่า เป็นวิปการ
กรรม ที่นักการเมือง และพรรคการเมืองจะต้อง
รับไปอีกนาน ต้นเหตุของปัญหา ก็คือ นักการเมือง
ระดับแนวหน้า ถูกเว้นวรรคการเมือง กว่า ๒๐๐
คน ตลาดการเมือง จึงขาดแคลนผู้นำ...” (บทนำ
ไทยรัฐ ๑๕ ก.ค. ๕๓)

จริงอยู่ แม้บางพรรคจะขาดผู้นำ เพราะหา
ตัวหัวหน้าพรรคที่เหมาะสมไม่ได้ นั่นเป็นความ
ช่วยของพรรคนั้น ๆ เอง ประชาชนไม่เกี่ยว
ส่วนที่บ้านเมืองยุ่งเหยิงสาหัสเวลานี้ เป็นผล
พวงจากวิกฤติการเมืองของนักเลือกตั้งอาชีพ
ในสภาเป็นหัวเรือใหญ่ผลักดันกุมอำนาจรัฐ เป็น
ความรับผิดชอบของเหล่านักการเมืองทั้งโคตร
ทุกพรรคทั้งก๊วนแก๊ง ที่รวมหัวกันทำการเมือง
ภาครัฐให้หมดศรีทาลงทุกวัน มีแต่เนาเหม็นเบื่อ
เหลือทน พอกันได้แล้วกับ ๗๘ ปีที่ผ่านมา

เราควรสาปส่งทุกพรรคนักเลือกตั้ง ถึงไม่
ขบพรรคก็เว้นวรรคลี้ลับปี ห้าม ส.ส. เก่าลง
เลือกตั้ง การเมืองไทยมีหวังดีขึ้นเยอะ อดีต
กกด. ไทใหญ่ นาย ยุวรัตน์ กมลเวชช เคยแนะไว้
ประมาณนี้

เพราะฉะนั้น ถึงจะขบพรรคกันไปหลาย
พรรคหลายหน แข็งขันนักการเมืองแนวหน้าไป
กว่า ๒๐๐ แล้ว พวก เสือ สิงห์ กระต๊อง แรด
ก็ยังไม่ผลงฤทธิ์ จุ้นจ้านไม่เบาเลย กกด. ก็ดูเฉย
เราจึงไม่เคยขาดแคลนผู้นำชาติชั่วมันมี !

คณะปฏิรูปประเทศ จะออกแบบอะไรให้เมื่อ
เปล่า ถ้าไม่เอาคนชั่วออกไปก่อน สรรหาคนดี
ขึ้นมาอีกรับจัดระเบียบใหม่ลี้ลับใหญ่ได้ตั้งหลัก
เมื่อนักการเมืองไม่ถูกปฏิวัติ หน้าไหนจะกล้าใช้

สิทธิปฏิบัติ ตามแผนปฏิรูปละ?

การเมืองไซให้กินเมือง

เมื่อการเมือง เป็นคนละเรื่องกับธรรมะ
ธรรมะห้ามยุ่งเกี่ยวการเมือง มิฉฉาดิฐิตั้งว่านี้เรา
จึงเห็นโจรเต็มสภาทำร้าย สดมจริงดังพระพุทธพจน์

สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา

เลยไม่ประหลาด สำหรับสภาผู้แทนอัน
กลายเป็นช่องโจรไปฉิบ คือเป็นเวทีประจานหลัก
ฐานเชิงประจักษ์ ทรรศน ถ้วนถ้อย ปรากฏสู่
สาธารณชน ไม่ขาดหาย

โจรการเมือง เริ่มต้นจากชื่อเสียง รวมหัว
ยัดหัวอำนาจ พาดผลประโยชน์เป็นขบวนการ
ปล้นเจียบของโจรใล้สูท

ตราบใดที่การเมือง ยังต้องใช้เล่ห์ทู่หาเสียง
การตลาด แสงอำนาจผ่านสภา มั่นหน้ไม่พัน
ผลประโยชน์ แอบแฝงฉ้อฉลต่าง ๆ ตามความ
จำเป็นของคนได้เป็นใหญ่แล้ว ไม่วายอยากเป็น
ใหญ่ยิ่งขึ้นต่อไปไม่จบง่าย ๆ เว้นเสียแต่จะ
สามารถลดละเสียสละ พอเพียงตัดโลกธรรมไป
ได้ด้วย

งานการเมืองอย่างที่เราเห็นและเป็นอยู่ คือ
วิถีโจรการเมือง ชื่อเสียงปล้นอำนาจพาดโกงกิน
เป็นวงจรอุบาทว์ ซึ่งกำเริบจนหยุดไม่อยู่ ดัง
ทัศนะของนายดุสิต นนทะนาคร ประธาน
หอการค้าไทย กล่าวในงานมองผ่านบรรยากาศ
การลงทุนในประเทศไทยว่า

“ปัญหาคอร์รัปชันในไทย เป็นรากเหง้า
ความแตกแยกในสังคม ในอดีตมีการคอร์รัปชัน
กันแค่ ๓% แต่ตอนนี้ ผ่านมาไม่กี่สิบปี ถึงระดับ
๓๐-๔๐% และมองว่าในอีก ๓-๕ ปีข้างหน้าต้อง
ปรับเพิ่มขึ้น ๕๐% ฯลฯ

การแก้ปัญหาคอร์รัปชันนั้น จะมีการนำ
โมเดลของฮ่องกงมาใช้ในไทย เนื่องจากใน
อดีตฮ่องกงเป็นเมืองแห่งการคอร์รัปชัน โดย
เฉพาะตำรวจรับเงินทั้งระบบ แต่ขณะนี้ฮ่องกงถือเป็น
เมืองที่ใสสะอาดแห่งหนึ่ง.... ฯลฯ” (เอเอสทีวี

ผจก. ๑๖ ก.ค. ๕๓)

ถือว่าเป็นการไม่ยอมจำนนต่อปัญหา แม้หัวโจก
โก่งกินคือนักการเมือง โดยเฉพาะโคตรโก่ง
ทักษิณ แพร่เชื้อให้คนบ้าเอาอย่างร้ายแรงทั่วไทย

ในจีนก็มีปัญหาสาหัส ขนาดลงโทษประหาร
ยังไม่พอ ต้องมีกฎหมายเพิ่ม เช่น “กฎหมายใหม่ปราบ
คอร์รัปชันของจีน กำหนดให้ข้าราชการ ระดับ
จังหวัดทุกคนรวมทั้งบุคคลในครอบครัว ซึ่ง
ประกอบด้วยภรรยาและบุตร ต้องรายงาน
ทรัพย์สินส่วนตัวของคนในครอบครัวทั้งหมด ต่อ
ทางการ ตั้งแต่รายได้ส่วนตัว บ้านที่อยู่อาศัย
รถยนต์ ฯลฯ ไปจนถึงการลงทุนต่าง ๆ ทั้งใน
นามตัวเอง ภรรยาและบุตร” (ไทยรัฐ-หมายเหตุ
ประเทศไทย ๑๕ ก.ค.๕๓)

มาตรการเข้มงวดจำเป็นต้องเพิ่มขึ้นอย่างน่า
เห็นใจ โดยเฉพาะในสังคมที่ขาดแคลนศาสนธรรม
เป็นหลักนำชีวิต การปลูกฝังค่านิยมหลักธรรม
นำให้อยู่ในสายเลือดจิตวิญญาณ ถึงจะแก้
ปัญหาได้ตรงเป้า เมื่อพุทธเราเข้าใจบาปกรรมถึง
จริงตังว่านี่ คงจะนำพาให้เลิกโก่งกินได้ง่ายกว่า
ไหมเอ๋ย !

ประชาธิปไตย ไซ้เป็นดั่งยัดถือ

ประเด็นเช่นทักษิณ ทุ่มเงินซื้อเสียงเลือกตั้ง
กว่านซื้อ ส.ส. เข้าพรรค ซื้อพรรคแล้วยุบรวม
ให้ไทยรักไทยเป็นพรรคใหญ่สุด จนผูกขาดสภา
กุมเสียงข้างมากเด็ดขาด ทำสภาเบ็ดดงยไรปาก
เสียงเหมือนควาย ส.ส. เสียงข้างน้อยเป็นไม้
ประดับ หมดปัญหาแม้จะชกฟอกทักษิณ

ทักษิณใช้เลือกตั้งบังหน้า เป็นเลื้อคลุมประชา-
ธิปไตย เนื้อในเป็นเผด็จการทั้งแห่ง เหยียบสภา
ขึ้นมาสูลบัลลังก์นายก แล้วก็ถีบสภาทิ้ง นอกสภา
อ้าง ๑๙ ล้านเสียงเป็นใบสั่งปิดปาก หลังหยอน
บัตร ๑ นาที ประเทศนี้เป็นของทักษิณไปสี่ปี
ใครอย่ามาขวาง ทักษิณจะทำผิดถูกยังงั ไรเลือก
ตั้งใหม่ ไม่ชอบใจก็อย่าเลือกสิ ทักษิณกินเมือง
พรรคนี้ อะไรจะเหลือครับเพื่อนเลื้อแดงเอ๋ย

จากเผด็จการสภา จนเผด็จโจงสำเร็จสารพัด
อย่างที่ย่างหน้า เราจะปล่อยให้ประชาธิปไตย
อยู่ในมือโจกรการเมืองไปอีกนานเท่าใด.....

การรวมหัวยึดสภาเสียงข้างมาก ค้าบัลลังก์
รัฐบาลตะพืดตะพือ ถูมตีพรรคเป็นใหญ่ นี่เป็น
ประชาธิปไตย เหลวไหลล้นตี หรือมิใช่?

ประชาธิปไตยยุคไซ้ ประชาชนต้องมาก่อน
แล้วอภิสิทธิ์ต้องงอนง้อกอดคอเนวินทำไม ไย
ชี้ขาดตาขาว ไม่กล้าถอยจากยี่ห้อย เป็น
รัฐบาลเสียงข้างน้อย แล้วคอยฟังหลังประชาชน
ส่วนใหญ่แพนบ้าง

หรือแม้กระทั่งผู้ว่า กทม. สุขุมพันธุ์ ผันแก้
วิกฤติ คิดจะจูบปากเพื่อไทย รวมกันเราทำได้
ทุเรศปานนี้ก็เอานะท่าน

ดิ่งฟ้าต่ำ-เทิดฟ้าสูง

ณ ลมหายใจเอือกนี้ ที่การเมืองเหลวแหลก
เหลือทน จนเกิดเสียงร้องขอ ถวายคืนพระราช-
อำนาจ ในภาวะสุญญากาศ เมื่อยุบสภา แล้ว
นายกฯ อภิสิทธิ์ ลาออก มันจะเปิดโอกาสปฏิวัติ
ประเทศอย่างขนานใหญ่ พล.อ. ชวลิต ยงใจยุทธ
ผู้ไม่ยอมโดดน้ำโขงซักที โดดมาพูดหลายครั้ง
หวังพระบารมีในหลวงทรงโปรดแก้ปัญหาวิกฤติ
สุดในโลกครานี้ พล.อ.ชวลิต ถึงจะละอะยังงั
ก็พูดเข้าทำอยู่เลี้ยวหนึ่ง ที่หมายถึงให้ฟังบารมี
พระองค์เป็นทางรอดทางเดียวของชาติ จึงไม่น่า
กวาดทิ้งความคิดขงเบ้งเต๋าเลอะเลือนโดยไม่
เลือกเฟ้น

คิดดูเถอะ ในหลวงทรงเป็นถึงพระประมุข
สูงสุดแห่งรัฐ ทรงประกาศ เราจะครองแผ่นดิน
โดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม
ความจริงยังแก้ตั้งกล่าว แล้วเข้าใจผิด
เพี้ยนไปอย่างไรกันว่า เฮอะเฮะ อย่าไปดิ่งฟ้าต่ำ ใน
เมื่อฐานะประมุขแห่งรัฐ ทรงต้องดาเหตุแลเป็น
นักการเมืองเบอร์หนึ่งของประเทศเห็น ๆ เช่น
พ่อท่านจัดอันดับนับถือให้

หากนักการเมืองทั้งโขง มีหัวคิดทำตาม

พระเจ้าแผ่นดินสักเลี้ยวหนึ่ง บ้านเมืองจะยุ่ง เป็นบ้าเช่นนี้หรือ !!

เพียงแค่นายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์ หมั้นเข้าเฝ้า ไกล่ชิด ถวายรายงานพร้อมขอพระราชทานข้อชี้แนะต่าง ๆ ดั่งได้ยืนยันว่า นายกรัฐมนตรีอังกฤษ มีภารกิจต้องเข้าวังบักกิงแฮม เป็นประจำทุกสัปดาห์

ถ้านายกรัฐมนตรีไทยได้รับพระมหากรุณาธิคุณ ด้วยพระปรีชาญาณ แห่งล้นบรูษเช่นพระองค์ท่าน แล้วนำมาปฏิบัติ จะเกิดผลวิเศษกว่ามั่วสร้างภาพ รับโทรศัพท์ ๖ วัน ๖๓ ล้านความคิดเป็นไหน ๆ และการสนองพระราชดำริจนเกิดประสิทธิประโยชน์สุขแก่ปวงชน เท่ากับสำแดงพระบรมเดชานุภาพแผ่กว้าง แนวคิดความหากษัตริย์ต้องไม่เกี่ยวการเมือง เป็นเรื่องเบาปัญญาไปหน่อย ไหมหนอ ท่านที่เคารพ...

เพียงแค่พระราโชบายควรส่งเสริมคนดีให้มีอำนาจเต็ม ๆ แทนที่จะกำจัดคนชั่วทิ้งไปเลยซึ่งไม่มีวันหมดสิ้น ลู้จำกัดกระชับบทบาทคนเลวชาติให้หมดฤทธิ์ เทียวแห้งไปจริง ๆ ทุกฝ่ายทำหน้าที่ ยุติให้เป็นธรรมทำนองนี้ จะมีปัญหารัฐรักสามัคคีไม่ลงตรงไหน จนต้องสร้างวาทกรรม แปลก ๆ หูอยู่เรื่อย ๆ เชียว

อีกประเด็น เช่น รัฐบาลแห่งชาติ เมื่อฉลาดน้อยหรือมั่วนี้ม ก็มั่วจัดรัฐบาลผสมไม่ต้องมีฝ่ายค้าน ให้พวกชาติชั่วฮั้วกัน มันก็เผด็จการไม่วายเผด็จโก่งสารเลววันยังค่ำ

ลู้เลือกทางรอดใหม่ ล้มโต๊ะนักกินเมืองทั้งฝูงไปเลย แล้วสรรหารัฐบาลคนดีแห่งชาติจากองค์กรท้องถิ่นซึ่งผ่านเลือกตั้งมาแล้วพร้อมคัดสรรสมาชิกมหาชนคนสะอาดคอยกำกับ สำหรับสภาฯชนคนมีศีลธรรมสำนึกดีแท้ ไซ้ต้องแบ่งฝ่ายค้านคอยเอาชนะคะคาน อิศรชนยอมพร้อมหนุนสิ่งดีต้านสิ่งเลวโดยไม่ต้องให้มดีพรรคชนส่วนน้อยใดมาบังคับขับไล่ มันถึงเวลาต้องล้างบางพรรคมารผีเปรตกับสภาโจรก่อนใดเพื่อน

ปฏิรูปอะไรก็ทะเลว ถ้าปล่อยนักการเมืองเลวชาติต่อไป ๒

แบ่งปัน **สรรสาระ**

๑๔ ข้อคิด

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

๑. ศัตรูที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในชีวิตเรา คือ ตัวเราเอง
๒. ความล้มเหลวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเรา คือ ความอวดดี
๓. การกระทำที่โง่เขลาที่สุดในชีวิตเรา คือ การลอกกลวง
๔. สิ่งที่แสนสาหัสที่สุดในชีวิตเรา คือ ความอิจฉาริษยา
๕. ความผิดพลาดมหันต์ที่สุดในชีวิตเรา คือ การยอมแพ้ตนเอง
๖. สิ่งที่เป็นอนุคุณที่สุดในชีวิตของเรา คือ การลอกตัวเอง
๗. สิ่งที่น่าสังเวชที่สุดในชีวิตเรา ก็คือ การถดถอยของตัวเอง
๘. สิ่งที่น่าสรรเสริญที่สุดในชีวิตเรา ก็คือ ความอดสาหะวีริยะ
๙. ความล้มละลายที่สุดในชีวิตเรา ก็คือ ลิ่นหวัง
๑๐. ทรัพย์สมบัติที่มีค่าที่สุดในชีวิตเรา คือ สุขภาพที่สมบูรณ์
๑๑. หนี้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเราคือหนี้บุญคุณ
๑๒. ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเราคือ การให้อภัยและความเมตตา
๑๓. ข้อบกพร่องที่ใหญ่หลวงที่สุดในชีวิตเรา คือ การมองโลกในแง่ร้ายและไร้เหตุผล
๑๔. สิ่งที่ทำให้อึดอัดใจมากที่สุด คือ การให้ทาน

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

ตั้ง

แต่ยุคทักษิณ ชินวัตร เป็นต้นมา ผมมักจะได้ยินคำพูดแปลก ๆ ทำนองว่า

● พวกเรายึดมั่นในสันติ อหิงสา แต่ให้เตรียมน้ำมันไว้เผาบ้านเผาเมือง !

● ทักษิณไม่ได้ทำผิดกฎหมาย เพียงแต่ทำในสิ่งที่กฎหมายห้าม !

● เรายังไม่ได้เสียดินแดนให้เขมร แต่ที่เข้าไปในพื้นที่ของไทยไม่ได้ เพราะทหารเขมรไม่ให้เข้า !

ผมยังคิดไม่ออกจริง ๆ ว่า คำพูดเหล่านี้เป็นของคนโง่หรือคนฉลาดเฉโกที่พูดโกหกเอาตัวรอดไปเรื่อย ๆ

คนไทย

ฉลาด

หรือ

โง่ ?

ถ้าโง่ ก็คือไม่รู้จริง ๆ ว่า เป็นคำพูดที่ขัดแย้งกันเอง

ถ้าฉลาดก็คือ ฉลาดจนไม่รู้ตัวว่า พูดอะไรที่ผิดจากข้อเท็จจริง ได้แต่ฉลาดคิดหาเหตุผลมาแย้งเข้าข้างตัวเอง เคยชินกับการพูดโกหกเอาตัวรอดไปเรื่อย ๆ นี่คือนักหลงความฉลาดแต่ขาดเฉลียว เพราะมองหาแต่เหตุผลมาแย้งให้ตัวเองต้องถูก ต้องไม่ผิด เพราะไม่เอาความจริงเป็นตัวตั้ง เหตุผลกับความจริง หรือพฤติกรรมของผู้พูดจึงขัดแย้งกันเอง

ยังไง ๆ ถ้ารัฐบาลบอกว่าไม่เสียดินแดนให้เขมร แต่เมื่อความจริงออกมาว่าไทยเสียดินแดนให้เขมรจริง ท่านนายก ๆ ก็คงไม่ออกมาพูด

คำว่า “ผมคาดไม่ถึง” เหมือนครั้งที่เราต้องเสียทหารหาญอย่าง พ.อ.ร่มเกล้าไป ! นายก ๆ ก็ออกมาแค่ออมรับผิดว่าคาดไม่ถึง (ว่าพวกเสื้อแดงจะใช้อาวุธร้ายแรง) มิฉะนั้นใคร ๆ ก็มาเป็นนายกรัฐมนตรีได้ ถ้าคิดได้เพียงแค่นั้น

ผมรู้สึกว่าการที่ประชาชนผู้รักชาติออกมาปกป้องแผ่นดินไทยจากการรุกรานของเขมร รัฐบาลควรสนับสนุน มิใช่ขัดขวางอย่างที่เห็นรัฐบาลทำอยู่ อีกทั้งรัฐยังดูไม่ค่อยขวนขวายให้

ความจริงในเรื่องเขมรรุกไทยว่าเป็นจริง อย่างไม่ได้แต่พูดว่าไทยไม่เสียดินแดน แต่ไทยกลับอยู่ในแผ่นดินไทยไม่ได้ ต้องขออนุญาตทหารเขมรก่อน ! ?

คำขอโทษของท่านนายก ๆ อภิลิทธิ์คงไม่พอ ถ้าไทยต้องเสียดินแดนให้เขมรในยุครัตนโกสินทร์รัชกาลที่ ๙ นี้

การช่วยรักษาอธิปไตยบนผืนแผ่นดินไทยโดยมิให้ต่างชาติรุกรานนั้น เป็นคำขอโทษที่มีต้องกล่าวคำขอโทษ และเป็นหน้าที่ของพลเมืองไทยทุกคนตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ จึงขอปรบมือให้แก่คนไทยทุกคนที่ช่วยออกมาปกป้องชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ๓

คำตอบที่จริง

มีนายทหารม้าคนหนึ่ง ได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ แล้วได้ทูลถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้ยินคำกล่าวของนายทหารม้าผู้เป็นอาจารย์ และปาจารย์ (อาจารย์ของอาจารย์) ก่อน ๆ พูดกันมาว่า ทหารม้าคนใดอุตสาหะพยายามในสงคราม หากเข้าศึกสังหารเขาถึงแก่ความตาย หลังจากตายแล้วเขาจะเข้าถึงความเป็นสหายกับเทวดาเหล่าสราชิต ในข้อนี้พระองค์จะตรัสว่ากระไร”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสปฏิเสธไปว่า

“อย่าเลย ของดข้อนี้เสียเถิด อย่าถามเราถึงข้อนี้เลย”

แต่นายทหารม้านั้นก็ยังทูลถามอีก พระองค์ก็ทรงปฏิเสธเป็นครั้งที่ ๒

แม้ครั้งที่ ๓ เขาก็รีบเร้าทูลถามอีก ครานี้พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงต้องตรัสบอกไป

“เราห้ามความอยากรู้ของท่านไม่ได้แน่แล้ว

เอาละ เราจะตอบแก่ท่าน ทหารม้าคนใดอุตสาหกรรม พยายามในสงคราม ผู้นั้นยึดเหนี่ยวจิตกระทำไว้ ไม่ดี ตั้งจิตไว้ไม่ดีก่อนว่า ข้าศึกจงถูกฆ่า จง ถูกแทง จงพินาศ จงสูญสิ้นไป แต่เขาถูกข้าศึก ลังหารถึงแก่ความตาย หลังจากตายแล้ว เขาย่อมไปเกิดในนรกชื่อสรชิต

และถ้าใครมีความเห็นอย่างนี้ว่า ทหารม้าคนใดอุตสาหกรรม พยายามในสงคราม หากข้าศึก ลังหารเขาถึงแก่ความตาย หลังจากตายแล้ว เขา จะเข้าถึงความเป็นสหายกับเทวดาเหล่าสรชิต ดังนั้นความเห็นของเขาเป็นความเห็นผิด(มิจฉาทิฐิ) ผู้มีความเห็นผิดเรากล่าวว่า มิคติ (ความเป็นไป) ๒ อย่างคือ นรก (เร่าร้อนใจ) หรือกำเนิดในสัตว์ ตีรัจฉาน (มิดมัวโง่งเงลา)”

เมื่อตรัสตอบอย่างนี้แล้ว นายทหารม้าฟังจบ ถึงกับร้องไห้ น้ำตาไหลพราก พระผู้มีพระภาคเจ้า จึงเตือนสติว่า

“เราได้ห้ามท่านแล้วมิใช่หรือว่า อย่าเลย ของดข้อนี้เสียเถิด อย่าถามเราถึงข้อนี้เลย”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์มิได้ ร้องไห้เพราะข้อที่พระองค์ตรัสให้รู้ความจริงหรือก แต่ร้องไห้เพราะข้าพระองค์ถูกนายทหารม้า ผู้เป็นอาจารย์ และป้าจารย์ก่อน ๆ หลอกหลวง ให้หลงผิดมาเนิ่นนาน

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระธรรมเทศนาของ พระองค์แจ่มแจ้งนัก พระผู้มีพระภาคเจ้าทรง ประกาศธรรมโดยอนุปริยาย ดุจหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง ส่องไฟในที่มืดด้วยหวังว่า ผู้มืดดวงตาจะได้เห็นรูป

ฉะนั้น ข้าพระองค์จึงขอถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า พระธรรม และภิกษุสงฆ์เป็นสรณะ (ที่พึ่ง) ขอ พระผู้มีพระภาคเจ้าโปรดทรงจำข้าพระองค์ว่า เป็นอุบาสกผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะจน ตลอดชีวิต

นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๘ “อัสสาโรหสูตร” ข้อ ๕๙๖)

แบ่งปัน สรรสาระ

ลองมองด้วยมุมมอง ที่ต่างจากของตัวเอง

มีคู่รักคู่หนึ่ง นั่งรถเมล์ที่กำลังตรงไปในเมืองในหุบเขา มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่ได้ลงกลางทาง หลังจากที่พักพวกเขาได้ลงแล้ว รถเมล์ก็วิ่งต่อไป แต่เพียงไม่นานก็มีหินก้อนขนาดมหึมา ได้ตกลงมาจากที่สูงมาก และทับรถเมล์คันนั้นพังยับเยิน ทุกคนที่อยู่ในรถในเวลานั้นเสียชีวิตทั้งหมด คู่รักคู่นั้นเมื่อได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็พูดขึ้นว่า “ถ้าพวกเราอยู่ในรถคันนั้นก็ดีนะซี!”

คนส่วนใหญ่น่าจะคิดว่า “ยังดีนะที่เราลงจากรถก่อน!” แต่คู่รักคู่นี้กลับพูดสิ่งที่ต่างจากคนส่วนใหญ่ คุณคิดว่าเพราะอะไร ???

ตอบมาก่อนนะว่าคิดว่าไง เดี่ยวจะเฉลยทีหลัง ขอเฉลยนะครับ ถ้าพวกเขา ยังคงอยู่และไม่ได้ลงจากรถ รถเมล์คันดังกล่าวก็จะไม่ต้องหยุดรถเพื่อพวกเขา และจะขับเลยตำแหน่งที่หินถล่มลงมา!

ในชีวิตของพวกเขา นั้น ให้ลองมองด้วยมุมมองที่ต่างจากของตัวเอง และพยายามเข้าใจและช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น อย่าได้ใช้ชีวิตอย่างขาดสติและเฉยเมย ทำเพื่อตัวเองอีกต่อไปเลย ๒

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●

พ่อแม่เราที่ดูแลแต่อ่อนแต่อ่อน
ดีกับเราทุกชั่วโมง ทุกวันทุกปี กลับไม่เห็นหัว!
สิ่งที่พ่อแม่ทุ่มเทกับเราไร้ความหมาย!
คนอย่างนี้ เมื่อได้รับความยุติธรรมก็จะอย่าเสียใจ
สิ่งที่คุณได้รับ ยังน้อยกว่าผลกรรมที่คุณกระทำลงไป!
เพราะคุณเองก็ทำไว้กับพ่อแม่เยอะไม่เบา

ความดีที่โลกลืม

าษิตโบราณสอนไว้เสมอ “ความกตัญญูเป็น
๘ เครื่องหมายของคนดี”

เพราะเหตุนี้ “อกตัญญู” จึงเป็นสัญลักษณ์
ของคนถ้อย !

“โลกรอดได้ด้วยกตัญญู ...”

“คุณกตัญญูต่อโลกใบนี้ หรือยัง ?..”

ความเป็นจริง เราต่างเตือนสติกันมาตลอด
แต่ยิ่งเตือนก็ยิ่งลงเหว !

ความเป็นจริงอีกครั้ง สังคมบริโภคนิยม
หาเรื่องสร้างของใหม่ ๆ เพื่อให้คนมาใช้

มาบริโภค

เป้าหมายคือ “กำไร”

ยิ่งผลิต ทรัพย์สินทางธรรมชาตียิ่งฉิบหายยิ่ง
ถูกไล่ล่า !

แค่ ๑ บริษัท ที่ทำธุรกิจ ขายปลา ปลาใน
ทะเลก็จะหายไปก็ล้านตัว ฐิใหม่ตัวเอง ?

๑ บริษัท ขายของ มามาไวไว โก่แก่ ก็ต้อง
ผลิตสินค้าให้พอขาย

สงสารแต่ MK ต้องวิ่งตามขยายสาขา
ไม่จบสิ้น !

เขียนมา ๖-๗ บรรทัด ไม่ต้องวิพากษ์วิจารณ์ให้เสียเวลา เพราะไม่ใช่เป้าหมาย ขอแวะเข้าชอยกินกาแฟ !

มนุษย์เรายังมีคุณธรรม ใครทำดี เราก็ระลึกถึง ตอบแทนบุญคุณ

ดี ครั้งเดียว ขอตอบแทนตลอดชีวิตก็มีเยอะ นี่แหละ “มนุษย์สัตว์ประเสริฐ”

แต่ “สัตว์ฉวยโอกาส” เวลาทำดีมักจะเรียกร้องมักจะจำ ทำดีกับใครจนวันตาย ?

จำแบบนี้เขาเรียก “จำเหยื่อ” !

แปลกแต่จริง ใครดีกับเรา ทั้งจำ ทั้งตอบแทนไม่รู้ลืม

ทั้งเกรงใจ ทั้งเคารพนับถือ

แต่ที่พ่อแม่เราที่ดูแลแต่อ่อนแต่อก ดีกับเราทุกชั่วโมง ทุกวันทุกปี กลับไม่เห็นหัว !

พ่อแม่แค่หมูในอวย !

สิ่งที่คุณแม่ทุ่มเทกับเราไร้ความหมาย !

คนอย่างนี้ เมื่อได้รับความยุติธรรมก็จงอย่าเสียใจ

สิ่งที่คุณได้รับ ยั่งยืนกว่าผลกรรมที่คุณกระทำลงไป !

เพราะเหตุนี้ ถ้าหากมีเรื่องให้เสียใจ ก็อย่าหลีกเลี้ยงบิดพลิ้ว เพราะคุณเองก็ทำไว้กับพ่อแม่เยอะไม่เบา

บุคคลที่ถูกทะเลยมองเห็น แต่ “คุณธรรม” ที่ถูกทะเลยมกลับเห็นยากยิ่งกว่าหลายเท่า

ในความสำเร็จของชีวิต เคยย้อนทบทวนใครหนอมีส่วนร่วมสนับสนุน

อ้อ...คนโน้น คนนั้น คนนี้

แต่ “คุณธรรม” ข้อไหนล่ะที่เอามาใช้จนประสบความสำเร็จ ?

หยิบกระดาดระลึกถึง “คุณธรรม” เหล่านี้ อดทน...เสียสละ...พากเพียร...บากบั่น...ประหยัด...อดออม...ขยัน...ฯลฯ

ของใครก็ของมัน อาจแตกต่างกัน แต่ไม่แตกแยก

หากเปรียบคุณธรรมเป็น “เทพพิทักษ์” ก็ลองทบทวน “เทพพิทักษ์” มีกี่องค์ที่เฮละโลมา

ช่วยเหลือเรา

ตรวจสอบความสำเร็จของชีวิต ค้นหา “เทพพิทักษ์” มีกี่องค์ ก็คุณธรรมที่เราไม่เคยระลึกถึง

แค่ระลึกถึงก็ขอบคุณสุดซาบซึ้ง

เหล่าทวยเทพคงไม่เรียกร้อง เพราะเป็นหน้าที่ของท่าน

แต่เหล่ามนุษย์ต่างหากที่ต้องจดจำ

กราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เสร็จแล้วกราบต่อ คุณธรรมที่ช่วยลูกข้างพบสุข

จะก็เทพก็องค์ ก็ขึ้นป้ายบูชา...กราบให้ครบ !

กรรมเก่า อาจจจะละเลย หรือไม่เคยคิดแต่เมื่อผ่านมาแล้ว ลองทบทวนดูที

กรรมเก่า อาจจะไม่เคยรัก ไม่เคยเทินทูนแต่เมื่อผ่านมาแล้ว ก็ต้องเปลี่ยนความคิด

คนโบราณ มีวิธีบูชา คุณธรรมแต่ลงตัวด้วยหลาย ๆ วิธีคิด สุดท้ายใครจะถนัดเรื่องไหน

บ้างเขียนเป็นแผ่นป้าย ตัวหนังสือ

บ้างเป็นจิตรกร ศิลปะ นักร้อง ก็สมมติออกมาให้เป็นบุคคลตัวตน เป็นเทพที่ใกล้ชิดมนุษย์มากขึ้น

เราไม่ต้องขนาดนั้น หยิบกระดาด ๑ แผ่น ทบทวนเทพคุณธรรมที่ช่วยเรา

ขอบคุณท่าน

และเป็นไปได้ สอนลูกหลานให้รู้เรื่องราวเทพแต่ละองค์ มีบทบาทช่วยพ่อแม่หรือปู่ย่าตายายตรงไหน

วันเกิดผู้ใหญ่คนไหน เจ้าของวันเกิดอย่าเอาแต่แต่งตัวสวย รั้วไหวรับกระเช้า

แขกมาเพราะรักเรา เกรงใจเรา พาเขาไป

กราบไหว้คุณธรรม ที่ทำให้ “ผม” เป็นถึงขนาดนี้ “นี่ครับ องค์เทพที่อยู่เบื้องหลัง !”

เมื่อเราระลึกถึงเทพไท่องค์เทพ ก็สมควรแก่การลดโทษลงทัณฑ์

แต่อยากให้ดีกว่านี้ จงสั่งสอนบุตรหลาน ให้น้อมรับองค์เทพคุณธรรมเหล่านี้

เทิดไว้ในจิตใจ

ความอกตัญญูจะได้พ้นจากตัวเรา ! ๓

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๔๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● ภัตตาหารจุฬัตร์ ●

● จูฬัว ฝานทำเป็นรูปดาว

● ภาพ FW. dinhin2503@gmail.com ●

● จูฬา

ถ้าเขา(ผู้ฆ่า)กำหนดระบุงูเงาะจง(อุทิศ)ใครกิน
คนนั้นกินไม่ได้ ถ้าขึ้นกินก็บาป
ถ้าระบุงูเงาะจงให้ใครกินคนนั้นจึงจะบาป
ส่วนใครที่เขาไม่ได้ระบุงูเงาะจง
ก็กินได้ ไม่เป็นบาป

คนฆ่าสัตว์ก็เป็นคนมีสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่มาก
คนฆ่าสัตว์ ซึ่งเป็นคน**ทำบาป**แท้ๆ
มีอำนาจฤทธิ์ล้นเหลือ มีสิทธิยิ่งใหญ่ในภพนี้
ปานนั้นเชียวหรือ?

ใ

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดีของผู้อื่นที่เฝ้าคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สธณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง”
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”****

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อิตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปัสนตี)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“สิ้นทุกขอาริยสัง”** เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่**“เทวนิยม”**เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มี**“ปรโลก”** ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยๆนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น**“อาริยะ”****จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่ เป็น “พุทธ” นี้ คือ “ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสุขสตรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น “คุณวิเศษ” (อุดมบรมสุขสตรม) นั้นๆจริง]

สำหรับ “**นิโรธ**”ที่เป็นแบบ**ไม่ไปทุกข์** หรือแม้เป็น **พุทธศาสนิกแต่มีฉันทิภูมิจิต** ก็จะไม่รู้จักแจ้งรู้จริง “**ตัวตนของกิเลส**”(ไม่มี“วิปัสสนาญาณ”เป็นต้น หรือไม่มี“วิชา ๘”) แม้ว่าจะ“รู้”ก็รู้้อย่างคลุมเครือ หรือคาดคะเน หรือรู้้อย่างอนุমান หรือรู้้อย่างจับไม่มั่นคั่นไม่ตาย ไม่รู้จักแจ้งเห็นจริง เนื่องจากไม่รู้ไม่แมนไม่คมไม่ชัดใน“**ตัวตนของกิเลส**”(นามกาย) เพราะไม่มี“นามรูปปริจเฉทญาณ” ไม่มี“ปัจฉยปริคคหญาณ” เป็นต้น หรือไม่มี“ญาณ ๑๖”อย่างแท้จริง

เพราะ“**นิโรธ**”แบบนี้ส่วนใหญ่ นั้น แนวทางปฏิบัติ (มรรค)จะปฏิบัติด้วยการเพ่งกสิณสะกดจิตหลับตาเข้าไป อยู่ในฌานังค์ ซึ่ง**ไม่ใช่**การปฏิบัติแบบ“ไตรสิกขา”ชนิดที่เป็น “องค์รวม”(holistic)แบบพุทธ ดังนั้น“อธิปัญญาสิกขา”จึงไม่เกิด “วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

เพราะ“**นิโรธ**”แบบนี้ส่วนใหญ่ นั้นไม่ได้ปฏิบัติแบบ ลืมตา“จิตขั้นรับวิถี” มีทวาร ๖ “สัมผัส”ทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ครบครัน ในชีวิตสามัญประจำวันปกติ โดยการสร้าง“ญาณ”เพื่อสัมผัส“ของจริง”(ภาวสังขาร)รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ด้วย“สติปัญญา ๔ -โพชฌงค์ ๗ -จรณะ ๑๕” จึงไม่เกิด“วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖”

จึงไม่ชื่อว่า “**นิโรธ**”แบบพุทธ ยังเป็น“**มีฉันทิโรธ**” แม้“**นิโรธ**”ของชาวพุทธแต่ผู้ยังมี**ฉันทิภูมิจิต**ผู้นั้นจะใช้วิธี หลอกล่อให้จิตไปจดจ่อเกาะอยู่ที่ “กสิณ”(ซึ่งเป็นวิธีการทำสมาธิ ทำสมาธิแบบทั่วไปที่ไม่สัมมาทิฏฐิแบบพุทธ) แล้วพากเพียรสะกดจิตให้ดับลงๆ หรือให้“สัญญา”(ความกำหนดรู้)มันทำหน้าที่ ลดลงๆ วิธีทำก็คือ ให้เจตสิกที่ชื่อว่า“สัญญา”นี้แหละมัน ลดทำหน้าที่ลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมันหยุดทำ ที่สุดมันถูกระงับไป มันก็“ดับ” ก็เป็น“ความดับ” เรียกมันว่า “**นิโรธ**” ซึ่งก็ไม่ผิดตามภาษา เพราะ“**นิโรธ**”แปลว่า“ความดับ-ความระงับ” แต่มันก็เป็น“การดับสัญญา” ให้มันไม่กำหนดรู้อะไร ถ้า“ดับเวทนา”อีกก็“ดับความรู้สึก”ด้วยอีก ซึ่งเป็นการดับ“ความกำหนดรู้”และ“ดับความรู้สึก”ให้หมด ความรู้สึก ก็เท่ากับทำ“สัญญา” และ“เวทนา”ให้หมดหน้าที่ของมัน มันไม่ทำหน้าที่ที่อยู่ในจิต ช่วงขณะนั้น ส่วนจะ“ดับ” อยู่ได้นานหรือไม่นานก็ตามความสามารถของผู้ทำได้นั้นๆ ซึ่งเป็น“การดับ”ในจิตชนิดเหมาหมดไม่ให้อาการของเจตสิก ๓ (เวทนา,สัญญา,สังขาร)ใน“วิมุตตญาณ”ทั้ง“เวทนา”ทั้ง“สัญญา”ทำงาน เมื่อ“เวทนากับสัญญา”ถูกดับแล้ว “สังขารจิต”ก็ไม่เกิด “วิมุตตญาณ”ในขณะนั้นจึงถูกระงับไม่ทำหน้าที่“รู้”ไว้ชั่วคราว เพราะ“เจตสิก ๓”ไม่ทำงาน-วิมุตตญาณจึงไม่สามารถ“รู้” จึงกลายเป็นคนไม่รู้อะไรเลย เหมือนท่อนไม้ก้อนหิน เพราะเขา“ดับ”ความรู้สึกไปทั้งหมด เขาก็กลายเป็นคน“ดับธาตุรู้”ไปในตอนนั้น

แต่ยังไม่ใช่การดับ“กิเลส”หรือการดับ“ตัวตนของกิเลส”โดยเฉพาะได้ตรงตัว หรอกนะ

ที่สำคัญมาก ก็คือ “การดับ”(มีฉันทิโรธ)ที่**ไม่ใช่**แบบพุทธ หรือชาวพุทธที่ยังไม่สัมมาทิฏฐินั้น เขาจะหลงว่า “**เขาได้ดับกิเลส ได้มากกิเลสตายแล้ว**”

แต่ที่แท้“ยังเลย” เพราะเขาไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัว

ตนของกิเลส” (สักกายะ, อัตตา) ด้วยน้ำ แล้วเขาจะได้อะไร” หรือได้“มา” ได้“กำจัด”กิเลสกันตรงไหน อย่างไรกันล่ะ เห็นชัดๆว่า เขา“ดับ”ผิดเป้าแท้ ผิดแก่นแท้ เพราะเขาหลงผิดไปดับเอาได้แค่“สัญญา”กับ“เวทนา”จริงๆนั้น เขายังไม่ได้ดับ“ตัวกิเลส” (สักกายะ, อัตตา ขนาดต่างๆ ที่สุดอาสวะ) อย่างถูกต้องตรงแก่นแท้ แม่นเป้าแท้ “สัญญา”กับ“เวทนา”ไม่ไปกิเลสนิเวรณีนี่นา แต่เป็น “เจตสิก” ที่ทำหน้าที่ให้แก่คนได้อาศัยใช้สอยอยู่ต่างหาก มันเป็นประโยชน์ต่อคนอย่างสำคัญยิ่งด้วยซ้ำ

ไป“ดับ”มันทำไม..?

คนไม่มี“เวทนาและสัญญา”ไม่ได้เลย ถ้าไม่มี“เวทนา” ก็กลายเป็นคนไม่มีความรู้สึก มันก็เท่ากับท่อนไม้ก้อนดิน เท่านั้น ถ้าไม่มี“สัญญา”ก็กลายเป็นพลังงานที่เป็นแค่ “อุตุนิยาม”เท่านั้น มีแต่พลังงานแม่เหล็ก ดูแต่สิ่งที่ดูได้ ไม่สามารถทำหน้าที่ได้มากได้สูงส่งไปกว่านั้นอีกแล้ว

เพราะฉะนั้น ถ้าได้ดับตรงเป้า“อกุศลเจตสิกหรืออกุศล จิต”โดยเฉพาะ ที่เป็น“ตัวกิเลส”และชื่อว่า“อัตตา”ตัวร้าย อย่างคมแม่นยำในตัวของมันแล้ว “กิเลสตัวร้าย”ยิ่งดับ ถูกตัวมันจริง “จิตแท้”ก็ยิ่งจะสะอาดขึ้น ผ่องแผ้วขึ้น สัญญาและเวทนายิ่งจะทำหน้าที่ได้สะดวก สบายขึ้น ดีงามขึ้น เที่ยงตรงขึ้น วิเศษขึ้น มีประสิทธิภาพเกินชั้นๆ ความดีวิเศษชั้นต่างๆดังกล่าวนี้ ศัพท์บาลีคือ “กัมมัญญา”

“นิโรธ”แบบพุทธจึงไม่ใช่“ดับสัญญา”หรือ“ดับเวทนา” ไปทั้งดุ้นอย่างพาสื่อ จนหมดการกำหนดรู้ หมดความรู้สึก แต่ก็ได้แต่หมายความว่า “นิโรธ”แบบพุทธนั้น **ไม่ดับ“สัญญา” ไม่ดับ“เวทนา”เลย** ก็“ดับ”เช่นกัน

ต้อง“ดับ”แน่ๆ แต่ไม่ไป“ดับสัญญาหรือดับเวทนา” ที่ออกไปทั้งดุ้นโดยไม่มี“การวิจยธรรม” (ธรรมวิจย) จนถึงขั้น“สัมโพชฌงค์” (ประกอบด้วยความรู้ขั้นสามารถจะพาไปสู่ การตรัสรู้อาริยธรรม) เพราะได้ปฏิบัติจนมี“การกำหนดรู้กาม- รู้เวทนา- รู้ตัณหา” (สัญญา) จากการแยกแยะ“นามธรรม” ออกเป็น“รูป”และเป็น“นาม”ได้สำเร็จ ซึ่งต้องมีความรู้ขั้น “นามรูปปริจเฉทญาณ” อันเป็นข้อแรกของ“ญาณ ๑๖”

“นามรูปปริจเฉทญาณ”นี้ เป็นความรู้ยิ่งที่พิเศษกว่า สามัญทั่วไป สามารถแยกแยะ“กำหนดรู้”ความเป็น“รูป”

ในความเป็น“นามธรรม” (ได้แก่ จิต, วิญญาณ“นั้นเอง”) ได้สำเร็จ ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดสุขุมประณีตยิ่งถึงขั้น“นิปฏณา” (ความละเอียด ที่ลึกล้ำสูงสุดถึงขั้นนิพพาน) เพราะฉะนั้นอย่างน้อยต้องเรียนรู้ ปริยัติมาก่อนให้“สัมมาทิฎฐิ”ว่า “อกุศลเจตสิกหรืออกุศล จิต”เป็นอย่างไร และทำไมต้อง“ดับอกุศลจิต”ด้วย (เพราะ มีความรู้ที่ลึกล้ำว่ามันมีโทษภัยจริงแท้ อย่างซาบซึ้ง เป็นต้น) แล้ว เลือกกำหนดรู้“นามรูป” (ความเป็นนามธรรมที่ถูกรู้ได้ด้วย“ญาณ” และ“นามธรรม”ตัวนี้ขณะนั้นมันไม่ได้ทำหน้าที่“รู้” แต่มันทำหน้าที่ ให้“ถูกรู้”ทั้งที่มันก็เป็น“นามธรรม”) ที่เป็น“อกุศล”ต่างๆ (รูปสัญญา) และปฏิบัติจนกระทั่งต้อง“สว่างพ้นรูปสัญญา”นั้นๆ หรือ “ไม่ใส่ใจ”ในสิ่งที่ เป็น“อัตตาต่างๆที่เรากำหนดรู้” (นานัตต สัญญา) ไปให้สูงขึ้นไป ซึ่งแม้ยังมี“สัญญา”จิตที่ยังไม่สมบูรณ์ เช่น ยังมี“อุปาทาน”เหลืออยู่เพียงแค่รู้สึกละออง ยังมีโมหะ หรือยังอวิชชา ก็ต้องปฏิบัติให้สว่างพ้น“สัญญา”นั้น หรือเรียกว่า“ดับ”สัญญานั้น ก็ได้ ความเป็นสภาวะเดียวกัน

และที่สุดท้ายยังไม่พ้นอวิชชาใน“อากาสนัญจายตน สัญญา” ใน“วิญญาณัญจายตนสัญญา” ใน“อากิญจัญญา ยตนสัญญา” ใน“เนวสัญญานาสัญญายตนสัญญา” ก็จะต้อง“สว่างพ้นสัญญา” ดังสาธยายมานั้นให้ได้ถึงที่สุด กระทั่ง สว่างเข้าถึง“สัญญาเวทยินนิโรธ”ที่เป็น“นิโรธ”แบบพุทธ โดย“สัญญา”ได้เข้าไปทำงาน“เคล้าเคลียอารมณ์” (เวทยิต) อย่างถึงที่สุดแห่งที่สุดสมบูรณ์ ซึ่งเป็นการ“พ้นอวิชชาสวะ” หรือ“พ้น”อวิชชาสังโยชน์”สมบูรณ์ขั้นสุดแห่งที่สุดแล้ว

และ“เวทนา”ก็ต้อง“ดับ”หรือต้อง“หลุดพ้น”นัยเดียวกันกับ“สัญญา” แต่เวทนานี้“ธาตุเวทนา”จะ“ดับ”ไปจริงๆ ไม่มี“ภาวะของเวทนา”อย่างนั้นๆ มีอยู่หรือเหลืออยู่อีกเลย ในจิต “อารมณ์”อย่างนั้นๆ “หายไป-ดับสูญไป”จากจิต หมายความว่า “เวทนาหรืออารมณ์อย่างนั้นๆ”ไม่มีอยู่ในจิต นี่คือ ภาวะดับ หรือภาวะหลุดพ้นของ“เวทนา” ซึ่งจะไม่ใช่ แค่“สว่างพ้น”หรือแค่“สว่างเสีย”จากสภาพอย่างนั้นๆ แล้วเลื่อน สูงขึ้นไปอีกดังเดียวกันกับ“สัญญา”

เพราะเรียก“การดับหรือการสว่างพ้น”ของ“เวทนา” เวทนานั้นอ่อนแรงลงไปๆ จนกระทั่งดับไป-หายไป- หมดไปจากจิตจริงๆ เวทนานั้นไม่มี หมดอารมณ์นั้น หมด บทบาทของความรู้อย่างเดิมหนึ่งในจิต อารมณ์โลกีย์นั้น

หายไป หยุตไป เวทนาที่เหลือสะอาดขึ้น บริสุทธิ์ขึ้น แต่
เวทนาไม่ได้แก่ขึ้น ไม่ได้ยังมีอารมณ์มากขึ้น ไม่ได้มีบทบาท
เกี่ยวข้องกับผู้อื่น กลับบทบาทน้อยลง วุ่นน้อยลง ทุกขเวทนา
นั้นไม่มี “อุปาทานหรือความยึดถือในเวทนา(อตตตา)” นั้นๆ
ดับไป ต่างหาก นั่นคือ “อุปาทานขั้น” อย่างหนึ่ง(ความยึดมั่น
ในเวทนาขั้นนั้นๆ)ดับสูญสิ้นไป เวทนาส่วนที่ไม่ดับสะอาดขึ้น
(ไม่ได้“ดับ”เวทนาไปทั้งหมด หรือหมดอารมณ์ไปทั้งหมด)

ซึ่งผู้เรียนรู้ที่สัมมาทิฐิจริง จะรู้จักผู้แจ้ง“เวทนา
ในเวทนา”อย่างลึกซึ้งละเอียด จะสามารถรู้จักผู้แจ้งรู้จริง
“เวทนา ๑๐๘”ตามพระอนุสาสนี จะแยก“เคหสิตเวทนา”
(อารมณ์อย่างชาวบ้านปุถุชน) กับ“เนกขัมมสิตเวทนา”(อารมณ์
อย่างชาวอารยชน)ว่าต่างกันอย่างไร เมื่อปฏิบัติก็จะรู้จักผู้แจ้ง
รู้จริง“มีนโปวิจาร ๓๖” ได้แก่ เคหสิตเวทนา ๑๘ และ
เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘ อย่างบริบูรณ์ และสามารถ“ดับ”
หรือ“หลุดพ้น-ล่วงพ้น”ไปจาก“เคหสิตเวทนา ๑๘”ได้ครบ
บรรลุ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”สัมบูรณ์ จนถึงที่สุด“ไม่ยึด
มั่นถือมั่นหรือไม่สำคัญมั่นหมาย”ใน“เนกขัมมสิตอุเบกขา
เวทนา”นั้นๆว่า“เป็นเรา” เพราะรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“กายในกาย”
ที่เป็น“องค์ประชุม”ชั้นนามธรรม รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“เวทนาใน
เวทนา” หรือแม้“จิตในจิต” และ“ธรรมในธรรม”จึง“ดับ
หรือล่วงพ้น”เวทนาและสัญญาได้อย่างวิเศษ นี่คือแบบพุทธ
เห็นใหม่ว่า“การดับหรือการล่วงพ้น”ของ“สัญญา”นั้น
มีนัยสำคัญที่ต่างกันอย่างลึกซึ้ง เมื่อสัญญาหนึ่งดับไป
สัญญาหนึ่งก็เลื่อนขึ้นสูงขึ้นไปเจริญกว่าเก่า “ล่วงพ้น”ไป
หรือเรียกว่า“ดับ”ไปจากสัญญาเก่าหรือจากการกำหนดรู้เก่า
เกิดเป็นสัญญาใหม่ที่แก่ขึ้น ทำงานได้เชี่ยวชาญขึ้น มี
บทบาทมากขึ้น แม้ความวุ่นจะน้อยลง ทุกขเวทนาที่หลุดพ้น
นั้นเพราะไม่มี“สัญญา”(เก่า) “สัญญา”ที่เหลือก็ยิ่งดีขึ้นๆ
“อุปาทานหรือความยึดถือในสัญญา(อตตตา)”นั้นๆดับไป หรือ
ล่วงพ้นไป นั่นคือ “อุปาทานขั้น” อย่างหนึ่ง(ความยึดมั่นใน
สัญญาขั้นนั้นๆ)ดับสูญสิ้นไป สัญญาส่วนที่ไม่ดับก็สะอาดขึ้น
(ไม่ได้“ดับ”สัญญาไปทั้งหมด หรือหมดการกำหนดรู้ไปทั้งหมด)
อุปาทานขั้นอย่างหนึ่ง(ความยึดมั่นในสัญญาขั้นนั้นๆ) และ
ไม่ได้สะอาดขึ้นเท่านั้น“สัญญา”ยิ่งดีขึ้น เก่งขึ้น ทำงานได้
เชี่ยวชาญขึ้น มีบทบาทมากขึ้น

ส่วนที่จะให้ดับ เราก็“ดับ”ส่วนนั้นๆอย่างถูกต้อง
และ“ดับ”เฉพาะส่วนนั้น “ดับ”เฉพาะ“สัญญา”นั้นๆเท่านั้น
ไม่ใช่“ดับ”สัญญาจนกระทั่งไม่มีสัญญาเหลือทำงานเลย
การดับอุปาทานใน“เวทนามัน”กับการดับอุปาทาน
ใน“สัญญามัน” บรรลุผล“นิโรธ”แล้วจึงมีสภาวะต่างกัน
เห็นความแตกต่างอย่างสำคัญยิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง
ใน“นิโรธ”หรือ“ความดับ”ของพุทธ กับ“ความดับ”ที่ไม่ใช่
พุทธหรือที่เป็นชาวพุทธแต่ยังมีจิตทิฐิบ้างแล้ว ใช่ไหม
ขออย่าเข้าใจผิดอีกว่า การปฏิบัติแบบที่ไม่ใช่พุทธ หรือ
เป็นชาวพุทธแต่ยังมีจิตทิฐิบ้างนั้น เขาได้แค่“สะกดจิต”ให้
จิต“ระงับ” หรือให้จิต“หยุดทำงาน”แค่นั้น เมื่อฝึกเข้ามาๆ
ก็ทำได้นาน ทำได้เก่ง ทำได้ซ้ำของชำนาญแคล่วคล่อง
รวดเร็ว เท่านั้นเอง

เพราะผู้ปฏิบัติยังไม่“ญาณ”(อภิญญาสิกขายังไม่เจริญ
ถึงขั้นเป็นธรรมจักษุ,เป็นวิชา)ที่มีประสิทธิภาพรู้จักผู้แจ้งรู้จริง
“ตัวตนของกิเลส” จึงไม่ได้กำจัด“ตัวกิเลส”อย่างถูก“ตัวตน”
(อตตตา)ของมัน

ดังนั้นเมื่อ“มีจิตทิฐิบ้าง” นิโรธก็เป็น“มีจิตนิโรธ”ดังที่
ได้อธิบายมา ทุกวันนี้ในบรรดาชาวพุทธทั้งหลายได้หลงผิด
และยึดว่าเป็น“สัมมาทิฐิ”ที่สุดหลงว่า บรรลุ“นิพพาน”
ดับกิเลสหมดสิ้นกันเลยทีเดียวก็มีมากมาย จากการปฏิบัติหนึ่ง
หลับตาทำสมาธิที่ยังมีจิตทิฐิบ้างนั้นแหละ แล้วหลง“มีจิต
นิโรธ”ที่ปฏิบัติได้จนกระทั่งเป็นที่พอใจมั่นใจของตน ว่า
เป็น“นิพพาน”บริบูรณ์ ทั้งๆที่ปฏิบัติไตรสิกขาที่ไม่สัมมา
“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”จึงไม่บริบูรณ์ จรรยา ๑๕ ก็ไม่บริบูรณ์
โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ก็ไม่บริบูรณ์ นั่นก็คือ “นิโรธ”ชนิด
นี้ไม่บริบูรณ์ นั่นเอง

เพราะไปหลงผิดว่า “การนั่งหลับตาทำสมาธิ”เป็น
“ทางปฏิบัติอันเอก”(เอกายนมรรค) และถือว่า“การปฏิบัติ
มรรค ๗ องค์”นั้นเป็น“ทางปฏิบัติอันรอง” หรือเป็นเพียง
“การปฏิบัติเสริม”เท่านั้น

แทนที่จะมีความเห็นถูกต้อง(สัมมาทิฐิ) ว่า “ทาง
ปฏิบัติอันเอก”(เอกายนมรรค)นั้นคือ“มรรค ๗ องค์” ที่ปฏิบัติ
แล้วจะเกิด“สมาธิ”แบบพุทธเรียกว่า“สัมมาสมาธิ”ที่เป็น
“องค์ที่ ๘” ของ“มรรคอันมีองค์ ๘” ผลจึงจะเป็น“สัมมา

ญาณ”และ“สัมมาวิมุติ”หรือ“สัมมานิโรธ”นั้นแล ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑

“นิโรธ”ที่เป็นแบบพุทธหรือพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิ นั้น “อริปัญญาสิกขา”ของผู้ปฏิบัติจะเจริญสามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”(มี“วิปัสสนาญาณ”หรือมี“นามรูป ปริจเฉทญาณ”ไปตามลำดับ) ซึ่ง“การรู้”นี้ รู้อย่างรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง ชนิดที่“สัมผัส”สิ่งที่ถูกรู้”(นามรูป)นั้นอยู่หลัดๆไหนไหน (ขานโต ปัสสโต วิหริติ) และ“รู้”อย่างแม่นยำคมชัดใน“ตัวตนของ กิเลส”(นามกาย,ลักกายะ) มี“นามรูปปริจเฉทญาณ” มี“ปัจจย ปริคคหญาณ”หรือมี“วิปัสสนาญาณ”เป็นต้น จากการปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔” และ“สัมมัปปธาน ๔” มี“อิทธิบาท ๔” ตามหลักโพธิปักขิยธรรม ๓๗ นั้นเอง จะเกิด“ศรัทธินทรีย์- วิริยินทรีย์- สตินทรีย์-สมาธินทรีย์-ปัญญินทรีย์”ไปตามลำดับ (ไม่ใช่หนึ่งหลังตามปฏิบัติเพ่งกสิณเพื่อให้เกิดสมาธิ) ที่สุด“กำจัด ตัวตนของกิเลส”(ปหาน)นั้นๆหมดสิ้น“ไม่มีตัวตน”(อนัตตา) หรือกำจัด“กิเลส”นั้นจน“ดับสนิท”(นิโรธ)ลงไปได้ โดยกระทำการกำจัดกิเลสในใจ(มนสิการโธ)อย่าง“รู้เห็นกิเลส”นั้นๆอยู่ “ได้งๆ”(ขานโต ปัสสโต วิหริติ) ด้วย“วิชา ๘”หรือ“ญาณ ๑๖”

ที่นี้^๑นัยสำคัญที่แตกต่างกันระหว่างแบบพุทธ และ แบบที่ ไม่ไปพุทธ หรือแบบพุทธที่ยังมีฉาทิฏฐิ

“นิโรธ”ความหมายแท้ๆของพุทธคือ “กิเลสนิวรรณ ๕ **ดับ**” หรือ“ค้นหาทั้งหลายดับ” หรือ“อุปาทานทั้งปวง **ดับ**” คือ “ดับ”เฉพาะอกุศลจิตทั้งหลายนั้นเอง

ต้อง“สัญญา”(กำหนดหมายรู้)ให้แม่นยำคมชัดๆ

ไม่ไป“ดับ”จิตวิญญาณทั้งดุ้น ซึ่งมีนัยสำคัญ ที่ต่างกับกับ“ดับสัญญา-ดับเวทนา”หรือ“ดับความจำได้ หมายถึงไปทั้งหมด-ดับอารมณ์ หรือดับความรู้สึกไป ทั้งหมด” กลายเป็นคนไม่รับรู้อะไรเลยขณะที่อยู่ในภาวะ ของความเป็น“นิโรธ” หรือ“นิโรธสมาบัติ”

“การเข้านิโรธ”(นิโรธสมาบัติ) คือ การปฏิบัติเข้าสู่ “ความดับ” ซึ่งท่านผู้รู้หมายถึงความดับเดียวกันกับ “สัญญาเวทิตนนิโรธ”กันเลยทีเดียว นี่คือ ความเข้าใจผิด เพราะยัง“สัมมาทิฏฐิ”ไม่เพียงพอ

“นิโรธสมาบัติ”นั้น มีได้ตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติ“เข้าสู่ ภาวะความดับ”ได้ในเบื้องต้นเป็นลำดับไปเรียกว่า“การเข้า

นิโรธ”หรือ“นิโรธสมาบัติ”ทั้งนั้น จนกว่าจะถึงขั้นสูงสุด หรือถึง“นิโรธ”ขั้นปลายสุดท้าย

ส่วน“สัญญาเวทิตนนิโรธ”นั้น คือ ภาวะถึงขั้นสูงสุด ของความเป็น“นิโรธ” หมายถึง“ผลกรรม”ขั้นปลายสุดท้าย ซึ่งเป็นภุมิธรรมขั้น“วิโมกข์ ข้อที่ ๘” หรือ“อนุปปพวิหาร สมาบัติ ข้อที่ ๑๗” ซึ่ง“สัญญาเวทิตนนิโรธ”นี้ ฤๅษีดาบส หรือชาวพุทธที่ยัง“สัมมาทิฏฐิ”ไม่เพียงพอ จะไม่มี หรือมีไม่ได้

ความแตกต่างอันสำคัญของนิโรธแบบฤๅษีดาบส หรือนิโรธแบบพุทธของผู้ที่ยังมีฉาทิฏฐิอยู่ กับ นิโรธ แบบพุทธที่สัมมาทิฏฐิ ก็อยู่ตรงที่ว่า แบบฤๅษีหรือแบบ มีฉาทิฏฐินั้นถ้าเลิกออกมาจากสภาพที่“อยู่ในภวังค์”

(ภวังค์ คือ ความเป็นอยู่ที่รับรู้แต่ในทวารใจ ไม่รับรู้อะไรในทวาร ๕ ข้างนอก) ความเป็น“นิโรธ”ก็ไม่มีในผู้นั้น หากจะมี“นิโรธ” ก็ต้อง“เข้าไปสู่ภวังค์”กันอีก จึงจะเป็นผู้มี“นิโรธ” จะต้อง สะกดจิตตนเองเข้าไป“อยู่ในภวังค์”แล้วจึงจะทำ“นิโรธ”ได้ หากไม่“อยู่ในภวังค์” ก็ทำ“นิโรธ”ไม่ได้ ทำ“ฉาน”ไม่ได้

ส่วน“นิโรธหรือฉานหรือสัมมาสมาธิ”ของพุทธนั้น ไม่ต้อง“เข้าไปอยู่ในภวังค์” ไม่ต้องปฏิบัตินั่งหลับตาก็ มี“นิโรธ”หรือมี“ฉาน”หรือมี“สัมมาสมาธิ”อยู่ในจิตประจำ ไปกับทุกอิริยาบถปกติสามัญของคนตามธรรมดาที่มีชีวิต สัมผัสตื้นๆ ไม่ได้หลับ ไม่ได้เข้าไปอยู่ในภวังค์

เพราะการปฏิบัติธรรมอันเอกของพระพุทธเจ้าที่จะให้ เกิด“ฉาน”เกิด“นิโรธ”จนกระทั่งเป็น“สัมมาสมาธิ”นั้น ใน “สัมมาสมาธิ”ย่อมมี“ฉาน”มี“นิโรธ”อยู่ใน“สัมมาสมาธิ”

และการจะได้“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นอาริยะตามแบบ พุทธแท้ๆ ต้องปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”(ใน“มรรคอันมีองค์ ๘” นั้นแหละ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๕๑) จนกระทั่งเกิด“ฉาน” มี“เอกัคคตา”แล้วสะสม “ฉาน”นั้นเองตกผลึกลงเป็น“สัมมาสมาธิ” และในสัมมาสมาธิ”นี้ เมื่อปฏิบัติจนมีสมรรถนะถึงขั้น“นิโรธสมาบัติ”ก็

สะสม“นิโรธ”จนเจริญสูงสุดเป็น“สัญญาเวทิตนนิโรธ”

ซึ่ง“สัญญาเวทิตนนิโรธ”นี้ สมาธิแบบฤๅษีดาบส หรือพุทธที่ยังมีฉาทิฏฐิอยู่ จะไม่มี หรือมีไม่ได้

นี่คือ “ความต่างในความเป็นนิโรธ”ที่สำคัญมาก เพราะ“นิโรธ”ก็ดี “ฉาน”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดีของฤๅษี

ดาบส หรือ “นิโรธกัถิ ฌานกัถิ สมาริกัถิ” ของชาวพุทธผู้ยังไม่สัมมาทิฐิ นั้น ล้วนเป็น “นิโรธ-ฌาน-สมาธิ” ที่ต้องอยู่ในสภาพของ “ภวังค์” ซึ่งยังไม่พ้นจากความเป็น “ภพ” เพราะปฏิบัติด้วยวิธีสะกดจิตตนเองเข้าไปอยู่ใน “ภวังค์”

“ภวังค์” นั่นก็คือ “องค์ของภพ” แท้ๆ แล้วก็สร้าง “รูปฌาน” สร้าง “อรูปฌาน” อยู่ใน “รูปภพ-อรูปภพ” นั้นเอง เพราะวิธีปฏิบัติก็ไม่ได้ออกจาก “ภพ” และไม่ได้ “ดับภพ” เนื่องจากไม่ได้เรียนรู้ “ต้นเหตุหรือปัจจัย” ที่ทำให้เกิด “ภพ” ตามพุทธพจน์อย่างสัมมาทิฐิ เป็นต้นว่า ปฏิจจสมุปบาท

ส่วน “นิโรธ” ของพุทธ เป็นนิโรธที่ ไม่มีภพ (วิภา) เพราะเป็น “นิโรธ” ที่เกิดจากการปฏิบัติในชีวิตปกติสามัญ ทุกอิริยาบถล้อมตออยู่ของคนตื่นธรรมดาๆ มีผัสสะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “ของจริง” ที่เป็น “นามรูป” เกิดอยู่จริงๆ ขณะผัสสะแล้ว เกิด “ตัณหา” และได้กำจัด “ตัณหา” ที่เป็น “ต้นเหตุที่พาเกิดภพนั้นๆ” ตามที่มีจริงสำเร็จจริง จึงไม่เหลือ “ภพ”

ไมใช่นั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปใน “ภพ” ตามวิธีปฏิบัติ การทำสมาธิ ทำฌาน หรือทำนิโรธ แบบฤาษีดาบสที่ทำกัน หรือแบบชาวพุทธที่ยังไม่สัมมาทิฐิตายอยู่ทั่วไป

“นิโรธ” ของชาวพุทธผู้สัมมาทิฐิ เมื่อพากเพียรปฏิบัติอย่าง “สัมมา” “อริปัญญาลิกขา” ก็จะพัฒนาเจริญขึ้นเป็นวิชชา ๘ นั่นคือ มีวิปัสสนาญาณ มีมโนมยทธิญาณ มีอิทธิวิริยญาณ มีทิพโสตญาณ มีเจโตปริยญาณ มีบุพเพนิวาสานุสสติญาณ มีจตุปปตญาณ มีอาสวักขยญาณ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สังขาร-วิญญาณ” ในปฏิจจสมุปบาท และสามารถแยกความเป็น “นาม” ...ความเป็น “รูป” ของสังขารจิต ของวิญญาณได้ สัมผัสจิต-เจตสิกด้วยตนเอง รู้เองเห็นเองเป็น “ปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” (อันวิญญูชนพึงรู้เฉพาะตน) สัมผัสนามธรรมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงนามรูป หรือนามกายกันชนิดที่ “เห็น” (ปัสสตี) จิต “เห็น” (ปัสสตี) วิญญาณ เป็นตาทิพย์แบบพุทธ หรือเป็นธรรมจักขุแท้ๆ

และหรือ “อริปัญญาลิกขา” จะเจริญขึ้นเป็นญาณ ๑๖ ได้แก่ นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจเจกปริคคหญาณ-สัมมสนญาณ-อุท্থัพพยานุปัสสนาญาณ-ภังคานุปัสสนาญาณ-ภยตูปัฏฐานญาณ-อาทีนวานุปัสสนาญาณ-นิพพิทานุปัสสนาญาณ-มูญฺจิตุกัมยตาญาณ-ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ-สังขารุเปกขา

ญาณ-สังขานุโลมิกญาณ-โคตรกุกญาณ-มคคญาณ-ผลญาณ-ปัจจเวกชนญาณ ซึ่งเป็น “ปัญญา” ที่ “รู้แจ้งขึ้น-แจ้งขึ้น-แจ้งขึ้น...รู้จริง-จริงขึ้น-จริงขึ้น-จริงขึ้น” เจริญขึ้นตามลำดับๆ ซึ่งเป็น “การเจริญของธาตุรู้” สำหรับผู้มี “อริปัญญาลิกขา” ตามภูมิธรรมอย่างเป็นจริงลึกซึ้งแท้ๆ

ที่ นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้” ประกอบด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถามเพิ่มเติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “ความเป็น” (ภาว) ของแต่ละนิยามกันแค่นี้? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมถะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิดดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมถโกมติ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมถโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมถะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมถะ”**หรือ**“กัมมัสมถโกมติ”**และ**“กัมมททยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้จะกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จระณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕ (จระณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมถะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และศีลอื่นๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆกรรมของแต่ละคน และมีศีลอื่นๆกว่านั้นก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคัมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี**“การค้าขายผิด”** (มัจฉาวิชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**“มัจฉาชีพ”** การค้าขายที่เป็น**“มัจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ **“การค้าขายอาวุธ”** ข้อที่ ๒ **“การค้าขายสัตว์”**ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ **“การค้าขายเนื้อสัตว์”** กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ถ้าผู้ฆ่าสัตว์ไม่ต้อง“เจาะจง”ให้ใครคนใดคนหนึ่งเลย มันก็กินกันได้หมดไม่ว่าใครๆ ไม่มีใครบาปสักคน

แล้วจะไป**“เจาะจง”**(อุทิศ)ทำไม..? ให้คนที่เราอยาก**“ให้กิน”**แต่ๆ ต้อง**“ผิดต้องบาป”** หรือว่าไม่**“อยากให้กิน”**?

ประเด็นที่ทำให้งงๆกันอยู่นั้น ก็คือ ผู้ฆ่าสัตว์.. **“อยากให้คนที่เรา“เจาะจง”..ได้กิน หรืออยากให้คนที่เรา“เจาะจง”..ไม่ได้กิน** ยังไงกันแน่?

เพราะในจิตใจของคน“อุทิศ”หรือคนที่“เจาะจง,จงใจ,

ตั้งใจ”นั้น มันคือ**“มโนสัญเจตนา”**(ความจงใจให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้) นั่นคือ **ใจมี“ความต้องการ”**อย่างหนึ่งอย่างใด **ใจมี“อาการอยาก”**อย่างหนึ่งอย่างใดแน่

ดังนั้น ประเด็นสำคัญจึงอยู่ที่ว่า **“ความต้องการ-ความอยาก-ความจงใจ”**นั้น มันอย่างไร ไฉนกันแน่?

ถ้าอยาก**“ไม่ให้กิน”** แล้วต้องลงทุนฆ่าสัตว์ให้เสียแรงให้ลำบาก ให้เสียของ ไปทำไม สำคัญคือ ตัวเองผู้ฆ่าสัตว์ก็ได้“บาป”ที่ต้องเป็นผู้ฆ่าสัตว์ ตมมีแต่เสียกับเสีย มีแต่ขาดทุน เมื่อ**“อยากไม่ให้กิน”** แล้วไป“ฆ่าสัตว์” ทำไม? ไม่ต้อง“ฆ่า” ก็ไม่ต้องเสียอะไร ไม่ต้องบาป

หรือถ้า“ฆ่าสัตว์”เพื่อให้ใครๆทั่วไปกินได้ทั้งนั้น นั่นก็“ฆ่า”กันอยู่แล้ว ไม่มีการ“อุทิศ”หรือ“เจาะจง”อะไรนี้ **“ไอ้ที่ชวนงงอย่างยิ่งก็คือ เมื่อ“เจาะจง”แก่ผู้ใดลงไปแล้ว คนนั้นกินเข้า ก็ผิด ขึ้นกินบาปเอาด้วย**

ถ้าเช่นนี้ ก็หมายความว่า การ“อุทิศ”คือ **“อยากไม่ให้กิน”** คือ **“ต้องการไม่ให้คนผู้ที่เราเจาะจงนี้กิน”**

หากเป็นเช่นว่านี้ ก็เท่ากับว่า ถ้าใครกินเนื้อสัตว์ที่**“ตายเพราะ“คนฆ่า”** จะบาปหรือไม่บาป ก็อยู่ที่**“คนผู้ฆ่าสัตว์”**เป็นผู้กำหนด คือคนที่ฆ่าสัตว์ ซึ่งก็เป็น**“คนทำบาป”**แท้ๆ แต่มี**“สิทธิ์ยิ่งใหญ่กำหนดบาป-กำหนดบุญได้”**

ถ้าเขา(ผู้ฆ่า)กำหนดระบุเจาะจง(อุทิศ)ใครกิน คนนั้นกินไม่ได้ ถ้าขึ้นกินก็บาป ถ้าระบุเจาะจงให้**“ใครกินคนนั้นจึงจะบาป** ส่วนใครที่เขาไม่ได้ระบุเจาะจง ก็กินได้ ไม่เป็นบาป **คนฆ่าสัตว์ก็เป็นคนมีสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่มาก**

คนฆ่าสัตว์ ซึ่งเป็น**“คนทำบาป”**แท้ๆ มี**“อำนาจฤทธิ์ล้นเหลือ มีสิทธิ์ยิ่งใหญ่ในภพพื้พานั้นเชียวหรือ? ได้อภิสิทธิ์นี้มาจากไหน? พระเจ้าองค์ไหนให้สิทธิอำนาจนี้?**

หรือถ้า“ผู้ฆ่าสัตว์”ไม่รู้หลักเกณฑ์แบบที่ว่านี้ แต่มีใจ**“เจาะจง”**ฆ่าสัตว์มาให้ผู้ที่เขาอยาก**“ให้กิน”** เช่น มีเพื่อนมาเยี่ยม เขาดีใจก็เลยรีบตั้งใจฆ่าไก่ทำกับข้าวเลี้ยงเพื่อนให้ชื่นใจ เพื่อนที่กินเนื้อสัตว์ที่เขาฆ่ามาให้กินโดยไม่รู้ว่าผู้ฆ่า**“เจาะจง”**ให้กิน ผู้กินนั้นกินเข้าไป **“เพื่อนก็บาป!!!”**

โอ!พระเจ้าจอร์จ มันอะไรกันนี้...?

แล้วมันยังไง จะดีใจหรือเสียใจ ที่เพื่อนต้องบาป

[มีต่อฉบับหน้า]

พื้นที่ทำงาน
 ปล่อยกूंนอกระบบ
 คิดดอกๆ ร้อยละ ๘๓
 ต่อเดือน
 ผมไม่มีทางเลือก
 ขอเข้ามาหมิ่นหนึ่ง
 ต้องส่งใช้หนี้ทั้งต้น
 และดอกๆ เดือนละ
 สองพันแปด บอกตามตรง
 ตอนเล่น (พนัน) ไม่คิด
 ตอนนี่เหมือนตกนรกทั้งเป็น

ใครได้... ใครเสีย ควันหลงจากบอลโลก

วันนี้ เวลานี้ ปี พ.ศ. ๒๕๓๓ นี้ คงต้อง
ณ ยอมรับว่า ไม่มีอะไรที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่า
 กีฬาฟุตบอลอีกแล้ว เพราะเป็นเพียงสิ่งเดียว
 เท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามา “หยุด” โลกใบนี้
 ไว้ได้ ปกตินั้นแค่ใครคิดเข้ามาขวางโลกก็สมควร
 ตายได้แล้ว แต่เกมฟุตบอลหลาย ๆ คู่ ถูกยกให้
 เป็นคู่หยุดโลกอยู่หลายครั้งด้วยกัน ซึ่งบทเรียนที่
 โลกถูกจับให้หยุดในครั้งนี้ มีมากมายหลายด้าน
 ที่สมควรนำมาทบทวนกัน และมีใครได้อะไร?
 เสียอะไรจากฟุตบอลโลกครั้งนี้บ้าง...

คุณ **ไมตรี ลิ้มปิชาติ** จาก น.ส.พ. เดลินิวส์ ได้

ข้อคิดที่เป็นัจจรรรมจากการแข่งขันบอลโลกครั้งนี้
 “สเปนมาแปลก เพราะลงแข่งขันประเดิมรอบ
 แรกก็แพ้สวีตเซอร์แลนด์ แต่ก็แชมป์ได้
 เพราะแพ้ครั้งแรกในรอบแรกก็จริง แต่สามารถ
 ชนะครั้งสุดท้ายในรอบชิงชนะเลิศ ผู้เชี่ยวชาญ
 คนหนึ่งวิจารณ์ว่า การที่สเปนได้แชมป์ สาเหตุ
 สำคัญเพราะรู้จักแพ้ตั้งแต่นัดแรก ต้องปรับปรุง
 วิธีการเล่นของทีม ทำให้เล่นดีขึ้นเรื่อย ๆ กรณี
 สเปน ทำให้ได้แง่คิดว่า การทำอะไรทุกอย่าง
 เมื่อมีการผิดพลาดเกิดขึ้นห้ามท้อถอยเด็ดขาด
 ถูกแล้ว ถ้าสเปนท้อถอย โอกาสที่จะกลับมาเป็น

แชมป์ก็จะหมดไปทันที

เหตุที่ทีมบราซิลกับอาร์เจนตินาไม่พบกับความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ก็เพราะนักฟุตบอลตัวดัง ๆ เล่นแบบนักฟุตบอลชายเดี่ยว ไม่เล่นเป็นทีม สำหรับเรื่องนี้ ได้ข้อคิดว่า จะทำอะไรก็ตาม ถ้าจะให้ได้ดีตามเป้า ต้องทำงานเป็นทีม อีกเหตุผล นักฟุตบอลตัวเด่นที่มีชื่อเสียงมาก่อนมักจะถูกจับตาย แล้วยังมีความกดดันทำให้เล่นไม่ออก

กรณีนี้ก็ได้อีกข้อคิดอีกนั่นแหละว่าการตั้งความหวังอยู่กับคน เพียงคนหรือสองคนไม่ได้”

เปเล่ซึ่งเป็นนักฟุตบอลที่ได้รับการยกย่องมากที่สุดคนหนึ่งของโลก ทำนายผลการแข่งขันผิดพลาดเสมอ โดยเฉพาะทำนายว่า ทีมใดจะได้เป็นแชมป์โลกเปเล่ตายไม่เคยถูก

การแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นว่า มนุษย์รู้เรื่องเกี่ยวกับฟุตบอลดีแค่ไหน ก็ทำนายผลการแข่งขันสู้ปลาหมึกไม่ได้

คุณรู้ไหมว่าผมมีจ้อกี่จ้อในการดูบอลโลก ผมมี ๔ จ้อ และดูทุกคู่พร้อมกัน

เนวิน ชิดชอบ “มิดฟิลด์ตัวรับ” ของฝ่ายรัฐบาล ให้สัมภาษณ์กับ “จุดประกาย” ที่สนามบอลย่านบางบัวว่า สำหรับเขาบอลโลกครั้งนี้ให้อะไรแก่เขาแน่นอน

“ผมรู้สึกตัวเองเหมือนเป็นโรมัน อปราโมวิช ของเชลซี ถามว่าผมได้อะไรจากการดูบอลโลกทุกวัน ผมได้เห็นระบบการเล่นของแต่ละทีม คุณรู้ไหมว่าผมมีจ้อกี่จ้อในการดูบอลโลก ผมมี ๔ จ้อ และดูทุกคู่พร้อมกัน” เขาพูดพลางหัวเราะชอบใจ

ผู้กำกับหนังอย่าง เป็นเอก รัตนเรือง ที่กำลังจะขยับรถไปอ่านบทหนังเรื่องใหม่ของเขา ให้สัมภาษณ์กับ “จุดประกาย” ว่า บอลโลกครั้งนี้ของเขา ไม่ได้ให้อะไร ยกเว้นสิ่งเดียว “สิ่งนั้นก็ คือ การที่ทำให้เราเห็นว่า ทุก ๆ อย่างในโลกนี้

กำลังทำเหมือน ๆ กันหมด บอลโลกครั้งนี้คล้าย ๆ วงการรถยนต์ คือเราดูไม่ออกว่ารถแต่ละค่ายมีอะไรแตกต่างกันบ้าง เพราะดีไซน์รถเดี๋ยวนี้นี้คล้าย ๆ กันหมด ฟุตบอลโลกครั้งนี้หลาย ๆ ทีมก็หันมาปรับสไตล์การเล่นเหมือนกันหมด จนผมยังคิดตลกเลยว่า จันดูทีมเดี๋ยวกี้ได้ เพราะว่ามันเล่นเหมือนกันหมด บราซิลหรือฮอลแลนด์ก็เล่นเหมือนทีมอื่นอย่างที่คิดว่า ผมยังบอกกับเพื่อนเลยว่า บอลโลกครั้งนี้ ผมพลาดแมทช์ต่าง ๆ ได้ เพราะไม่น่าเสียดาย”

นักฟุตบอลกับนักมวยปล้ำ ใช้เล่ห์เหลี่ยมไม่ต่างกัน

แม้จะมีกล้องติดตั้งอยู่รอบสนามและบนที่สูง จับภาพนักฟุตบอลไว้ได้หมดทุกอิริยาบถ นักฟุตบอลสมัยนี้ ไม่สามารถหลบกล้องได้พ้น ไม่ว่าจะทำตุ๊กตักผิดกติกาแบบไหนก็ตาม

ถึงกระนั้นขณะแข่งขัน นักฟุตบอลสมัยนี้ ก็ไม่ต่างอะไรกับโจรปล้นร้านทอง แม้จะรู้ว่ามีกล้องก็ยังมีนักฟุตบอลบางคนแอบทำผิดจนได้ เช่นใช้มือรับบอลบ้าง ทำฟาวล์บ้าง แม้การถ่มน้ำลายหรือเอามือทูปกลองดวงใจฝ่ายตรงข้าม กระโดดถีบยอดอกกันจะจะอย่างตั้งใจ หรือบางครั้งก็ทำล้อออย แก่ล้งนอนบิดตัวไปมาเหมือนเจ็บหนัก ทั้ง ๆ ที่กล้องโฟกัสให้เห็นว่าไม่มีใครทำอะไร? และถ้าตามไปดูทีมตกรอบทั้งหลาย ก็จะได้พบความตึบเถื่อน ชนิดที่แม้แต่บรรดาแฟนพันธุ์แท้ก็รับไม่ได้

แฉขุนพลสิงโตฯเข้าบาร์สูบซิการ์ชดเชยรัหลังตกรอบ แฟนตา “ไม่ละอาย”

รายงานข่าวแจ้งว่าหลังจากสิงโตคำราม อังกฤษ ปรากฏแบบย่อยยับที่สุดในประวัติศาสตร์ฟุตบอลโลกของพวกเขาต่อเยอรมัน ๑-๔ ในฟุตบอลโลก ค.ศ.๒๐๑๐ รอบ ๑๖ ทีม ขุนพล

อังกฤษได้ยกพลกันไปผ่อนคลายความเครียดใน บาร์เหล่าโรงแรมที่พัก **อารอน เลนนอน** ปีกจอมกระซก ลี้อสเปอร์ส สุปซิก้าร์ปล่อยอารมณ์ **เลด ลีร์ คิง** เล่นบีบี ขณะที่คนอื่น ๆ ตีมเบียร์และคุยกัน

แฟนบอลรายหนึ่งเห็นที่เห็นภาพนักเตะอังกฤษ ในบาร์ดังกล่าว ถึงกล่าวว่า อย่างน้อยที่สุดพวกเรา ก็คาดหวังว่าจะได้เห็นพวกเขาจะอายุใจกับความ ล้มเหลว แต่ไม่เป็นเช่นนั้นไม่กี่ชั่วโมงหลังการ แข่งขันกลับไปอยู่ในบาร์สุปซิก้าร์ตีมเบียร์มันทำให้ พวกเราแ่ พวกเขามิ่่น่าภาคภูมิใจเอาเสียเลย

(วันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๓ มติชนออนไลน์)

ดู...!แมน ออฟ เดอะแมทซ์

“โรนัลโด” โข้วถ่อยจนสุดขีดแพ้กระทั่งดู ๐-๑ ตกรอบ 16 ทีมถุยนน้ำลายใส่ข้างภาพโทรทัศน์ เว็บไซด์ เดอะซัน ดอทคอม หนังสือเดอะซันของ อังกฤษ รายงานว่า คริสเตียโน โรนัลโด ซูเปอร์ สตาร์ ทีมชาติโปรตุเกสทำงานหน้าไปทั่วโลก ด้วยการถุยนน้ำลายใส่ข้างภาพโทรทัศน์หลังจาก เสร็จการแข่งขันฟุตบอลโลก ค.ศ. ๒๐๑๐ รอบ ๑๖ ทีมกับสเปน

โปรตุเกสปราบชัยสเปน ๐-๑ ชวดเข้ารอบ ๘ ทีม หลังจากเสร็จสิ้นเสียงนกหวีด ขณะที่ โรนัลโดกำลังเดินออกจากสนามด้วยความโมโห และมีช่างภาพโทรทัศน์ติดตามถ่ายภาพ

โรนัลโดทำในสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิดและไม่รู้ว่า เจตนาหรือไม่ ได้ถ่มน้ำลายไปยังช่างภาพ โทรทัศน์รายดังกล่าว แต่ไม่โดนอย่างใด น้ำลาย ร่วงไปบริเวณเท้าของช่างภาพรายดังกล่าว

สำหรับโรนัลโดเล่นไม่ออกในการเจอกับ สเปนและเป็นนัดแรกในฟุตบอลโลก ค.ศ. ๒๐๑๐ ในจำนวน ๔ แมทซ์ที่เขาลงสนามและไม่ได้รับ เลือกจากแฟนให้เป็นแมน ออฟ เดอะแมทซ์ หลังจากก่อนหน้า ๓ นัดแม้จะโข้วฟอร์มไม่เข้าตา แต่ก็ได้รับเลือกให้เป็นแมน ออฟ เดอะ แมทซ์ ทั้งหมด

ปิดฉากบอลโลก เปิดฉากวันรภ

ไทยรัฐออนไลน์วันศุกร์ที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ทันทีที่ศึกกระเบิดแข่ง ๒๐๑๐ ปิดฉากลง เชื้อ ขนมหกินได้ มีฉากชีวิตที่น่าสนใจอีกมากมาย...เพ็ง เริ่มตันเป็นตันว่า เจ้าของสินค้าเกาะกระแสบอลโลกทั้งหลาย ได้นั่งยิ้มหวานกับยอดชาย ทะลุเป้า เจ้าหนี้เงินกู้นอกระบบ เป็นกังวลกับการ สูญเงินต้นพร้อมดอกเบีย้ในอัตราเหตุโหด โรงตั้ง ทั่วประเทศ ระดมเงินสดไว้รับตั้งของจากลูกค้า กันไม่หวาดไม่ไหว

ดูอย่างก่อนหน้านี้ บริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด เพิ่งทำการสำรวจเพื่อศึกษาพฤติกรรมและความสนใจของคนกรุงเทพฯ ที่ติดตามชมถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลก ๒๐๑๐ ด้วยกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน ๑,๒๖๕ ราย พบว่ามีคนกรุง สนใจชมการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งนี้ เป็น ลัดส่วนสูงถึงเกือบ ๗๔% โดยเฉพาะช่วงถ่ายทอด การแข่งขัน รอบ ๘ ทีมสุดท้าย ไปจนถึง นัดชิงชนะเลิศซึ่งเหลือแต่ทีมแกร่ง ๆ ไม่มีทีม และ ส่วนใหญ่จะไปดวลแข่งกันในรอบดึกช่วง ๐๑.๓๐- ๐๓.๓๐ น.

ทางศูนย์วิจัยกสิกรฯคาดไว้ว่า โค้งสุดท้าย ของการแข่งขันน่าจะเป็นอีกช่วงเวลาที่ทองที่ ผู้บริโภคจำนวนมาก ยินดีอดตาหลับขับตานอน และมีความต้องการตีหมาแพ่กระป๋องชนิดพร้อม ตีมกันมากขึ้น เพื่อจะได้ถ่างตาชมศึกลูกหนังครั้ง ยิ่งใหญ่กันให้จุใจ และถ่างตาไปเรียนหรือทำงาน ให้ไหวในวันรุ่งขึ้น

กสิกรฯ โพล จึงออกสำรวจยอดชายกาแพ่ กระป๋องพร้อมตีมหลายยี่ห้อ ในช่วงการแข่งขัน ฟุตบอลโลก ๒๐๑๐ โดยได้ข้อสรุปว่า เป็นไปตาม คาด ยอดขายสินค้าดังกล่าว เพิ่มขึ้นกว่า ยอดขายช่วงปกติราว ๕-๑๐ % แถมเมื่อรวม กับยอดชายกาแพ่กระป๋องพร้อมตีมทุกยี่ห้อ ตลอดทั้งปี ๒๕๕๓ คาดว่า ตลาดเครื่องตีมชนิดนี้

จะมีอัตราเติบโตโดยรวมไม่ต่ำกว่า ๔-๖ % โดยมีมูลค่าตลาดสูงถึง ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท เป็นอันว่าได้เฮกันไปแล้วหน้าสำหรับสินค้าเกาะกระแสนบอลโลกอย่างกาแฟกระป๋อง และที่ได้เฮตามมาติด ๆ อีกธุรกิจ ก็คือ โรงรับจำนำ

ยินดีด้วยกับ วาริ แซ่ฉิม ผู้จัดการโรงรับจำนำเมืองนนท์ ตั้งอยู่ย่านบางซื่อ เขตบางเขน กทม. เจ้าแกโรงตั้งวัย ๕๔ ปี ชื่อเหมือนสุภาพสตรี รายนี้ บอกว่า ช่วงนี้ลูกค้าส่วนใหญ่ของเขาต้องการหมุนเงินกันมากกว่าช่วงปกติราว ๕-๑๐%

วาริบอกว่า เกือบ ๑ เดือนที่ผ่านมา ซึ่งอยู่ในช่วงการแข่งขันฟุตบอลโลก ตั้งแต่ศึกลูกหนังเริ่มระเบิดแข่งจนถึงขณะนี้ ยอดเงินสดรับจำนำหมุนเวียนโดยเฉลี่ยแต่ละวัน ไกล่เคียงกับช่วงก่อนโรงเรียนเปิดเทอม คือวันละประมาณล้านกว่าบาท ยกเว้นบางวันอาจมีสูงกว่าบ้าง แต่ยังไม่ถึง ๒ ล้านบาท เขาบอกว่า **เท่าที่สังเกตกลุ่มลูกค้าที่ร้อนเงินระยะนี้ มีทั้งข้าราชการ สาธารณสุข ทหาร ตำรวจ ช่างซ่อมเครื่องยนต์ ช่างแอร์ นักศึกษา คนขับรถเมล์ และผู้รับเหมาก่อสร้าง**

สินค้าที่ลูกค้านำไปจำนำกันมากระยะนี้ อันดับ ๑ หรือกว่าร้อยละ ๗๐ ยังคงเป็นทองรูปพรรณ อันดับ ๒ เครื่องประดับอัญมณีจำพวกแหวนเพชร แหวนพลอย กำไลประดับพลอย อันดับ ๓ นาฬิกาข้อมือ (เน้นรับยี่ห้อไซโก้ มิโต้ ราโต้ โอเมก้า และแทค-ฮอยเออร์ สภาพดี) อันดับ ๔ กล้องถ่ายรูปดิจิทัล (เน้นรับรุ่นที่เปลี่ยนเลนส์ได้) นอกนั้นเป็น คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก เครื่องฟอกอากาศ เต้าอบไมโครเวฟ เครื่องตัดหญ้า และ โทรศัพท์มือถือ

จากโรงตั้งแวะไปถามไถ่ความเคลื่อนไหวกับเซียนพระชื่อดังสักคน บนชั้น ๗ ของห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลบางนา แหล่งข่าวซึ่งเป็นเซียนพระหนุ่มระดับแถวหน้าของเมืองไทย เอ่ยชื่อรู้จักกันทั้งวงการ ให้ข้อมูลไว่น่าสนใจ

เขาบอกว่า ช่วงกลางแมทซ์ฟุตบอลโลก ประมาณวันที่ ๒๐-๒๕ มิ.ย. ๒๕๕๓ เริ่มมีเจ้าของ

นำพระเครื่องระดับราคาหลักหมื่นต้น ๆ (องค์ละ ๑-๓ หมื่นบาท) ไปจนถึงหลักหมื่นกลาง ๆ (องค์ละ ๔-๖ หมื่นบาท) ไปปล่อยขายให้แก่เขา และเขียนบางคน เพื่อให้หนี้พินันบอล

“เท่าที่เห็นโดยมากเป็นลูกจ้างหรือพนักงานบริษัท บางรายเอามาจำนำ บางรายขายขาดแล้วแต่ความจำเป็น แต่พระราคาหลักแสน หลักล้าน ช่วงนี้ยังไม่มีข่าว คงเป็นเพราะคนเล่นพระระดับนี้ โดยมากเขาเงินหนา ไม่เดือดร้อน หรือจะเป็นเพราะยังไม่ถึงเวลาปิดท้ายแมตซ์นัดชิงชนะเลิศก็ไม่ว่า”

ตบท้ายด้วยบางบทเรียน จากนักพนันบอลลูกหนี้เงินกู้ยืมระบบรายหนึ่ง เป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีเงินเดือนประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท แหล่งข่าวรายนี้ จำเป็นอย่างยิ่งต้องใช้เงินสดหมุนเวียนเพื่อไปใช้หนี้พินันบอลจากนัดฟาดแข้งที่ผ่านมาระหว่างอาร์เจนตินา-เยอรมนี

“มีพี่ที่ทำงานเดียวกัน เขาปล่อยกู้ยืมระบบคิดดอกเบี้ยร้อยละ ๘๓ ต่อเดือน ผมไม่มีทางเลือกไปขอกู้เขามาหมื่นหนึ่ง ต้องส่งใช้หนี้ทั้งต้นและดอกเบี้ย เดือนละสองพันแปด บอกตามตรงตอนเล่น (พนัน) ไม่คิด ตอนนี้เหมือนตกนรกทั้งเป็น ยังไม่รู้ว่าลูกเมียจะเอาอะไรกิน”

บทเรียนสอนใจข้างต้น ช่างเข้ากับบอลแค้นที่ใครบางคนเคยว่าไว้

“เมื่อไรสถานการณ์บีบคั้นให้คนเราต้องดูแลตนเองมันช่างไม่ต่างกับสิ่งที่เรียกว่านรก...”

อตร. ๗ เซียร์ฟุตบอล มีโอกาสเสี่ยงติดเชื้อ “เอชไอวี”

แพทย์ “อังกฤษ” เตือน แฟนบอลโลก ที่กลับจาก “แอฟริกาใต้” อาจมีโอกาสเสี่ยงติดเชื้อ “เอชไอวี”

สำนักข่าวต่างประเทศรายงานว่า หลังจากศึกฟุตบอลโลกที่ประเทศแอฟริกาใต้จบลง แฟนบอลชาวอังกฤษกว่า ๒๕,๐๐๐ คน ที่เดินทางไปร่วม

กิจกรรมดังกล่าว ได้รับคำเตือนให้เข้ารับการตรวจเช็คสุขภาพโดยด่วน เนื่องจากมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อ “เอชไอวี” ที่เกิดจากการมีเชื้กซ์ โดยที่ขาดการป้องกัน ระหว่างการเดินทางไปที่นั้น

โดยพบว่าประเทศแอฟริกาใต้มีผู้ติดเชื้อเอชไอวีกว่า ๖ ล้านคน จากผลการสำรวจพบว่าสองในสามของกลุ่มเพศชาย และหนึ่งในสี่ของเพศหญิงของผู้ติดเชื้อ มีเพศสัมพันธ์ในระหว่างการแข่งขันฟุตบอลโลก นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มวัยรุ่น และวัยทำงาน เกือบหนึ่งในห้าของแอฟริกาใต้ได้รับเชื้อไวรัสเอชไอวี โดยบางพื้นที่มีโอกาสเสี่ยงสูงถึงหนึ่งในสาม

สุขสงบกับสุขแบบมันส์...(เรือ) ship หาย !
อันไหนหายนะหรือประเสริฐกว่ากัน ?

กระแสปุทบอลโลกหนึ่งเดือนที่ผ่านมา คนที่ได้ติดตามก็จะรู้สึกเหมือน ๆ กันว่ามีความยิ่งใหญ่ อลังการโดยเฉพาะพิธีเปิดและปิด แต่ในความยิ่งใหญ่มากเท่าไรก็ยิ่งเป็นความสูญเสียและหายนะของมนุษยชาติมากเท่านั้น สูญเสียทั้งทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งเวลาของคนทั้งโลก และความสูญเสียทางอารมณ์ มีทั้งความเมามันปิติยินดี-ความหม่นหมองเสียอกเสียใจของผู้ที่พ่ายแพ้ -และคามเมื่อย จากการอดตาหลับขับตานอน **แต่ที่สำคัญก็คือความสูญเสียทางด้านจิตใจ ที่ทำให้มนุษย์คิดแต่มุ่งจะเอาแต่ชนะคะคานกัน**

จริง ๆ แล้วในโลกนี้ไม่มีอะไรฟรี เราารู้สึกมันมากเท่าไร ก็จะทำให้เกิดเมาในอารมณ์ เมาในวิญญานของเราเท่าไรนั้น เหมือนคนที่เป็นทาสฝิ่นนั้น ความคิดของเขาก็จะหมกมุ่นวนวายอยู่ในเรื่องของการพนัน ซึ่งก็ไม่แตกต่างอะไรกับการตกเป็นทาสความมันในเรื่องฟุตบอล ก็จะทำให้เราหมกมุ่นแต่ฟุตบอล เป็นสุขเมื่อชนะ เป็นทุกข์เมื่อพ่ายแพ้ **ก็จะทำให้เราสุข ๆ ทุกข์ ๆ วนวายไปกับเรื่องที่ไร้สาระเต็มที**

มีผู้ติดตามชมรายการเอฟเอ็มทีวีท่านหนึ่ง

แจ้งมาว่า ตอนนี้เขาเลิกดูฟุตบอลแล้ว เป็นเรื่องที่น่าแปลกตรงที่ว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ที่ตาบอดทั้งสองข้าง แต่ก็สามารถเลิกดูฟุตบอลได้ จริงๆแล้วคนตาบอดเขาจะดูฟุตบอลได้สนุกกว่าคนตาดีด้วยซ้ำไป เพราะเขาอาศัยฟังจากวิทยุ ซึ่งการพากย์ทางวิทยุ คนพากย์ก็จะใส่อารมณ์ใส่ความสนุกสนานให้ผู้ฟังได้จินตนาการได้มากกว่าดูเองทางทีวีด้วยซ้ำ

ถ้าเราดูการแข่งขัน เรือ จะเห็นได้ว่าคนพากย์จะพากย์มันขนาดแทบจะขาดใจ ตอนนี้ต้องใช้คนพากย์สองคนช่วยกัน เพราะถ้าคนเดียวจะขาดใจตายเสียก่อน ถ้าเราดูด้วยสายตาก็จะเห็นว่าการแข่งเรือมันก็ไม่มีอะไร ก็แค่จับพายมางัดน้ำตีมโหน่งได้เร็วกว่าพร้อมเพรียงกว่าก็จะชนะ แต่การพากย์ใส่อารมณ์กันแบบสุดยอดสุดมันจริงๆ แต่ถ้าเราไม่ได้ปรุงอารมณ์ไปตามที่เขาพากย์ก็จะรู้สึกปกติธรรมดา ไม่เห็นว่าจะต้องให้เรามันจนต้องเมื่อยไปทำไม

ดังนั้น สุขทางโลกก็ยะหรือสุขที่ได้ไปสมมุติกันขึ้นมาในโลกนี้ ก็ขึ้นอยู่กับมนุษย์ไปคิดเอาหรือจินตนาการเอา ถ้าจินตนาการไว้มากก็ดูจะสุขมาก ถ้าจินตนาการน้อย ๆ ก็จะทำให้มีสุขน้อย (เคลลีโตสมันล์)

การแข่งขันฟุตบอลเหมือนกัน ถ้าเราไม่ได้ไปมีอารมณ์ปรุงร่วมไปตามที่เขาสมมุติว่าประเทศนี้ต้องชนะ ประเทศนั้นต้องแพ้ เราก็จะดูได้อย่างธรรมดาๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ไปตามเขา จิตใจที่ไม่ต้องไปสุขไปทุกข์ มีความนิ่งสงบ มีความอิสระเสรี ไม่ต้องไปลุ้นแพ้ลุ้นชนะให้ดีใจเสียใจ ไม่ต้องไปเสียพลังงานสังขารไปตามโลกที่เขาสมมุติปรุงแต่งกันขึ้นมา จิตใจที่วางเฉยได้ ไม่สุขไม่ทุกข์ได้ อันนี้พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่าเป็นความสุขที่ยิ่งกว่าประณีตกว่า เป็น **นัตถิ สันติ ปรังสุขัง** สุขอื่นใดยิ่งกว่าความสงบไม่มี

เพราะฉะนั้น ถ้าเอาสุขทุกข์ที่คลั่งไปกับฟุตบอล แล้วมาเทียบกับจิตใจของเราที่ไม่ได้ไปสุขไปทุกข์กับเขาด้วยว่า ระหว่างโลกียสุขกับสุขสงบที่เราได้พบนี้ อะไรประเสริฐกว่ากัน? ๒

เหตุอาเพศของประเทศไทย???

๑. ตอนที่ ขึ้นห้อยตบป้องสถาบันฯ ตามมา ทุลทุกก็บงว่าตมึนสักขานน่ะ

๒. ตอนที่ กบฏของแผ่นดินกบฏ โชนาทำสายทรพย์สิ้น ไม่ก็บาทของทางราชการ

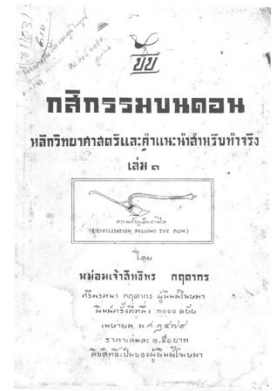
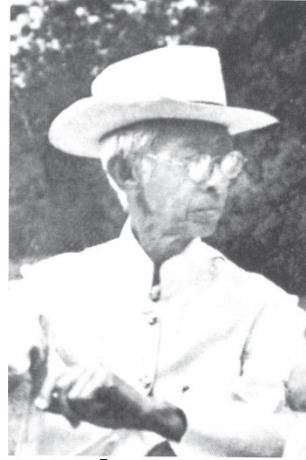
๓. ประชาชนนับล้านร่วมกันก่อการดี ตามรัฐธรรมนูญ แต่กลับเป็นพวกก่อการร้าย

๔. พระกาธิอูตริ ไปง้เซีงว บนตล่จ้จ ที่เปีน มรดกโลก จึงมีโธลัมขักโทกรอุจาทตา

บทความพิเศษ

● ระพี สาคริก

archives.psd.ku.ac.th

ชีวิตการต่อสู้

ของ **ม.จ.สิทธิพร กฤดากร**

เพื่อรักษาความเป็นประชาธิปไตยให้แก่พื้นฐานเกษตรกรไทย

การเดินทางไปจังหวัดนครปฐมในยุคนั้นยังไม่มีถนนหนทางเช่นเดี๋ยวนี้ จำเป็นต้องเดินทางไปด้วยรถไฟ ช่วงนั้นเจ้าเมืองจังหวัดนครปฐมซึ่งเทียบได้กับผู้ว่าราชการจังหวัดในปัจจุบันได้แก่พระองค์เจ้าอาทิตย์ทิพอาภา ซึ่งมีจวนผู้ว่าอยู่ในบริเวณพระราชวังสนามจันทร์

การเข้าไปเฝ้าเจ้าเมืองนครปฐมในขณะนั้นเด็ก ๆ ได้รับหมวกกะโล่ที่สานด้วยตอกไม้ไผ่ฝีมือละเอียดของนักโทษที่นั่นมาคนละใบ ซึ่งขณะนั้นเป็นที่รู้กันว่ากระบวนจักสานที่ฝีมือเยี่ยมที่สุดได้แก่นักโทษจังหวัดนครปฐม

นอกจากนั้นเรายังได้ไปวัดพระประโทน ซึ่งมีตำนานพระยาภง พระยาพาน กับยายหอมที่น่าสนใจอย่างไม่น่าเชื่อ

โดยปกติการลงไปศึกษาในพื้นที่นั้น เสด็จกรมหมื่นอนุวัตรจาตุรนต์ท่านจะเสด็จลงไปด้วยแทบทุกครั้ง การไปศึกษาประวัติศาสตร์ที่จังหวัดอยุธยา เราคณะเด็ก ๆ จะเดินทางไปด้วยเรือตามลำน้ำเจ้าพระยา

พระองค์ท่านทรงมีวังที่ประทับอยู่ริมแม่น้ำ

เจ้าพระยา จึงมีเรืออยู่หลายลำ มีเรือสำหรับวิ่งในแม่น้ำอยุธยาสามสี่ลำ ลำใหญ่มีชื่อว่าเรือ “เย็นยิ่งเมืองแมน” ปกติพระองค์ท่านจะให้ให้นักเรียนทั้งสิบหกคนโดยสารไปกับเรือลำนี้ ส่วนพระองค์เองจะเสด็จโดยเรือลำเล็กซึ่งเป็นเรือเครื่องยนต์ติดใบเย็นลงฉันได้เห็นเสด็จ ๆ ท่านทรงนุ่งผ้าขาวม้าลงมาตักน้ำอาบในแม่น้ำเจ้าพระยาอยู่ที่ท้ายเรือเสมอ ๆ

ในที่สุดวันเวลาแห่งความจริงก็มาถึง ก่อนจะปิดภาคการศึกษาภาคใหญ่ เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๔๗๔ (สมัยนั้นชาติไทยยังคงใช้ปีเก่าปีใหม่อยู่กับวันที่ ๑ เมษายน) นักเรียนในโรงเรียนนี้ได้มีการซ้อมการแสดงเพื่อกราบบังคมทูลเชิญเสด็จพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี มาทอดพระเนตรในโรงละครที่อยู่ในบริเวณสวนจิตรลดา

คืนวันนั้นมีการแสดงโดยนักเรียนหลายอย่าง เช่น “เรื่องท้าวทศยันตร์ตามกวาง” ตัวละครที่กำหนดให้เป็นท้าวทศยันตร์ก็คือ ม.จ. นางกุลสวัสดิ์ ส่วนฉันถูกกำหนดให้เป็นกวางตัวหนึ่งซึ่งหัวสวม

ไว้ด้วยศิระระฆากวางวิงกระโดดไปมาอยู่ในป่า นอกจากนั้นภายในฉากเรื่องอิเหนาก็ยังมีกษัตริย์ต่าง ๆ บินระเห็จร่าอยู่ตามกิ่งไม้ ฉันทน์ถูกกำหนดให้เป็นนกโพระดก แต่งกายด้วยชุดสีเขียวทั้งชุด พร้อมด้วยสวมหัวนก บินระเห็จร่าไปมาอยู่ในป่าตามธรรมชาติ

มีอีกฉากหนึ่ง ซึ่งนักเรียนรวมตัวกันร้องเพลงเพื่อเทิดทูนพระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อม ซึ่งแหล่มไรท์เป็นครูผู้ฝึกสอนภาคภาษาอังกฤษของฉากนี้ ส่วนภาคภาษาไทยมีเนื้อเพลงเท่าที่ฉันทน์จำได้ดังต่อไปนี้ คือ

นักเรียนเยาวกุมารของผ่านเกล้า หมั่นเล่าหมั่นเรียนเพียรศึกษา

ต่างคนตั้งใจดีทหาวิชาให้สมพระกรุณาและปราณี

เพลงนี้ใช้ทำนองกราวนอก นักเรียนทุกคนแต่งชุดสีขาว สวมด้วยหมวกหนิสีเขียว

คืนวันนั้นกว่าล้นเกล้าทั้งสองพระองค์จะเสด็จกลับก็เป็นเวลาสองยามพอดี ทรงโปรดเกล้า ๆ พระราชทานวโรกาสให้นักเรียนทุกคนมานั่งล้อมรอบที่ประทับของทั้งสองพระองค์เพื่อถ่ายภาพแบบเป็นลูกเป็นหลาน

ภาพในขณะที่เสด็จกลับ มันทำให้ฉันทน์รู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเบื้องหลังรถพระที่นั่งสีเหลือง ตราครุฑสีแดง มีนักเรียนทุกคนรุมล้อมชวนกันเข็นรถ พร้อมทั้งเปล่งเสียงร้องไชโย ๆ ไปเป็นระยะทางยาวมาก

ฉันทน์ไม่ได้สังหรณ์ใจเลยว่า คืนวันนั้นจะเป็นครั้งสุดท้าย ที่นักเรียนเยาวกุมารจะมีโอกาสเฝ้าชมพระบารมีพระยุคลบาทอย่างใกล้ชิด เพราะหลังจากนั้นมันเป็นช่วงของเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งเป็นวันปิดเทอมใหญ่ของโรงเรียนเป็นเวลาถึงสองเดือนครึ่ง

๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕

ปีแห่งการเปลี่ยนแปลงจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นประชาธิปไตยซึ่ง

เชื่อมโยงพื้นฐานมาจากวัฒนธรรมของฝรั่ง “โดยใช้วิธีหักล้างพร้อมด้วยหัวเข่า” ที่สร้างความเสียหายให้แก่ชาติไทยมาจนถึงบัดนี้

หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวว่าเป็นปีแห่งการทำลายจารีตประเพณีของชาติไทยซึ่งมีมาแต่โบราณกาล แม้แต่การกอบกู้อิสรภาพให้แก่แผ่นดินถิ่นเกิดที่มีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด การกอบกู้แผ่นดินให้พ้นจากอริราชศัตรูมาแล้วแทบทุกครั้ง นับตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยเลยมาถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา และกรุงรัตนโกสินทร์

ฉันทน์ได้เข้าไปยืนอยู่ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงในขณะนั้น ทั้งๆ ที่ยังมีอายุเพียงสิบขวบแต่ก็สามารถจำความได้แทบทุกสิ่งทุกอย่าง ทำให้รู้สึกได้ถึงการเปรียบเทียบ แต่มันก็ได้ทดสอบฉันทน์โดยปริยายว่า “ตัวเองไม่ใช่คนล้มตัวเพราะไม่ได้ไปหลงติดอยู่กับสภาพดั่งกล่าว” จนกระทั่งถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ มีคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งก็มีจำนวนประมาณไม่ถึง ๓๐๐ คน ซึ่งเรียกตัวเองว่าเป็น “คณะราษฎร” เข้าไปยึดราชบัลลังก์แล้วประกาศว่า จะเปลี่ยนการปกครองเป็นประชาธิปไตย ซึ่งจริงๆ แล้วถ้าจะพูดว่าคนจำนวนไม่ถึงสามร้อยคน แต่เรียกตัวเองว่าคณะราษฎร ถ้าเป็นช่วงหลัง ๆ เช่น ปัจจุบันก็คงถูกปฏิเสธจากกระแสสังคมอย่างรุนแรงแล้ว

ฉันทน์ตัวเล็กเกินไปที่จะสะท้อนพฤติกรรมออกไปสู่การเปลี่ยนแปลงร่วมสมัย แถมยังมีประสบการณ์ไม่มากนัก แต่ก็ได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งทำให้องค์พระมหากษัตริย์ของไทย ที่มีการสืบทอดกันมาเป็นจารีตประเพณี และยังมีผลงานกู้ชาติบ้านเมืองมาตามประวัติศาสตร์ จำต้องสละราชสมบัติให้แก่คนกลุ่มนี้

ชีวิตฉันทน์โชคดีเพราะได้เห็นเหตุการณ์หลายสิ่งหลายอย่างเกิดตามมาจกสภาพดั่งกล่าว รวมทั้งพฤติกรรมของ ม.จ. ลิทธิพร กฤดากรร่วมด้วย

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ใต้ร่มโอศก

● ฟาสาง

เวลา ๖ ปีที่จบจากรั้วลัทธิมาแห่งนี้ไป แต่ด้วยความรัก ความปรารถนาดีของแม่ทุกคน ที่มีให้เสมอ ทำให้ฉันยังยืนอยู่ได้ ณ ที่ตรงนี้ และยังไม่อยากที่จะจากไปไหน

ในวันแม่ปีนี้ฉันจึงขอระลึกถึง “แม่... (ไก่อ)” ผู้เปรียบเสมือน “แม่” คนที่สองของชีวิตจริง ๆ แรกเริ่มเดิมทีเดียวการศึกษาของโรงเรียน ลัทธิมาลิกขา ยังไม่มีระบบ “แม่ไก่อ-ลูกไก่อ” เป็นรูปธรรมชัดเจนนัก แต่เด็กกับครูผู้ดูแลก็จะไปไหนไปกันอยู่แล้ว เรากิน นอน ทำงาน เรียน ไปทัศนศึกษาด้วยกันเสมอ รุ่นของฉันมีกันทั้งหมด ๙ คน แบ่งเป็นผู้หญิง ๖ คน ผู้ชาย ๓ คน และเป็นรุ่นบุกเบิกรุ่นที่ ๒ ของโรงเรียนแห่งนี้

แม่... (ไก่อ)

ใกล้จะถึงวันแม่แห่งชาติอีกครั้ง อดคิดถึง มะลิสีขาวที่กำลังชูดอกเม้งบาน ส่งกลิ่นหอม ฟุ้งไปทั่วบริเวณไม่ได้ ดอกมะลิก็เหมือนความรักของแม่ที่ชาวบริสุทธี เบ่งบานเพื่อรองรับภาระความเหนื่อยยากลำบากต่าง ๆ จนกว่าลูกจะเติบโตพร้อมทั้งยังมีความรัก ความอบอุ่นหล่อเลี้ยงลูกเสมอ เหมือนกลิ่นหอมของดอกมะลิที่ไม่มีวันจาง

ช่วงชีวิตหนึ่งที่ฉันเข้ามาเรียนในโรงเรียนวิถีพุทธที่อบรมพร่ำสอนให้นักเรียนฝึกฝนตนไปสู่ความเป็นลัทธิมา มีระบบแม่ไก่อ-ลูกไก่อ คอยดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดเหมือนแม่กับลูกน้อยที่จะไปไหนก็ไปด้วยกันเสมอ เพื่อเป็นเกราะคุ้มกันปกป้องภัยอันตรายที่อาจจะเข้ามาทำร้ายจิตวิญญาณที่ยังไม่รู้เพียงสาขของเราได้

ณ โรงเรียนลัทธิมาลิกขาแห่งนี้ ฉันได้มี “แม่” มากมายที่ช่วยกันหล่อหลอม ชัดเกล้า เจียรระไน จิตวิญญาณ จนเติบโตพอที่จะเข้มแข็ง สามารถแยกแยะสิ่งดี-ชั่วได้ด้วยตนเองระดับหนึ่งแล้ว

ขึ้นชื่อว่ารุ่นบุกเบิกแล้ว ความลำบาก อุปสรรคปัญหา ความไม่ลงตัว ไม่แน่นอนย่อมเป็นเรื่องที่จะต้องพบเจออยู่ทุก ๆ วันเป็นธรรมดา และ “แม่ (ไก่อ) คนแรก” ที่เลี้ยงดูพวกเราตั้งแต่เริ่มเรียนอยู่ชั้น ม.๑ ก็คือ *อานู (เทียมดิน)* ที่ดูแลทุกเรื่องโดยไม่เคยปริปากบ่น อาร่วมทุกข์ร่วมสุข เคียงข้างอยู่กับพวกเราเสมอ และสิ่งที่ฉันจำได้ไม่มีวันลืม ยามเจ็บป่วยไม่ว่าจะทางร่างกายหรือจิตใจ อานูก็จะคอยดูแล เช็ดตัวให้เมื่อยามไม่สบาย ทำอาหารอร่อย ๆ ให้กิน ตมน้ำสมุนไพรให้อาบ ฯลฯ

เปรียบเป็นดัง “แม่ نرم” ที่เฝ้าดูแล พุ่มพักทะนุถนอมพวกเราที่ยังเด็กนั้ก ให้เจริญเติบโตต่อไปในภายภาคหน้า

“แม่ (ไก่อ)” คนต่อมา ก็คือ *ครูพาหรือครูศิลาธรรม* ที่เป็นทั้งครูประจำชั้น ครูวิชาการสอนคณิตศาสตร์ และเมื่อครั้งที่มีการจับคู่บัดดี้ ครูกับนักเรียน ฉันก็เป็นลูก (ไก่อ) บัดดี้ของคุณครู

● ท่านจันทร์-ไพศาล พิชมงคล

มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน ๖๙/๑๕๔ ซอยนวมินทร์ ๔๘
แขวงคลองกุ่มเขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐ โทร.๐๒๓๗๓๓๔๐๐๐

วันอาทิตย์ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เวลา ๑๔.๑๐ น.

ผู้อาวุโส ไพศาล พิชมงคล

อาตมาเพิ่งกลับมาจากการไปร่วมงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ของสำนักงานเครือข่ายพุทธิกา ซึ่งมี “พระไพศาล วิสาโล” เป็นผู้ดำเนินงานหลักอยู่ ท่านนิมนต์อาตมาไปร่วมงานในฐานะ กัลยาณมิตรผู้ทำงานเผยแผ่ธรรมะในลักษณะเดียวกัน โดยพระไพศาลมีความโดดเด่นมาก ในการเป็น “นักเทศก์ฝ่ายเขียน” (เป็นคำของท่านเจ้าคุณประยุทธ์ ปยุตโต หรือ พระพรหมคุณาภรณ์ ที่มอบให้อาตมาตั้งแต่เมื่อครั้งบวชสามเณรณรงค์ จันทรเศรษฐี พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๕๒๗)

ขอเล่าให้ผู้อาวุโสทราบด้วยว่า อาตมามีความชื่นชมในปฏิปทาจริยวัตรของพระและคนที่มีความยากจนเป็นอาภรณ์ แต่สามารถสร้างงานให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมได้อย่างน่าประทับใจยิ่ง พระไพศาล วิสาโล เป็นพระหนุ่มรูปหนึ่งที่มีจะเป็นพระป่าที่ช่วยญาติ แต่ก็ไม่ทิ้งงานเพื่อประโยชน์ทางสติปัญญาแก่คนเมือง กล่าวได้ว่าท่านเป็นพระป่าของคนเมืองก็ว่าได้

สำนักงานเครือข่ายพุทธิกา ที่มีการทำบุญขึ้นบ้านใหม่ในวันนี้ เป็นสำนักงานที่อาศัยเช่าใช้ในราคา “มีเท่าไร-จ่ายเท่านั้น” โดยอาศัยใช้สำนักงานอาคารสองชั้นในซอยเหล้าลาดดา ถนนอรุณอมรินทร์ เพียงแค่สองในสามของอาคาร และแบ่งส่วนหนึ่งให้แก่เจ้าของอาคารเพื่อการสร้างศูนย์จำหน่ายหนังสือธรรมะ ชื่อว่า “ร้านไตรปิฎก” การจัดงานทำบุญก็เป็นไปอย่างเรียบง่าย นิมนต์พระ ๙ รูปมาร่วมสวดมนต์ พระไพศาล ซึ่งเป็นหนึ่งใน ๙ รูปนั้นแสดงสัมโมทนิยกลาก่อนฉันอาหาร จากนั้นพระสงฆ์ก็ฉันอาหารร่วมกัน อาตมาได้เป็นหนึ่งในคณะสงฆ์ ๙ รูปนั้น เป็นนักบวชเพียงรูปเดียวที่เป็นแขกของงาน นับบนอาสนะที่จัดไว้หันหน้าเข้าหาพระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป ครั้นเมื่อได้เวลาฉันอาหารเพลก็มีได้

ร่วมฉันด้วยเพราะ “ฉันเอกามังสรวีรติ” โดยได้ฉันอาหารจบสิ้นแล้วตั้งแต่สองโมงเช้า ก่อนเข้าไปร่วมงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ จึงเมื่อพระ ๙ รูปกำลังฉันอาหาร อาตมาก็อำลา พระไพศาล เดินทางฝ่าจลาจลติดขัดมากที่สุดสู่มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน และได้มานั่ง บนที่กจัดหมายฉบับนี้

ขอบอกเล่าให้ผู้อาวุโสทราบว่าการเดินทางโดยรถแท็กซี่ของนักบวชที่ไม่ได้พกพา เงินแบบอาตมานี้ทำอย่างไร โดยปกติอาตมาจะให้เจ้าหน้าที่มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน จ่ายเงินค่าแท็กซี่แก๊สเซอร์ที่ปลายทาง แต่วันนี้เจ้าหน้าที่ของพระไพศาลได้จ่ายค่าแท็กซี่ ๓๐๐ บาทให้แก่คนขับก่อนแล้ว จึงไม่ต้องให้คนของมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อนจ่ายค่าโดยสาร ส่วนนี้ สำหรับเมื่อเช้านี้อาตมาเดินทางออกไปจากมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน โดยยืนรอ รถเมล์อยู่พักใหญ่ เพราะถ้าจะนั่งแท็กซี่ก็จะมีคนจ่ายค่าโดยสารที่ปลายทาง มีเพียง รถเมล์เท่านั้นที่ไม่ต้องจ่ายค่าโดยสารเลย แต่เมื่อรถเมล์สาย ๖๐ นานเกินไป ทำให้ พระหนุ่มรูปหนึ่งที่ติดตามอาตมาไปด้วยทนรอไม่ไหว ท่านจึงโบกแท็กซี่ขึ้นทางด่วน เมื่อ ถึงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่เป็นจุดหมายปลายทางของท่าน พระรูปนั้นก็จ่ายค่าโดยสารเอง ครั้นจบธุระที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พระรูปนั้นต้องไปทำธุระที่อื่น อาตมา ต้องไปอรุณอมรินทร์เพื่อร่วมงานพระไพศาลเราจึงแยกกันไป อาตมาตั้งใจจะเดินจาก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ข้ามสะพานพระปิ่นเกล้า แล้วค่อยเลี้ยวซ้ายเข้าไปทาง อรุณอมรินทร์ซึ่งไม่ไกลเลยสำหรับสมณะที่ชอบเดินอย่างอาตมา แต่มีโยมผู้ชายคนหนึ่ง เมื่อได้ทราบว่าอาตมาจะไปซอยเหล้าลาดา ก็จัดรถและคนขับไปส่งอาตมาสู่ จุดหมายโดยไม่ต้องเดิน ก็เป็นความสะดวกสบายอีกวาระหนึ่ง

การที่อาตมาต้องเล่ารายละเอียดอย่างยืดยาวเรื่องการเดินทางสำหรับวันนี้ ก็เพื่อ บอกกล่าวประสบการณ์ของนักบวชที่ไม่ใช้เงินว่าแท้จริงแล้วสามารถไปไหนมาไหนได้ โดยสะดวกในระดับหนึ่ง แต่อาจจะไม่มีความคล่องตัวเท่าใดนัก ซึ่งก็เป็นเรื่องที่เหมาะสมสำหรับชีวิตของความเป็นสมณะ ที่ไม่ควรมีความแคล่วคล่องว่องไวทันใจทัน จิตเหมือนคนทางโลกโดยทั่วไป เพราะการมีชีวิตแบบนั้นทำให้ไม่ค่อยมีเวลาทบทวนถึง ความพอควรพอเหมาะ โดยจริงอาตมาแม้มิได้ใช้เงิน แต่ก็มีความสะดวกไปมาโดย อาศัยรถยนต์และคนขับของมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน แม้กระทั่งเมื่อวานนี้ได้เดินทางไปวัง น้ำเขียวตอนเย็น กลับถึงกรุงเทพฯ ตอนตีหนึ่งครึ่งก็อาศัยรถยนต์และคนขับของมูลนิธิ เพื่อนช่วยเพื่อน แต่ที่ต้องเดินทางด้วยตนเองในวันนี้ก็เพราะเป็นวันหยุดของคนขับรถ เขาและครอบครัวต้องไปทำธุระต่างจังหวัด อาตมาจึงต้องพึ่งตนเองเป็นบางครั้ง ซึ่งเป็นเรื่องดีที่ทำให้ไม่ติดในความสะดวกสบายในการไปมามากเกินไปนัก แม้กระทั่งพระ ไพศาล วิสาโล ท่านก็ยังเดินทางด้วยรถโดยสารประจำทาง จากชัยภูมิ เข้ากรุงเทพฯ ๓ อยู่เป็นอาจณวัตร นับว่าน่าประทับใจ

ในโลกแห่งความสะดวกสบายทางวัตถุมักทำให้มนุษย์เราขาดโอกาสในการพึ่งตนเอง เพราะเราพึ่งพาแต่รถยนต์ส่วนตัวกันเป็นหลักทำให้วันนี้คนในเมืองหลวงต้องทุกข์ทรมาน

กับปัญหาถดถอยอย่างหนักหน่วง โดยที่อาตมาก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ครั้นจะหยิบคอมพิวเตอร์พกพาขึ้นมาทำงานในรถก็ถูกความง่วงเข้าครอบงำด้วย เมื่อคืนนี้กลับกรุงเทพฯ ๑ ดีมากอาตมาจึงหลับจนคนขับพารถเลยสันตติโคกไปสองกิโลเมตร เขาต้องปลุกอาตมาให้ตื่นขึ้น แล้ววนรถกลับเข้าซอยนวมินทร์ ๔๘ อีกครั้งหนึ่ง

ถ้าคนในกรุงเทพฯ ๑ ลดการพึ่งรถยนต์ส่วนตัวหันกลับไปใช้รถยนต์สาธารณะให้มากขึ้น เช่นเดียวกับ พลตรีจำลอง ศรีเมือง และ พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ สองสหาย นายทหารยอดสันโดษแห่ง จปร.๗ เชื่อแน่ว่าปัญหาจราจรจะไม่หนักหนาสาครจรดดังที่เห็นและเป็นอยู่

เมื่อพูดถึง พลตรีจำลอง ศรีเมือง ก็ขอเล่าให้ผู้อาวุโสทราบไว้ด้วยว่า เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ทางสันตติโคกมีการจัดงาน “สาราณียกุศล” ครบ ๗๕ ปี พลตรีจำลอง ศรีเมือง (เกิดวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๔๗๘) แม้โดยปกติทางเราจะไม่สนับสนุนการจัดงานวันเกิด แต่สำหรับพลตรีจำลอง ศรีเมือง ครบ ๗๕ ปี ถือเป็นกรณีพิเศษ ในโอกาสพิเศษเท่านั้น โดยรูปแบบการจัดงานนั้นเราเน้นเรื่องความสงบเรียบง่ายเรียงง่ายตามแนวชีวิตของพลตรีจำลอง ศรีเมือง ไม่เน้นการบอกกล่าวผ่านสื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ แต่อย่างใด ทั้งนี้ เป็นนโยบายของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ประธานในการจัดงานครั้งนี้ อาตมาได้พบความจริงว่าการจัดงานแบบสงบเรียบง่าย เป็นเรื่องยากกว่าการจัดงานแบบใหญ่โตยิ่งนัก โดยเฉพาะงานที่จัดเกี่ยวเนื่องกับบุคคลพิเศษแบบพลตรีจำลอง แต่ก็เป็นเรื่องนำยินดีที่งานแบบสงบเรียบง่ายดำเนินไปได้อย่างพอเหมาะพอดี ไม่มากไป ไม่น้อยไป

จดหมายฉบับนี้ใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วโมงในการบันทึกโดยไม่เว้นไปทำกิจอื่นเลย อาตมาไม่ค่อยพิถีพิถันการกำหนดย่อหน้าเท่าใดนัก ขอให้เป็นที่ของฝ่ายจัดหนังสือเผยแพร่ ทั้งฝ่ายสื่อของสันตติโคก และฝ่ายสื่อของผู้อาวุโสไพศาล ต้องขอขอบคุณที่ผู้อาวุโส นำเผยแพร่ผ่านช่องทางต่าง ๆ ที่เห็นสมควร และต้องฝากคำขอบคุณมายังทีมงาน “เราคิดอะไร” ที่ขยันทวงต้นฉบับจดหมายสุนทรียสนทนา อาตมาพบว่าคนทวงต้นฉบับนี้แหละเป็นคนอยู่เบื้องหลังความสำเร็จอย่างแท้จริง ในงานเขียน เชื่อว่าผู้อาวุโสก็คงประจักษ์ความจริงในข้อนี้

ขอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงรักษาชีวิตและจิตวิญญาณของผู้อาวุโส ให้มีความเจริญก้าวหน้าในกุศลธรรมฉันทะตลอดไปเทอญ

ด้วยความยินดีในความดี

สมณะจันทเสฏฐ์ (ท่านจันทร์)

๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๓

กราบนมัสการ พระคุณท่านสมณะจันทเสฏโฐที่เคารพ

ผมต้องกราบขอภัยพระคุณเป็นอย่างมาก เนื่องจากได้รับลิขิตฉบับลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ และเวลานั้นนานผ่านไปแล้วยังไม่ได้ตอบ จนกระทั่งได้รับลิขิตฉบับลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ของพระคุณอีกฉบับหนึ่ง จึงขอตอบพระคุณ รวมกันไป เหตุที่ทั้งนี้ก็จะกล่าวได้ว่าแก้ตัวก็ได้ เพราะช่วงเวลาที่ผ่านมานั้นได้รับภาระงานปาฐกถาพิเศษให้แก่ สถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม ช่อง ๑๓ สยามไท เรื่องการปฏิรูปใหญ่ประเทศไทย ซึ่งกำลังก่อตัวเป็น กระแสสูง ด้วยคนทั้งหลายเกรงว่าบ้านเมืองจะล่ม สลาย จึงต้องการหยุดภาวะนั้น และปรารภนาฟื้นฟู ชาติบ้านเมืองให้รุ่งเรืองสถาพรดังก่อนมา

การปาฐกถาพิเศษเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก เพราะครอบคลุมเรื่องราวต่าง ๆ มากหลายทั้งรัฐบาล เองก็ได้ตั้งคณะกรรมการปฏิรูปอันประกอบด้วย ผู้มีชื่อเสียงและภาพลักษณ์ดีถึง ๓ ชุด คือ ชุดของ นายแพทย์ประเวศ วะสี ที่เรียกว่าคณะกรรมการ สัมชชาปฏิรูป ชุดของนายอานันท์ ปันยารชุน ที่ เรียกว่าคณะกรรมการปฏิรูปประเทศไทย และชุด ของพลตำรวจเอก วชิรฐ เดชกุญชร ที่ชื่อว่าคณะกรรมการปฏิรูปตำรวจ โดยได้อนุมัติวงเงินงบประมาณปีละ ๒๐๐ ล้านบาทเป็นเวลา ๓ ปีเพื่อ พิจารณาศึกษาและนำเสนอเรื่องการปฏิรูปประเทศไทยให้แก่รัฐบาล โดยที่ไม่รู้ว่าเมื่อครบเวลา ๓ ปี แล้วรัฐบาลนี้ยังเป็นรัฐบาลอยู่หรือไม่ เพราะเหลือ เวลาไปอีก ๑ ปี ๕ เดือน รัฐบาลก็จะหมดวาระตาม อายุขัยที่รัฐธรรมนูญบัญญัติแล้ว เหตุนี้ผมจึงถือ เป็นเรื่องสำคัญและต้องใช้เวลาค้นคว้าเตรียมการ ให้เป็นเรื่องเป็นราว

ขณะนี้ได้แสดงปาฐกถาในเรื่องปฏิรูปใหญ่ ประเทศไทยไปหลายวาระแล้ว คือ หนึ่ง การปฏิรูป การเมืองและนักการเมือง สอง การปฏิรูปการ ปกครอง สาม การปฏิรูปที่ดิน สี่ การปฏิรูปรายได้

ของประเทศ ห้า การปฏิรูปแหล่งน้ำ หก การปฏิรูป การคมนาคมของประเทศ เจ็ด การปฏิรูปรัฐวิสาหกิจ แปด การปฏิรูปเมืองชายแดน

เมื่อวันเสาร์ที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ได้แสดง ปาฐกถาเรื่องนี้เป็นครั้งที่สี่เป็นวาระที่เก้า คือการ ปฏิรูปฝั่งทะเลไทย และวาระที่สิบ เป็นบางส่วน เพราะในวาระที่สิบนี้เป็นเรื่องการปฏิรูปกระบวนการ ยุติธรรม ซึ่งมีส่วนประกอบ ๗ ส่วน คือ การ ปฏิรูปกฎหมาย การปฏิรูปตำรวจ การปฏิรูปอัยการ การปฏิรูปศาล การปฏิรูปการบังคับคดี การปฏิรูป เรือนจำ และการปฏิรูปการให้การศึกษาทางกฎหมาย ปรากฏว่าได้แสดงปาฐกถาเรื่องการปฏิรูปฝั่งทะเล ไทยได้จบวาระ แต่ในวาระการปฏิรูปกระบวนการ ยุติธรรมนั้นเพิ่งแสดงไปได้เพียงเรื่องเดียวกี่หมด เวลาที่ทางสถานีจัดให้ คือได้แสดงปาฐกถาเสร็จไป ในเรื่องการปฏิรูปกฎหมาย

ปาฐกถาทั้งสี่ครั้งนี้ ทางสถานีเขาได้ส่งเป็น แผ่นซีดีมาให้แล้วสามครั้ง คาดว่าจะส่งครั้งที่สี่มา ให้ในวันนี้ หากพระคุณต้องการทราบหรือประสงค์ จะนำไปเผยแพร่ต่อ กรุณาขอรับได้ที่ทางสถานี

เวลาที่ผ่านเนิ่นนานก็เชื่อว่าจะสบายใจนัก เพราะตระหนักดีว่าจะต้องตอบลิขิตของพระคุณ แม้ป่านนั้นก็ยังไม่ล่วงเลยมาจนถึงวันนี้ ขอพระคุณได้ เมตตาให้อภัยด้วย

พระคุณมีบารมีสูง ดังนั้นจึงมีผู้ศรัทธาและ อาสาเข้าช่วยแบ่งเบาภาระในธุระประกาศพระ ศาสนาเป็นจำนวนมาก แม้ผมไม่รู้จักกับคณะผู้ช่วย ของพระคุณ แต่น้ำใจก็รู้สึกขอบคุณแทนพุทธบริษัท ทั้งหมดที่ท่านเหล่านี้มีน้ำใจเป็นกุศล เห็นประโยชน์ ที่จะบังเกิดแก่เพื่อนมนุษย์จึงได้อุทิศกำลังกายกำลังใจ ช่วยการทำงานของพระคุณในการประกาศพระศาสนา

ผมเองก็อาจนับได้ว่ามีบุญวาสนาอยู่บ้าง ทั้ง ๆ ที่ไม่มีความรู้ ไม่มีความเข้าใจในเรื่องเทคโนโลยีไอที นั้นเลย แต่น้อง ๆ ที่สำนักเขาก็กรุณาช่วยเหลือ เมื่อปรารถนาจะใช้เว็บไซต์และทวิตเตอร์เขาก็ช่วย ทำให้ ปรารถนาจะใช้เฟซบุ๊กเขาก็ช่วยทำให้ แล้ว เชื่อมโยงถึงกัน ทั้งทวิตเตอร์ เว็บไซต์ และเฟซบุ๊ก

จึงเชื่อว่ายอมอำนวยความสะดวกในทางความรู้ ความคิดและสติปัญญาต่อเพื่อนมนุษย์ได้ตามสมควรแก่ฐานะของศฤงคารอันเป็นได้อย่างมากก็แค่อบาสกที่จะพึงปฏิบัติ พึงกระทำต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ต่างจากพระคุณซึ่งครองเพศบรรพชิตอันสูง มีความบริสุทธิ์ในศีล มีความเจริญในสมาธิ มีความมองอาจด้วยปัญญา อันเป็นไตรสิกขาที่พระตถาคตเจ้าทรงสรรเสริญ และด้วยบารมีธรรมอันล้นสมมาในชาตินี้ ย่อมเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ถึงซึ่งพระนิพพานในอนาคตกาลนั้นเป็นแน่แท้

ข้อที่พระคุณกล่าวถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่าทรงภูมิธรรมในประการต่าง ๆ นั้น ผมฟังแล้วก็มิพิศขุ่มฉ่ำเย็นในจิตใจ เป็นความรู้สึกอย่างเดียวเท่ากับคนไทยทั้งผอง และเป็นจริงดังพระคุณว่าพระมหากษัตริย์พระองค์นี้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ทรงบรรลุมิธรรมขั้นสูงในพระพุทธศาสนา นับได้ว่าทรงเป็นมหากษัตริย์ที่เป็นธรรมราชาที่แท้จริงในพุทธันดรนี้ ทรงเคารพธรรม ทรงถือธรรมเป็นใหญ่ ทรงสั่งสอนธรรม และทรงปฏิบัติธรรมได้จริงในสิ่งที่พระองค์ทรงตรัสสอนอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวง พระบารมีธรรมนั้นจึงค้ำฟ้าค้ำแผ่นดินนี้ให้แคล้วคลาดจากสรรพภัยทั้งหลายตลอดมา นับเป็นพระมหากษัตริย์คุณเป็นล้นพ้น

ในข้อที่พระคุณกล่าวถึงการเยี่ยมผู้ป่วยระยะสุดท้ายหลายชีวิตและสภาพโรงพยาบาลในปัจจุบันนั้น ผมเองก็เห็นอย่างพระคุณว่า คือในส่วนของผู้ป่วยนั้นหาใช่ต้องการการรักษาพยาบาลในทางกายเท่านั้น หากมีความต้องการและมีความจำเป็นที่จะต้องรักษาพยาบาลในทางจิตใจด้วย เพราะกายกับจิตนั้นเกี่ยวข้องกัน ส่งผลและอิทธิพลแก่กัน ฝรั่งเศสยังมีภคินิพนธ์หนึ่งกล่าวถึงเรื่องนี้ว่าจิตใจที่ดีจะอยู่ในร่างกายที่ดี ซึ่งแม้เป็นภคินิพนธ์อย่างผิวเผิน แต่ก็ถูกต้อง สำหรับในราชอาณาจักรนี้ เราเป็นเมืองพระศาสนาที่พระพุทธศาสนาหยั่งรากลงลึกมาช้านานแล้ว แต่น่าสังเวชใจเพียงใดที่ไม่เคยมีความคิดให้การศึกษาพยาบาลทางจิตแก่ผู้ป่วยเพื่อให้มีส่วนช่วยบรรเทารักษาความเจ็บทางกายนั้นเลย

โรคบางชนิดรักษาหาย ไม่รักษาหาย บางชนิดรักษาหาย ไม่รักษาหาย บางชนิดรักษาหาย ไม่รักษาหาย และถึงแม้จะไม่เป็นโรคใด ๆ ไม่ป่วยเจ็บใด ๆ ในที่สุดก็ตายเหมือนกัน เพราะเป็นวิสัยโลกที่มีความเกิดขึ้นแล้ว ย่อมมีการตั้งอยู่ เสื่อมไป และดับไปเป็นธรรมดา คงเหลือแต่ว่าก่อนภาวะการดับจะมาถึงนั้น จะให้เป็นไปด้วยความทุกข์ทรมานสถานเดียว หรือว่าจะให้เป็นไปโดยธรรมชาติที่ทางกายก็ต้องเผชิญกับความเจ็บป่วย และความทุกข์ทรมานทางกาย ในขณะที่ทางใจนั้นได้ปล่อยวางความเจ็บป่วยนั้นลงได้ แล้วเจริญปีติสุข กระทั่งถึงอุเบกขาอันเป็นขั้นสูงที่พ้นไปจากความเจ็บป่วย ประดุจดั่งดอกบัวที่น้ำตองแล้วก็ไม่เปียกน้ำ เหตุนี้การที่พระคุณมีเมตตาไปเยี่ยมเยียนและให้อุสดีแก่ผู้ป่วยอาการหนักในระยะสุดท้ายของชีวิต จึงเป็นเมตตาจิตและเป็นจิตของผู้มีเมตตาธรรมอันสูง และยอมยังประโยชน์ให้แก่ผู้ป่วยผู้เจ็บด้วยประการดังได้กราบเรียนมา

ในส่วนของโรงพยาบาลนั้นก็จริงอย่างพระคุณว่าเป็นแหล่งรวมเชื้อโรค ส่วนจะมากกว่าเป็นแหล่งรักษาโรคหรือไม่นั้นผมก็ไม่อาจจะชี้ขาดได้ แต่เท่าที่ได้ยินมาโรงพยาบาลนั้นเป็นแหล่งสะสมช่องสุ่มของสรรพโรค จนโรคหลายชนิดผสมและกลายพันธุ์เป็นชนิดใหม่ ซึ่งทางการแพทย์และทางวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่อาจรู้จักได้ทั่วถ้วน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงกระบวนการรักษาเยียวยา โรคชนิดนี้ว่ากันว่าในแต่ละปีได้ทำให้คนไข้ถึงแก่ความตายไปเกือบครึ่งของจำนวนผู้ป่วยที่นอนรักษาอยู่ในโรงพยาบาล ความไม่รู้นี้ในพระพุทธศาสนาเรียกว่าอวิชชา แต่ในทางการแพทย์ขณะนี้ชื่อนานนามชื่อของโรคนี้ว่า Hospital Disease จัดเป็นโรคร้ายแรงที่เป็นแล้วมีโอกาสตายมากกว่ารอด ก็เหมือนดังอวิชชาที่หากยังมีอยู่ตราบใดก็ไม่มีความหวังชีวิตนั้น

เมื่อกล่าวถึงคำว่าอวิชชาอันปรากฏชัดอยู่ในปฏิจลสมุปปาท ซึ่งนิยามแปลกันว่าความไม่รู้แล้ว ผมเองรู้สึกว่าเป็นการแปลเองง่าย ๆ แบบผ่านไปที เพราะเมื่อแปลว่าเป็นความไม่รู้แล้วก็เลยไม่ต้องรู้

อะไรกัน ผมมีความเห็นต่างในเรื่องนี้มานานนักหนา วันนี้เป็นโอกาส จึงขอหารือพระองค์คุณว่าคำว่า อวิชชา นั้นแม้โดยศัพท์ก็อยู่ตรงกันข้ามกับวิชชา และวิชชา สูงสุดในพระพุทธศาสนานั้นพระตถาคตเจ้าได้ทรง แสดงไว้ว่ามี ๓ วิชชา คือ บุปเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ และอาสวักขยญาณ เมื่อถึงซึ่ง วิชชาสามนี้แล้ว ณ เวลาใด ณ เวลานั้นเป็นอันว่า อวิชชาได้สิ้นสูญ วัฏฏะสงสารหรือสังสารวัฏย่อม เป็นอันตัดขาด เหตุปัจจัยทั้งหลายอันแสดงไว้ใน ปฏิจจสมุปบาทก็เป็นอันจบสิ้น ท่านจึงว่าเสมือน หนึ่งเป็นตาลยอดด้วน ดังนั้นหากจะแปลอวิชชาให้ ได้ประโยชน์ก็จะน่าจะแปลว่า ภาวะตรงกันข้ามกับ วิชชาทั้งสาม ภาวะนี้แหละที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ เกิดการปรุงแต่งหรือสังขาร อันเป็นปฐมบทของ สังสารวัฏ ขอพระองค์คุณได้แสดงพระธรรมประการนี้ เพื่อประดับสติปัญญาด้วยเถิด

ผมได้ยืมกิตติศัพท์ของพระไพศาล วิสาโล มา หลายปี เป็นภิกษุที่บัณฑิตสรรเสริญ แต่คนพาลอาจ ตำนานิตีเดียวนท่าน ซึ่งในพระพุทธศาสนาย่อมถือว่า ท่านเป็นบัณฑิต เป็นพระสงฆ์สาวกอันควรแก่การ ลักการะบูชา เป็นเนื้อนาบุญอันประเสริฐ ซึ่งผมเชื่อว่าวัตรปฏิบัติของท่านย่อมเอื้ออำนวยต่อการทำไตร ลีกาให้แจ้ง ต่อการทำที่สุดแห่งทุกข์ให้ปรากฏ ซึ่ง จะเป็นประโยชน์ใหญ่ต่อเวไนยสัตว์ทั้งปวง ทั้งเบื้อง นี้และเบื้องหน้า โดยเฉพาะสำนักของท่านนั้นจัด เป็นที่อันล้นพวยะ เกื้อกูลต่อการศึกษาและปฏิบัติ เพื่อเข้าถึงกระแสแห่งพระอริยเจ้าโดยส่วนตัว ผมเองก็กะว่าถ้าเวลาโอกาสอำนวยก็จะขึ้นไปกราบ และเสวนากับท่านสักครั้งหนึ่ง

ผมได้ฟังพระองค์คุณเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวในการ เดินทางของสมณะในยุคปัจจุบัน และการไปร่วม งานอันเป็นพิธีกรรมทางศาสนาแล้วก็รู้สึกเห็นใจ ที่ ชาวพุทธบ้านเรามีการกีดกัน มีการแบ่งแยก ใน ลักษณะแยกสี แยกเผ่า ไม่ได้ถือเอาพระธรรมที่พระ บรมศาสดาได้แสดงแล้ว ไม่ถือเอาพระวินัยที่พระ บรมศาสดาได้บัญญัติแล้วในฐานะที่เป็นศาสดา หลังจากที่เรามหาสมณะได้เสด็จล่องลับดับขันธ-

ปรินิพพานแล้ว ดังที่ได้ตรัสเป็นปัจฉิมโอวาทในครั้ง กระนั้น แต่ผมมั่นใจว่าด้วยภูมิธรรมอันมีอยู่ใน พระคุณ สิ่งเหล่านี้ย่อมไม่เป็นอุปสรรคและไม่เกิด ความรู้สึกลำบากลำบากต่อพระองค์คุณ หากอาจจะเป็น เครื่องบำรุงการศึกษาทางจิตใจและทางอารมณ์ได้ อีกทางหนึ่ง ที่ทำให้เห็นถึงคุณวิเศษในการศึกษา ปฏิบัติในพระศาสนาของพระบรมศาสดา

ในการเดินทางนั้น ขณะนี้ก็มีความคิดอยู่ ๒ แบบ คือ แบบหนึ่งเห็นว่าต้องอนุโลมตามกระแสโลก แต่ อีกแบบหนึ่งว่าพึงรักษาแบบอย่างของพระอริยเจ้าไว้ และใช้อาศัยตามความจำเป็นและตามสภาพการณ โดยทำนองเดียวกันกับพระพุทธานุญาตให้พระภิกษุ ฉนอาหารหลังวิกาลได้หากว่าป่วยเจ็บและจำเป็น ต้องตมกินอาหารหลังวิกาลนั้น หรือแม้การสัมผัส เนื้อสัตว์ที่จำเป็นต้องให้การรักษายาบาลยาม ป่วยเจ็บ เหล่านี้ฉันใด การโดยสารเครื่องบิน รถไฟ รถแท็กซี่ หรือยานพาหนะอันอื่นที่จำเป็นต้องมีค่า โดยสารก็ฉันนั้น ความสำคัญอยู่ตรงที่ความยึดมั่น ถือมั่นในจิตใจที่ติดยึดพึงใจหรือไม่ต่างหาก

ในนิกายเซ็น เคยมีตัวอย่างคำสอนเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจารย์กับศิษย์ ๒ รูปเดินทางผ่านแม่น้ำ เห็น ผู้หญิงตกน้ำกำลังจะจมน้ำตาย ตัวอาจารย์ลงไปใน น้ำช่วยชีวิตอุ้มหญิงนั้นขึ้นมาจากน้ำจึงรอดตาย ส่วนลูกศิษย์ก็ติดค้างอยู่ในใจว่าพระอาจารย์สัมผัส เนื้อสัตว์ มีมลทินเป็นอาบัติแล้ว แต่ระหว่างเดิน ทางก็ยังคงเกรงใจไม่กล้าไต่ถาม ในใจก็คิดว่าเมื่อ กลับไปถึงวัดก็จะขอลาออกจากความเป็นศิษย์ เพราะติดใจในอาบัติของอาจารย์ ครั้นกลับไปถึงวัด ลูกศิษย์ก็ตั้งคำถามต่ออาจารย์ว่าสัมผัสต้องเนื้อตัว สตรี มีมลทินเป็นอาบัติแล้ว จะทำฉันใด

พระอาจารย์ตอบว่า ฉนวางสตรีนั้นไว้ที่ริม แม่น้ำนานแล้ว โยตัวเธอยังอุ้มสตรีนั้นติดอยู่ในใจ แยกมาถึงวัดเล่า ลูกศิษย์ได้ฟังคำอาจารย์ก็ได้สติได้ คิดว่าสิ่งทั้งหลายเกิดจากความยึดมั่นถือมั่น เมื่อ วางความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งปวงได้แล้วก็จะหลุดพ้น ในภาวะนั้นลูกศิษย์ก็มิดวงตาเห็นธรรม ถึงซึ่งความ หลุดพ้นเพราะได้ละวางความยึดมั่นถือมั่นลงเด็ดขาด

ตั้งตัวอย่างอันกราบเรียนพระคุณมาดังนี้ เมื่อจิตได้รับการศึกษาและอบรมตามที่พระอรียเจ้าได้ประพฤติปฏิบัติแล้วถึงแม้จะโดยสารยานพาหนะใด ๆ ก็จำเป็นต้องธวัตรด้วยความจำเป็นด้วยประการใด ๆ ก็ไม่ใช่อุปสรรคในการเข้าถึงพระธรรมอันประเสริฐ

ส่วนการแปลกแยกที่ผู้ทรงศีลต้องแยกกันนั่งแยกกันฉัน แยกกันสวดมนต์ เป็นเรื่องประหลาดแท้ และเป็นมาตรฐานที่หามาตราฐานไม่ได้ ผมขอยกตัวอย่างการล้มมนานผู้นำชาวพุทธในแต่ละปีที่มีผู้ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นพระสงฆ์ต่างนิกาย ต่างความเชื่อถือจากทั่วโลกมาร่วมประชุมกัน คบหาสมาคมเสวนากันไม่ได้แยก ไม่ได้แบ่งว่าเป็นนิกายลัทธิและความเชื่อใด เสวนากันประหนึ่งว่าเป็นเถรวาทด้วยกัน ทั้ง ๆ ที่บางคนเป็นเจ้าของกิจการหรือมีภริยา หรือมีครอบครัว หรือบ้างก็กินข้าว ๓ มื้อเหมือนฆราวาส แต่ยังปฏิบัติเสวนากันได้ร่วมกันได้เยี่ยงนั้น ไฉนเล่ากับสมณะบางเหล่าที่มีความบริสุทธิ์ในศีล เคร่งครัดในวินัยของพระอรียเจ้า กลับตั้งความรังเกียจตรองเท่าใดก็ไม่เห็นเป็นอย่างอื่น นอกจากเห็นแต่ความน่าสังเวชในความเสื่อมที่เกิดขึ้นในสังฆมณฑล

ผมเองยังคงถือว่าพระธรรมวินัยที่พระบรมศาสดาทรงแสดงแล้ว บัญญัติแล้วนั้นแหละที่เป็นศาสดาของชาวพุทธทั้งหลาย ไม่อาจยอมรับนับถือเอาบุคคลใดหรือคณะใดเป็นศาสดาแทนพระบรมศาสดาเป็นอันขาด เหตุนี้จึงเชื่อและปฏิบัติในสิ่งที่ทรงแสดง ทรงบัญญัติ และยอมรับนับถือสมณะเหล่าใดที่ได้ประพฤติปฏิบัติตามที่พระบรมศาสดาได้แสดงแล้ว ได้บัญญัติแล้ววานั้นเป็นพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า สมดังคำประกาศของชาวพุทธที่ถูกสอนมาให้เปล่งคำประกาศว่า ข้าพเจ้าไม่ยึดถืออื่นใดเป็นสรณะอันเกษมเลย นอกจากพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระสงฆ์เจ้านั้นแล้วคือสรณะ คือที่พึ่งอันเกษมของข้าพเจ้า

ที่พระคุณกล่าวถึงการจัดงานวันเกิดครบ ๗๕ ปีของพลตรี จำลอง ศรีเมือง เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ นั้น ผมเองก็รู้จักนับถือท่านพลตรี จำลอง ศรีเมือง มาเป็นเวลานาน เสียหายที่ไม่ได้มีโอกาส

ไปร่วมงานนั้น แต่ก็มิ้น้ำใจมุทิตาจิต ได้แสดงมุทิตาจิตนั้นแล้วโดยผ่านทางทวิตเตอร์และเฟซบุ๊ก

การจัดงานแบบนี้ในอินเดียมีแบบอย่างที่ปฏิบัติกันมาช้านาน ซึ่งตรงดูแล้วก็เห็นเป็นแบบปฏิบัติที่มีแต่จะอำนวยประโยชน์สถานเดียวเท่านั้น นั่นคือไม่ว่างานแต่ง งานบวช งานตาย หรืองานวันเกิด หรือแม้งานขึ้นบ้านใหม่ จะมีวาระงานสำคัญหนึ่งอยู่เสมอ นั่นคือการแสดงปาฐกถา ซึ่งเจ้าภาพจะเชิญบัณฑิตหรือผู้รู้ในวิทยาการต่าง ๆ ตามความจำเป็นและต้องการของถันนั้นมาแสดงปาฐกถาให้กับแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน โดยถือว่าเป็นธรรมบรรณาการที่มีคุณค่าดีกว่าของชำร่วยมากมายนัก แต่เมืองไทยของเราไม่มีวาระงานเช่นนี้ เมื่อใดก็ตามหากพระคุณมีโอกาสนำคำแนะนำกับผู้เลื่อมใสศรัทธาก็กราบขอฝากพระคุณช่วยแนะนำให้เกิดพิจารณาแบบอย่างของอินเดียบ้างก็อาจจะเกิดประโยชน์และอาจจะเป็นการตั้งแบบแผนวาระงานที่อำนวยประโยชน์แก่คนทั้งปวงได้บ้าง

คนเรานั้นเมื่อวันเวลาผ่านไป อายุชุกก็ล่วงเลยไป จำเป็นต้องพึ่งพาคนอื่นมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นคนมีอายุจึงต้องฝึก ต้องรู้จักและต้องลั่นทัดในการที่จะพึ่งพาอาศัยคนอื่นควบคู่ไปกับการพึ่งตนเอง หากคิดแต่จะพึ่งตนเองอย่างเดียว โดยไม่คิดพึ่งคนอื่นบ้างก็จะเกิดข้อจำกัดขัดสนและทำให้ตนรู้สึกว่าคุณค่าลงไปทุกที การที่พระคุณก็ดี ผมเองก็ดี มีผู้มาช่วยต่อให้ได้พึ่งพาอาศัยจึงนับว่าเป็นบุญถึงสองส่วน คือเป็นบุญตัวและเป็นบุญของท่านผู้ที่มาช่วยด้วย เพราะผู้ที่มาช่วยนั้นก็มีโอกาสมากกว่าคนอื่นที่จะได้เรียนรู้ ได้สัมผัสในสิ่งที่คนอื่นอาจไม่มีโอกาสเลยจัดว่าต่างก็มีวาสนาร่วมกันมาแต่ปางก่อน

การตอบลิตขัตฉบับนี้ออกจะยาวและรบกวนเวลาพระคุณท่านมากไปสักหน่อย ก็ต้องกราบขออภัยพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

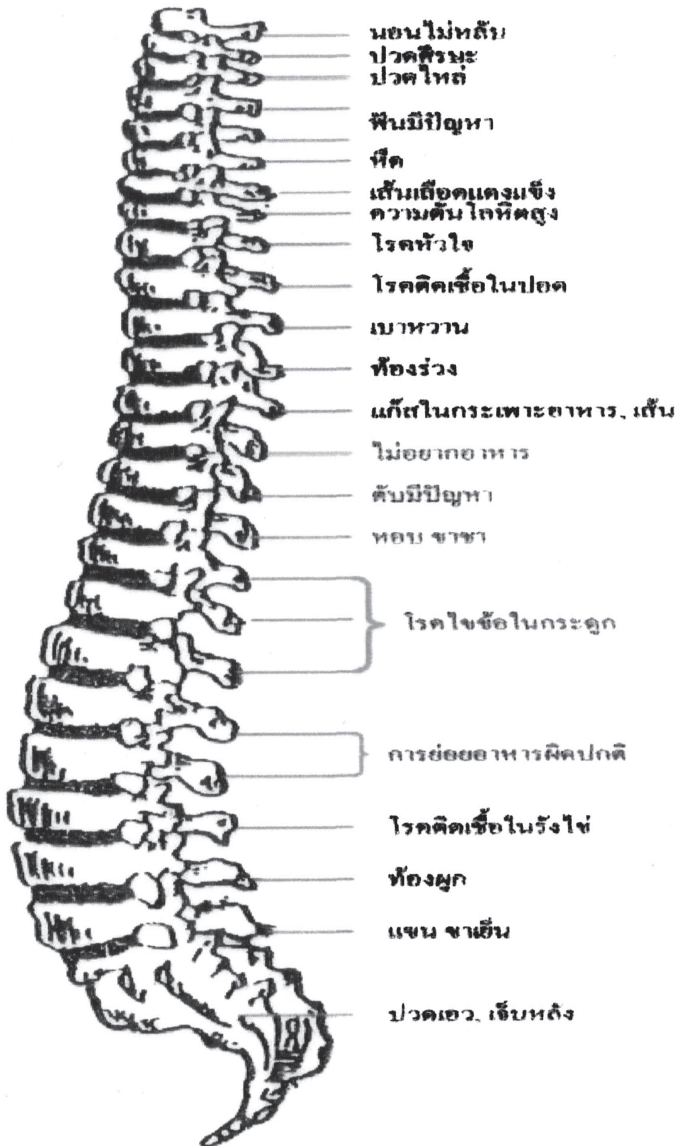
กราบนมัสการด้วยความเคารพ
นายไพศาล พิษมงคล

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

● โรคต่างๆ ที่สืบเนื่องมาจาก

ตอนที่ ๘

วิธีการนวดปรับกระดูกและเส้นเอ็น ต้องมีความเกี่ยวข้องกับกล้ามเนื้อด้วย เรามาเรียนรู้กลุ่มอาการปวดกล้ามเนื้อพังผืด (*ลมปลายปัตคาด*)

กลุ่มอาการปวดกล้ามเนื้อพังผืด ภาษาอังกฤษเรียกกันว่า Myofascial pain syndrome ใช้คำย่อว่า MPS ในแพทย์แผนไทยเทียบได้ว่าเป็นโรค “*ลมปลายปัตคาด*” เป็นกลุ่มอาการของโรคที่มีอาการปวดกล้ามเนื้อและพังผืด ที่มีลักษณะเฉพาะ คือ จะต้องมึจุดปวด หรือจุดกดเจ็บ ภาษาอังกฤษ เรียกว่า Trigger point ใช้คำย่อว่า Tip เป็นจุดที่ทำให้เกิดการปวดร้าวที่ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย

ความรู้ทั่วไป

- ๔๐ % ของน้ำหนักตัวเป็นกล้ามเนื้อ
- กล้ามเนื้อในร่างกายมีทั้งหมด ๓๔๗ คู่ และ ๒ มัดที่มีคู่ รวมทั้งสิ้น ๖๙๖ มัด
- ลมปลายปัตคาดเกิดได้กับทุกมัด บางครั้งเรียก “*เส้นจม*” ภาษาอังกฤษเรียกว่า Myofascial pain syndrome ปกติกล้ามเนื้อที่ไม่มีปัญหาจะราบเรียบ กล้ามเนื้อเริ่มเกิดปัญหาที่จุดจุดหนึ่ง

อาจคลำพบเป็นเม็ดกรวด ถ้าทิ้งไว้จุดจะโตขึ้น ถ้าคลำที่เส้นไม่รู้สึกอะไร แต่ถ้าคลำถูกจุด TIP จะเจ็บ เพราะมีการหดตัวของใยกล้ามเนื้อนั้น

● ถ้ากดถูกจุดจะทำให้เกิดการคลายตัว และทำให้สบายขึ้น เวลาคลำให้ลูบขวางกล้ามเนื้อ เพราะลูบตามแนวใยกล้ามเนื้อจะไม่พบจุด TIP ต้องลูบขวางจะสะดุดจุด

● MPS เลียนแบบอาการอื่นได้อย่างแม่นยำ เช่น ไมเกรน หัวใจขาดเลือด หมอนรองกระดูกทับเส้นประสาท

● พบ MPS บ่อย ๆ บริเวณกล้ามเนื้อแกนกลางของร่างกาย

● พบ ๖.๓% ของประชากรไทย หรือ ๓๖% ของอาการปวดระบบกระดูก และกล้ามเนื้อ

● พบในหญิงมากกว่าชาย อายุ ๓๑ ถึง ๕๐ ปี

สาเหตุ

๑. บาดเจ็บรุนแรง

๒. บาดเจ็บเล็กน้อย แต่บาดเจ็บเรื้อรัง เช่น นั่งผิดสุขลักษณะ

๓. กล้ามเนื้อไม่แข็งแรง

๔. สารอาหารไม่เพียงพอ เช่น กรดโฟลิก วิตามินบี ๑๒

๕. หลังผ่าตัดต้องนอนนาน ๆ

๖. ความผิดปกติของระบบประสาท เช่น อัมพฤกษ์ อัมพาต

๗. เครียด จิตเครียดกล้ามเนื้อจะเครียดด้วย โดยเฉพาะกล้ามเนื้อแถว ๆ คอ

๘. นอนไม่หลับ อ่อนเพลีย

ปัจจัยชักนำ หรือส่งเสริมให้เกิดอาการ

๑. ปัจจัยด้านกลศาสตร์

- **ภายใน** คือ ท่าทางผิด กล้ามเนื้อขาดการเคลื่อนไหว เช่น นั่งขับรถผิดสุขลักษณะ การยืนเดินและนั่งในท่าที่ไม่ถูกต้อง

- **ภายนอก** สถานที่ทำงาน

๒. ปัจจัยเกี่ยวกับระบบของร่างกาย

- **สารอาหารไม่เพียงพอ** ได้แก่ กรดโฟลิก วิตามิน บี ๑, ๖, ๑๒ และ ซี

- **การเผาผลาญพลังงาน และฮอร์โมนไม่เพียงพอ** (เกิดจากเครียด นอนดึก ขี้โมโห) ทำให้น้ำต้ออกมาย่อยไขมันให้เป็นฮอร์โมนได้น้อย จึงทำให้ร่างกายเราชืด ภาวะธัยรอยด์พร่อง ประจำเดือนมาไม่ปกติ

- **ภาวะติดเชื้** เช่น เป็นหวัดทำให้ปวดเมื่อยตามตัว เพราะร่างกายขอเลือดเพิ่ม โดย “ไต” จะส่งสัญญาณไปที่ไขกระดูกสันหลัง เพื่อผลิตเม็ดเลือดแดงเพิ่ม ถ้าเรามีสมุนไพรมารุงเลือด บำรุงตับกินเข้าไป ร่างกายก็จะแข็งแรงทำให้เม็ดเลือดฆ่าเชื้อโรคได้ อาการติดเชื้หาย อาการก็หายไปเอง

- **ความผิดปกติของการนอนหลับ** เช่น เครียด นอนไม่หลับ ตื่นกลางดึกบ่อย ๆ

- **การกดทับเส้นประสาท** เพราะกล้ามเนื้อหลวม ซึ่งเนื่องมาจากการชอบอาบน้ำบ่อย ๆ และอาบน้ำก่อนนอนยิ่งสระผมก่อนนอนยิ่งจะทำให้ **กล้ามเนื้ออ่อนแอลง**เรื่อย ๆ จึงทำให้กล้ามเนื้ออ่อนแอไปด้วย ทำให้เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวง่าย ยกตัวง่าย หมอนรองกระดูกก็จะเคลื่อนง่ายด้วย แค่บิดตัวก็เกิดปัญหาออกแล้ว

๓. ปัจจัยด้านจิตใจ

- **กลไกการเรียนรู้** เช่น แปลความหมายผิดกลัวว่าจะอันตราย รู้สึกสูญเสีย

- **พฤติกรรมต่อความเจ็บป่วย** เช่น อารมณ์กลัว มีผลต่อ “ไต”, อารมณ์กังวล มีผลต่อ “กล้ามเนื้อ”, อารมณ์โกรธ มีผลต่อ “ตับ”, อารมณ์พยายา มีผลต่อ “ลำไส้ใหญ่”, อารมณ์น้อยใจ มีผลต่อ “ปอด” ฯลฯ

การปวดกล้ามเนื้อแต่ละมัดประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

กายวิภาค หมายถึง ตำแหน่งที่อยู่จากปลายข้างหนึ่ง ถึงอีกปลายข้างหนึ่ง

หน้าที่ หมายถึง ความสามารถในการใช้ งาน

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว หมายถึง อาการต่าง ๆ ที่เป็นจุดเริ่มต้นที่นำผู้ป่วยมาพบ ซึ่งมักจะเป็นอาการปวด และการกระจาย หรือบริเวณที่ปวด

การตรวจร่างกาย จุดกดเจ็บหรือจุดปวด หมายถึง การคลำหาจุดที่มีอาการมากที่สุด การ กระตุ้นจุดปวด จะทำให้แสดงอาการปวดร้าวออกมา และแสดงอาการหดตัวของใยกล้ามเนื้อ

การคลำหา ‘จุดปวด’ หรือ ‘จุดกดเจ็บ’ มี ๓ วิธี คือ

๑. การกดคลำโดยนิ้วมือ จะเคลื่อนอยู่บนผิวหนัง ทิศทางเคลื่อนไหวจะเป็นไปในแนวตั้งฉากกับใยกล้ามเนื้อที่ตั้งเป็นลำแข็ง ใช้แรงในการกดคลำน้อย

๒. การคลำในลักษณะเดียวกับวิธีแรก แต่แรงที่ใช้กดจะมากกว่า สามารถดันเส้นที่ตั้งเป็นลำไปตามปลายนิ้วในช่วงเริ่ม เมื่อเส้นที่ตั้งเป็นลำตึงมากก็จะดันต้านจนนิ้วมือหยุดการเคลื่อนไหว เมื่อเพิ่มแรงที่นิ้วมืออีกเพียงเล็กน้อย ลำแข็งจะสปริงกลับหลุดไต้นิ้วมือโดยเร็ว จากแรงตั้งที่สะสมไว้จะถูกปลดปล่อย

๓. การตรวจคลำด้วยการหนีบ หรือหยิบกล้ามเนื้อไว้ระหว่างนิ้วมือ เมื่อยกกล้ามเนื้อขึ้น จะเกิดแรงดึงในใยกล้ามเนื้อ โดยเฉพาะลำแข็ง เมื่อแรงดึงมากกว่าแรงนิ้วที่หนีบ ใยกล้ามเนื้อเหล่านั้นก็จะสปริงตัวกล้ามเนื้ออย่างรวดเร็ว วิธีนี้จะทำได้ในกล้ามเนื้อที่มีความหย่อนตัวทางกายวิภาค และต้องไม่อยู่ลึกจากผิวหนังมากนัก เช่น กล้ามเนื้อ

ส่วนการทำกรตรวจคลำที่ต้องกดแรง ไม่จำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวของนิ้วมือ ใช้ในการตรวจหาจุดปวดที่อยู่ลึก

การยืดกล้ามเนื้อ

วิธียืดกล้ามเนื้อที่ง่าย หรือสะดวก ที่ควรรู้

เพราะเป็นวิธีรักษาวิธีหนึ่งที่จะช่วยคลายจะกดปวดได้มาก

ปัจจัยเสริม หมายถึงสิ่งที่จะอาจจะเป็นสาเหตุของการปวดกล้ามเนื้อ

การปวดกล้ามเนื้อแต่ละมัด จะรวบรวมกล่าวเป็นหมวดหมู่ ที่เป็นสาเหตุของอาการปวดบริเวณต่าง ๆ ดังนี้

๑. ศีรษะและคอ
๒. หลังส่วนบน ไหล่ และต้นแขน
๓. ปลายแขนและมือ
๔. หลังส่วนล่าง
๕. ตะโพก ต้นขา และหัวเข่า
๖. ปลายขา ข้อเท้า และเท้า

อ่านต่อฉบับหน้า

**ทจก.จ.บริการพฤษะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

**สมรรถนะกับการเสียดสีต่างหาก
คือคุณค่าของคน
เงินเป็นสิ่งแทน ใครเอามาก
คุณค่าของผู้เอายังลด
ใครยิ่งหลงเอาแต่เงิน
ค่าของตัวเองยิ่งลด**

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

ถ้าต้องแบ่งผืนดินมาปลูกพืชพลังงาน
พื้นที่สำหรับเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร
เพื่อเป็นแหล่งอาหารของมนุษย์
ก็จะมีผลน้อยลงไปอีก

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับที่ ๒๔๐

บางคนอาจคิดถึงการปลูกพืชพลังงานเพื่อ
ปั่นน้ำมันไบโอดีเซลหรือก๊าซโซฮอลล์ ทดแทน
น้ำมันจากซากฟอสซิลโดยไม่ต้องปรับเปลี่ยน
เทคโนโลยีที่มีอยู่ แต่ดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่ชื่อว่า
“โลก” ดวงนี้ มีทะเลและมหาสมุทรปกคลุมอยู่
ถึง ๓ ใน ๔ ของผิวโลก โดยมีแหล่งน้ำจืดเพียง
ประมาณร้อยละ ๓ ของพื้นผิวโลก และแหล่ง
น้ำจืดเหล่านี้ร้อยละ ๒.๖ อยู่ที่บริเวณขั้วโลก
ธารน้ำแข็ง และใต้ผิวดิน เหลือแหล่งน้ำจืดอยู่
เพียงร้อยละ ๐.๔ ของผิวโลกตามแม่น้ำลำคลอง
หนองบึง หรืออ่างเก็บน้ำ สำหรับให้มนุษย์ใช้

อุปโภคบริโภคและเพาะปลูก มนุษย์จึงสามารถ
อาศัยอยู่ได้ในบริเวณพื้นที่แคบ ๆ เพียงประมาณ
ร้อยละ ๑๒ ของผิวโลกที่เป็นพื้นดิน หรือเพียง
ร้อยละ ๔ ของพื้นผิวโลกทั้งหมด ซึ่งส่วนใหญ่
เต็มไปด้วยน้ำเค็ม (Bryson, ๒๐๐๓. อ้างถึงใน
พงษ์พิสิฐกุล วิเศษกุล , ๒๕๔๙)

ฉะนั้น ถ้าต้องแบ่งผืนดินซึ่งมีพื้นที่ไม่มาก
เหล่านี้มาปลูกพืชพลังงาน พื้นที่สำหรับ
เพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารหรือการเลี้ยงสัตว์
เพื่อเป็นแหล่งอาหารของมนุษย์ก็จะมีผลน้อย
ลงไปอีก

ในขณะที่ประชากรโลกกำลังเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จากในอดีตที่เคยมีประชากรทั่วโลกราว ๕๐๐ ล้านคนมาโดยตลอด และค่อย ๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นภายหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรม ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา อัตราการเพิ่มของประชากรโลกได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วจากจำนวนประมาณ ๒,๕๐๐ ล้านคนหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เพิ่มขึ้นเป็นประมาณ ๖,๕๐๐ ล้านคนในปัจจุบัน และถ้าอัตราการเพิ่มของประชากรโลกยังไม่เปลี่ยนแปลง ก็คาดว่าประชากรโลกจะเพิ่มขึ้นเป็น ๙,๐๐๐ ล้านคน ภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๖

เฉพาะประเทศจีนเพียงประเทศเดียวที่มีพลเมืองกว่า ๑,๓๒๐ ล้านคน และกำลังพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว เพื่อเป็นชาติมหาอำนาจใหม่แข่งกับสหรัฐอเมริกา ถ้าหากประเทศจีนจะยกระดับมาตรฐานการดำเนินชีวิตของคนจีนให้เท่าเทียมกับคนอเมริกัน ประมาณว่าต้องมีดาวเคราะห์ขนาดเท่าโลกอีกหนึ่งดวงมารองรับ จึงจะมีทรัพยากรและแหล่งพลังงานเพียงพอสำหรับตอบสนองแบบวิถีชีวิตในการบริโภคอย่าง “ขาดประสิทธิผล” ตามแบบฉบับวัฒนธรรมบริโภคนิยมของคนอเมริกัน ซึ่งย่อมเป็นสิ่งที่ไม่มีทางเป็นไปได้เลย

ข.) วิกฤตการณ์ปัญหาโลกร้อน เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ผ่านมามีคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยความเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศแห่งสหประชาชาติ (UN Intergovernment Panel on Climate Change หรือ IPCC) ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อมจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ๑๙๐ ประเทศ ได้ประชุมพิจารณารับรองรายงานผลการศึกษาของ IPCC ที่ชื่อว่า Climate Change ๒๐๐๗ : Climate Change Impacts, Adaptation and Vulnerability และลงมติรับรองให้เผยแพร่รายงานฉบับนี้ ซึ่งได้เตือนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของอากาศที่

ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต้องร่วมมือกันแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยชี้ให้เห็นถึงรายละเอียดของผลกระทบต่อมนุษย์ จากการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิโลกตั้งแต่ ๐ - ๕ องศาเซลเซียส

พฤติกรรมกรรมการบริโภคทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย “ขาดประสิทธิผล” ในทิศทางที่ไม่เป็นไปเพื่อ “ประโยชน์สูง ประหยัดสุด” ทำให้มนุษย์ปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมามากมายปกคลุมชั้นบรรยากาศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดจากการเผาไหม้ของเชื้อเพลิงจากซากฟอสซิล ทั้งน้ำมัน ถ่านหิน และก๊าซธรรมชาติ ในขณะที่มนุษย์ตัดไม้ทำลายป่ามากขึ้น ๆ จึงยิ่งทำให้ขาดต้นไม้ที่จะช่วยดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่มนุษย์ปลดปล่อยออกมา ก๊าซเรือนกระจกต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เหล่านี้สามารถดูดซับความร้อนได้ดีกว่าอากาศ ฉะนั้นเมื่อถูกปล่อยออกสู่ชั้นบรรยากาศมาก ๆ โดยไม่มีกลไกที่ช่วยดูดซับ ก็จะไปทำหน้าที่คล้ายกับหลังคากระจกที่คลุมโลกไว้ อันส่งผลทำให้อุณหภูมิของพื้นผิวโลกเพิ่มสูงขึ้น ๆ

ถ้าหากอุณหภูมิของโลกเพิ่มสูงขึ้นเพียง ๑.๕ - ๒.๕ องศาเซลเซียส พันธุ์พืชและสัตว์ต่าง ๆ ทั่วโลกประมาณ ๒๐-๓๐ % จะเกิดการสูญพันธุ์ ธารน้ำแข็งและหิมะจะหลอมละลาย ปัญหาน้ำท่วมจะทำให้พืชผลทางการเกษตรเสียหายอย่างหนัก และน้ำจะกัดเซาะหน้าดินจนทำให้ไม่มีคุณภาพสำหรับใช้เพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารได้อีกตลอดจนน้ำใต้ดินก็จะถูกปนเปื้อนด้วยประชากรในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกหลายพันล้านคนจะต้องเผชิญกับปัญหาการขาดแคลนอาหารและน้ำสะอาดสำหรับการบริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจนทั่วโลกซึ่งมีส่วนในการปล่อยก๊าซเรือนกระจกน้อยที่สุด แต่กลับต้องกลายเป็นผู้รับเคราะห์กรรมหนักที่สุดจากวิกฤตการณ์เหล่านี้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เข้าพรรษาในปีนี้ ใครที่ยังติดบุหรี่อยู่
จะตั้งใจตีกฝนตนด้วยการอดหรือเลิกสูบบุหรี่
ก็คงจะเป็นสิ่งดีทีเดียว
ถือเป็นการทำบุญอันยิ่งใหญ่ให้แก่ตัวเอง
อีกทั้งครอบครัวก็จะได้พ้นจากภัย
พิษร้ายของควันบุหรี่ไปด้วย

ควันพิษ...ทำไมไม่กลัวกัน

ทุกครั้งทีเพื่อน ๆ ล้วงซองบุหรี่ยื่นออกมาจาก
ทุกระเป่าเสื้อเมื่อยามหิวควัน ภาพที่ปรากฏ
ข้างซองช่างไม่สวยไม่งามเอาเสียเลย แถมแฝง
ความน่ากลัวอยู่ไม่น้อย ที่นำภาพคนป่วยเรื้อรัง
จากการสูบบุหรี่ที่ส่งผลในหลายรูปแบบ บ้าง
ป่วยหนักเกินเยียวยา และยังเป็นภาพจริงที่ผู้สูบ

บุหรี่ย่างเจ็บป่วยกันมารายจริง ๆ ผู้สูบแทบ
ทุกรายต่างก็เชื่ออย่างนั้นจริง แต่ผู้หลงไปเสพติด
สารนิโคตินในควันบุหรี่กันแล้วต่างปลอบใจ
ตัวเองว่า คงไม่เป็นไรถ้าเรายังแข็งแรงอยู่ ก็สูบ
มานานหลายปีแล้ว สูบกันไปเรื่อย ๆ คงจะไม่มี
ปัญหาอะไรแล้วก็สูบ ๆ ไปด้วยเคยชินและประมาท

ข้าราชการท่านหนึ่งติดบุหรี่หนัก เขาจะสูบบุหรี่วันละไม่ต่ำกว่า ๔๐ มวนหรือ ๒ ซอง เขาก็เป็นอีกคนหนึ่งในหมู่บ้านที่หลงเสพติดบุหรี่อย่างหนัก จะเป็นตัวละครให้ชาวบ้านรู้ว่า คนที่เสพติดบุหรือนั้น วันสุดท้ายของชีวิตก็จะไม่ได้อะไรดีขึ้นมาเลย เสียเงินไปก็ไม่ค่อย ที่สำคัญก็เท่ากับเราได้เปิดทางให้เชื้อโรคร้ายหลากหลายแฝงมากับควันบุหรี่ แล้วมาทำร้ายทำลายเราเองอย่างคาดไม่ถึง

ที่ปากซอย วิทยุคนหนึ่งหยิบบุหรี่ที่เหลือในซองเพียงมวนเดียวออกมาจุดสูบ วิทยุอีกคนเดินเข้ามาขอบุหรี่ตัวนั้นไปสูบ แต่หนุ่มปฏิเสธเพราะเพิ่งจะดูดควันเข้าไปไม่ถึงสามอีก

ไอ้หนุ่มคนขอถึงกับโกรธจัดทันทีทันใด จึงชกปลายคางจนสุดแรงและเตะซ้ำอีกครั้งโทษฐานขอแล้วไม่ให้ ฤทธิ์ของความอยากสูบบุหรี่นั้น จะเกิดทุกข์ทางกายและจิตใจแล้วพร้อมที่จะก่อเหตุรุนแรงได้ ซึ่งไม่ต่างกับยาเสพติดชนิดอื่น ๆ

โรงพยาบาลหลายแห่ง จัดทำโครงการโรงพยาบาลปลอดควันบุหรี่ ญาติคนไข้ต้องเดินออกมาสูบนอกประตูทางเข้าโรงพยาบาล สูบก้นหน้าตาเฉย แม้ในส่วนราชการหลายแห่งจะมีป้ายห้ามสูบบุหรี่ติดเด่นชัด แต่จะให้คนที่ติดบุหรี่มาฉุกลดละเลิกสูบบุหรี่นั้นช่างแสนยากจริง ๆ

เมื่อหลายสิบปีก่อน หากพูดถึงคนที่สูบบุหรี่ก็ล้วนอยู่ในกลุ่มผู้ชายออกสามศอก แต่ตกมาถึงสมัยนี้ ผู้หญิงก็ตกเป็นทาสบุหรี่ยุคใหม่เช่นกัน

มูลนิธิณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่ ได้จัดพิมพ์แผ่นพับเพื่อเผยแพร่ มีข้อความที่น่าสนใจว่า **ผู้หญิงสูบบุหรี่ อันตรายมากกว่าผู้ชาย** นอกจากจะเสี่ยงต่อการเกิดโรคต่าง ๆ เช่น โรคหัวใจ โรคเส้นเลือดสมองตีบ โรคปอดเรื้อรัง มะเร็งต่าง ๆ รวม ๑๐ ชนิด และโรคร้ายแรงอื่น ๆ แล้ว ยังมีความเสี่ยงมากกว่าชายที่สูบบุหรี่ คือ

งานวิจัยพบว่า ผู้หญิงที่สูบบุหรี่จะเกิดมะเร็งปอดจากการสูบบุหรี่ได้ง่ายกว่าผู้ชาย เป็นผลจากความแตกต่างของฮอโมนเพศหญิงกับ

เพศชาย

หญิงที่สูบบุหรี่ที่กินยาคุมกำเนิดด้วย ยิ่งเพิ่มความเสี่ยงในการเกิดโรคเส้นเลือดหัวใจตีบ

ผู้หญิงมีโอกาสเกิดมะเร็งปากมดลูกจากการสูบบุหรี่

ผู้หญิงตั้งครรภ์หากได้รับควันบุหรี่จะทำให้เกิดโรคแทรกซ้อนทำให้แท้งลูก คลอดก่อนกำหนด ทารกมีน้ำหนักตัวน้อยกว่าปกติ

แม่ที่สูบบุหรี่ ทำให้ลูกเกิดใหม่ได้รับอันตรายจากควันบุหรี่มือสอง ทำให้เกิดโรคทางเดินหายใจของเด็ก เช่น หลอดลมอักเสบ ปอดอักเสบ เกิดอาการหืดรุนแรงขึ้น

ผู้หญิงสูบบุหรี่เกิดโรคระดูกพรุนง่าย และรุนแรงมากกว่าผู้ชาย

แม่ที่สูบบุหรี่เพิ่มความเสี่ยงที่ลูกสาวจะกลายเป็นคนสูบบุหรี่ในอนาคต

ผู้หญิงไทยเสียชีวิต จากการสูบบุหรี่ปีละกี่คน จากโรคอะไรบ้าง

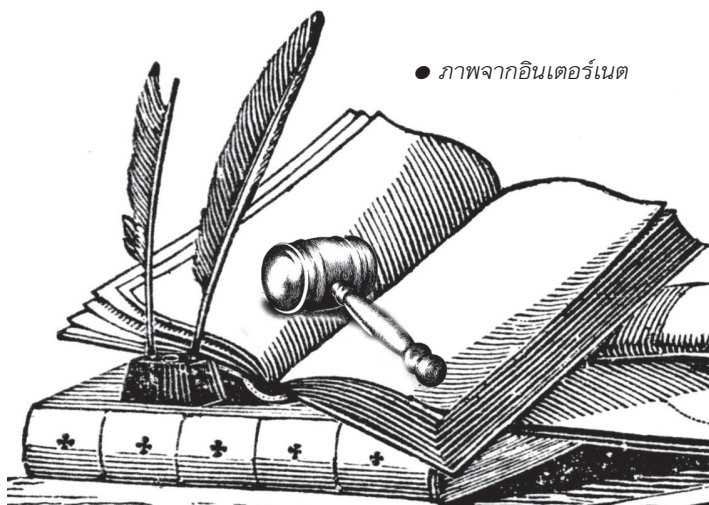
ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ มีหญิงไทย ๕,๗๙๓ คน เสียชีวิตจากการสูบบุหรี่ โดยเสียชีวิตจากมะเร็งปอด ๒,๔๘๙ คน จากถุงลมโป่งพอง ๑,๓๖๑ คน จากโรคหัวใจและหลอดเลือด ๗๖๒ คน จากมะเร็งชนิดอื่น ๆ ๓๙๖ คน จากโรคอื่นที่เกิดจากการสูบบุหรี่ ๗๘๕ คน

หญิงไทยที่สูบบุหรี่เฉลี่ยอายุสั้นลงคนละ ๑๑ ปี และป่วยหนักจนทำอะไรไม่ได้ เฉลี่ย ๑.๖ ปีต่อคนก่อนเสียชีวิต (คณะทำงานภาวะโรค ฯ ที่เกิดจากพฤติกรรมสุขภาพและปัจจัยเสี่ยง กระทรวงสาธารณสุข)

เข้าพรรษาในปีนี้ ใครที่ยังติดบุหรี่อยู่ จะตั้งจิตฝึกฝนตนด้วยการอดหรือเลิกสูบบุหรี่ ก็คงจะเป็นสิ่งดีทีเดียว ถือเป็นการทำงานบุญอันยิ่งใหญ่ให้แก่ตัวเอง อีกทั้งครอบครัวก็จะได้พ้นจากภัยพิษร้ายของควันบุหรี่ไปด้วย

พระท่านว่า **หยุดวันนี้ยังไม่สายเกินไป**

๓

การยื่นคำให้การในคดีแพ่ง

กอนยื่นคำให้การ จำเลยอาจยื่นคำร้องขอโอนคดี หรือจำเลยยื่นคำให้การพร้อมกับคำร้องขอโอนคดีไปยังศาลอื่นที่มีเขตอำนาจซึ่งต้องเป็นศาลใดศาลหนึ่ง โดยอ้างว่าการพิจารณาคดีในศาลนี้จักไม่ได้รับความสะดวกหรือจำเลยอาจไม่ได้รับความยุติธรรมตามความแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๖ คำร้องนี้ต้องยื่นขอต่อศาลที่รับฟ้องโจทก์

ศาลจะไต่สวนหรือไม่เป็นการใช้ดุลพินิจตาม มาตรา ๒๑ (๔) ถ้าเห็นว่าคำร้องไม่เข้าหลักเกณฑ์ตาม มาตรา ๖ ให้ยกคำร้องโดยไม่ต้องไต่สวน จำเลยหรือโจทก์อาจขอโอนคดีไปรวมการพิจารณาที่ศาลอื่นตาม มาตรา ๒๔ วรรคสองก็ได้

การอนุญาตให้โอนคดี ศาลจะสั่งโอนคดีทันทีไม่ได้ ต้องมีหนังสือสอบถามไปยังศาลที่จะรับโอนก่อน ถ้าศาลที่จะรับโอนไม่ยินยอมก็สั่งโอนไม่ได้ ในกรณีเช่นนี้ศาลที่ต้องการให้โอนคดีก็ต้องส่งเรื่องให้ประธานศาลอุทธรณ์ เพื่อให้ประธานศาลอุทธรณ์ชี้ขาดว่าจะให้โอนคดีหรือไม่

ศาลที่ขอโอนคดีจะสั่งจำหน่ายคดีลงเลขคดีแดงแล้วส่งสำนวนไปโดยให้ทำากสำนวนเก็บไว้ ส่วนศาลที่รับโอนได้รับสำนวนแล้วจะทำปกหน้า

สำนวน และลงเลขคดีดำของศาลที่รับโอนเพื่อพิจารณาต่อไป

จำเลยขอขยายระยะเวลายื่นคำให้การหากวันสุดท้ายที่ครบกำหนดยื่นคำให้การเป็นวันหยุดทำการ จำเลยมีสิทธิยื่นคำร้องในวันที่เริ่มทำงานใหม่ต่อจากวันหยุดทำการนั้นได้ แต่เมื่อศาลมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การ ต้องนับเอาวันที่ต่อจากวันสุดท้ายของระยะเวลาเดิมเป็นวันเริ่มต้นแห่งระยะเวลาที่ขยายออกไป

การตรวจคำให้การตาม มาตรา ๑๗๗ วรรคหนึ่ง จำเลยต้องทำคำให้การเป็นหนังสือยื่นต่อศาลภายใน ๑๕ วัน นับแต่ได้รับหมายเรียกและสำเนาคำฟ้อง ดังนั้น เมื่อจำเลยยื่นคำให้การ ศาลจะตรวจรายงานการเดินหมาก่อนว่าจำเลยรับหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องเมื่อใด ส่งหมายให้ได้โดยวิธีใด เพื่อพิจารณาว่า พันกำหนดเวลายื่นคำให้การหรือไม่ ถ้ายังไม่มีรายงานการเดินหมาก่อนในสำนวน ศาลจะสั่งให้รับคำให้การไว้ก่อน หรือจะสั่งให้เสนอรายงานการเดินหมาก่อนสั่งคำให้การก็ได้

การสั่งรับคำให้การเมื่อตรวจคำให้การแล้วเห็นว่าไม่มีปัญหา ศาลจะสั่งรับคำให้การ

สำเนาให้โจทก์ นัดชี้สองสถาน หมายถึงวันนัดให้โจทก์ทราบ ไม่มีผู้รับโดยชอบให้ปิดหมาย

กรณีวันครบกำหนดยื่นคำให้การตรงกับวันหยุดราชการ (วันหยุดราชการอาจเป็นวันหยุดราชการตามปกติหรือหยุดราชการเป็นกรณีพิเศษ เช่น ตามมติคณะรัฐมนตรี จึงควรระบุให้ชัดเจน)

กรณีปิดหมาย การปิดหมายมีผลเมื่อพ้น ๑๕ วัน และต้องยื่นคำให้การภายใน ๑๕ วัน รวมเป็น ๓๐ วัน

กรณีนี้ไม่ต้องแจ้งวันนัดให้จำเลยทราบ เพราะศาลมีคำสั่งนัดชี้สองสถานในคำให้การของจำเลยในวันเดียวกับที่จำเลยยื่นคำให้การ จึงถือว่าจำเลยทราบกำหนดนัดแล้ว และในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่ศาลจะให้ฝ่ายจำเลยลงชื่อทราบวันนัดไว้ด้วย

การสั่งไม่รับคำให้การ เช่น จำเลยรับหมายเรียกและสำเนาคำฟ้อง พนักงานทนายยื่นคำให้การแล้ว จึงไม่รับคำให้การจำเลย

คำให้การของจำเลยที่ต่อสู้เรื่องอำนาจฟ้องของโจทก์ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลหรือไม่ โจทก์มอบอำนาจให้ส. ฟ้องคดีหรือไม่ ไม่ทราบ ไม่รับรอง หนังสือรับรองนิติบุคคลและใบมอบอำนาจให้ฟ้องคดีจำเลยขอปฏิเสธนั้น เป็นคำให้การ ที่ไม่ได้แสดงโดยชัดแจ้งว่า จำเลยปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้นหรือแต่บางส่วน ไม่ชอบด้วยมาตรา ๑๗๗ วรรคสอง ถือไม่ได้ว่าจำเลยให้การปฏิเสธ จึงไม่เป็นประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย

การที่จำเลยให้การต่อสู้ว่าฟ้องของโจทก์ขาดอายุความ แม้จำเลยไม่จำเป็นต้องอ้างด้วยบทกฎหมายว่าขาดอายุความตามบทมาตราใดก็ตาม แต่จำเลยต้องให้การโดยแสดงเหตุแห่งการขาดอายุความให้ปรากฏว่า คดีโจทก์ขาดอายุความเมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้องคดีขาดอายุความไปแล้ว เมื่อจำเลยมิได้กล่าวถึงเหตุแห่งการขาดอายุความให้ปรากฏ คำให้การของจำเลยจึงไม่มีประเด็นในเรื่องอายุความ

คำให้การและฟ้องแย้งการสั่งรับคำให้การ

และฟ้องแย้งของจำเลยและคำให้การแก้ฟ้องแย้งของโจทก์ถ้าเห็นว่าถูกต้องก็จะสั่งรับคำให้การและฟ้องแย้ง ส่งสำเนาและหมายเรียกโจทก์ให้การ แก้ฟ้องแย้งตามข้อบังคับว่าด้วยการส่งคำคู่ความและเอกสารทางคดี ให้จำเลยวางเงินค่านำส่งอย่างช้าภายในวันทำการถัดไป มิฉะนั้นถือว่า ทั้งฟ้องแย้ง

จำเลยจะฟ้องแย้งมาในคำให้การตามมาตรา ๑๗๗ วรรคสาม ก็ได้ หรือจะฟ้องแย้งมาในคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การตามมาตรา ๑๗๙ (๓) ก็ได้ กรณีฟ้องแย้งไม่เกี่ยวกับคำฟ้องเดิม ศาลจะสั่งรับคำให้การ สำเนาให้โจทก์ นัดชี้สองสถาน หมายถึงวันนัดให้โจทก์ทราบ ไม่มีผู้รับโดยชอบให้ปิดเป็นหมายศาล ส่วนฟ้องแย้งของจำเลยนั้นไม่เกี่ยวกับคำฟ้องเดิม ศาลจะสั่งไม่รับฟ้องแย้ง คืบหน้าขึ้นศาลให้จำเลยทั้งหมด เช่น โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่ดินแปลงหนึ่ง จำเลยฟ้องแย้งขอให้โจทก์ออกจากที่ดินอีกแปลงหนึ่งของจำเลยเป็นฟ้องแย้งไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิม

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์ด้วยการสร้างประตูเหล็ก ปิดกั้นซอยทางเข้าออกจำเลยให้การและฟ้องแย้งว่าจำเลยมีสิทธิปิดกั้นประตูเหล็ก โจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญาเช่าด้วยการปลูกสร้างอาคารในที่ดินที่เช่าจากจำเลยไม่ตรงตามสัญญาขอให้ขับไล่ คำฟ้องแย้งที่ว่าโจทก์ประพฤติผิดสัญญาเช่าหรือไม่อย่างไรไม่ได้เกี่ยวกับคำฟ้องเดิม

โจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ เพราะจำเลยที่ ๑ ผิดสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ที่จำเลยที่ ๑ เช่าชื่อไปจากโจทก์ โดยมีจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกัน จำเลยที่ ๒ ฟ้องแย้งว่า โจทก์ทำละเมิดโดยนำรถยนต์ไปขายทอดตลาด โดยจำเลยที่ ๒ ไม่ได้ยินยอม ฟ้องแย้งของจำเลยที่ ๒ เป็นคนละเรื่องกับที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒

คำฟ้องของโจทก์เป็นเรื่องกล่าวหาจำเลยที่ ๓ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ กระทำ

ละเมิดต่อโจทก์ โดยการลงข่าวใส่ความหมิ่นประมาทโจทก์ ส่วนฟ้องแย้งของจำเลยที่ ๓ เป็นเรื่องที่ว่าจำเลยที่ ๓ กล่าวหาว่าโจทก์นำคดีมาฟ้องจำเลยที่ ๓ นี้ทำให้จำเลยที่ ๓ ได้รับความเสียหาย ดังนี้ เป็นฟ้องแย้งที่อาศัยเหตุต่างกัน จึงเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิม

ฟ้องแย้งมีเงื่อนไข ศาลจะสั่งรับคำให้การสำเนาให้โจทก์ นัดชี้สองสถาน แจ้งวันนัดให้โจทก์ทราบ ไม่มีผู้รับโดยชอบให้ปิดเป็นหมายศาล ส่วนฟ้องแย้งของจำเลย ที่ให้โจทก์ใช้ค่าปลุกสร้างหรือคืนเงินกินเปล่าหรือใช้ค่าขนย้าย เมื่อศาลพิพากษาขับไล่จำเลยออกจากตึกพิพาทนั้นเป็นฟ้องแย้งที่มีเงื่อนไข ไม่รับฟ้องแย้ง คืนค่าขึ้นศาลให้จำเลยทั้งหมด

โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยและบริวารให้รื้อถอนลวดหนามที่จำเลยและบริวารได้เข้าไปครอบครองในที่ดินทางหลวง ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของโจทก์ จำเลยฟ้องแย้งว่า โจทก์ได้ขยายเขตทางหลวงรุกล้ำในที่ดินจำเลย หากศาลฟังว่าทางหลวงดังกล่าวมีการขยายเขตถูกต้อง และมีแนวเขตเข้ามาในที่ดินจำเลย แล้วโจทก์ต้องใช้ค่าที่ดินและอาคารและครุภัณฑ์ให้จำเลยเป็นฟ้องแย้งที่มีเงื่อนไข

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยบุกรุก จำเลยให้การปฏิเสธว่า มิได้บุกรุก หรือ รุกล้ำ คดีมีประเด็นว่าจำเลยบุกรุกหรือไม่ หากฟังไม่ได้ว่าจำเลยบุกรุก ศาลก็ต้องพิพากษายกฟ้อง การที่จำเลยฟ้องแย้งว่า เมื่อที่ดินของจำเลยอยู่ติดกับที่ดินของโจทก์ หากจำเลยได้ครอบครองที่ดินของจำเลยต่อเนื่องเข้าไปในที่ดินของโจทก์ จำเลยก็ได้ครอบครองจนได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินของโจทก์ เป็นฟ้องแย้งที่มีเงื่อนไข

กรณีที่ฟ้องเดิมตกไป ฟ้องแย้งจะตกไปด้วยหรือไม่ ต้องพิจารณาว่ายังมีโจทก์เดิมที่จะเป็นจำเลยฟ้องแย้งอยู่หรือไม่ หากยังมีตัวโจทก์เดิมฟ้องแย้งยังคงอยู่ต่อไป

แต่หากไม่มีตัวโจทก์เดิมอยู่ เช่น ศาลยกฟ้องเพราะโจทก์เดิมไม่อยู่ในฐานะที่จะถูกฟ้องได้ ฟ้องแย้งต้องตกไปด้วย

บิดาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นโจทก์ฟ้องแทนบุตรผู้เยาว์ขอให้ศาลแสดงว่าทรัพย์สินเป็นของบุตรผู้เยาว์ ห้ามจำเลยเกี่ยวข้อ จำเลยต่อสู้ว่าโจทก์เป็นบิดาไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้เยาว์ไม่มีอำนาจฟ้อง และฟ้องแย้งขอแบ่งทรัพย์สินมรดกระหว่างโจทก์จำเลย เมื่อศาลฟังว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องแทนผู้เยาว์ และพิจารณายกฟ้องโจทก์ฟ้องแย้งของจำเลยก็ตกไปด้วยเพราะการฟ้องแย้งจะต้องมีฟ้องเดิมและตัวโจทก์เดิมที่จะเป็นจำเลยต่อไปเป็นหลักอยู่แล้ว

โจทก์ไม่ได้รับความคุ้มครองตาม พ.ร.บ. การเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรมฯ จึงไม่มีอำนาจฟ้องเมื่อโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องและศาลพิพากษายกฟ้องแล้ว ฟ้องแย้งของจำเลยต้องตกไปเพราะการฟ้องแย้งนั้นจะมีได้จะต้องมีฟ้องเดิมและตัวโจทก์เดิมที่จะเป็นจำเลยของฟ้องแย้งอยู่ด้วย.

ฟ้องแย้งเป็นเรื่องระหว่างจำเลยกับโจทก์เท่านั้น

จำเลยให้การว่า สัญญาซื้อขายที่โจทก์นำมาฟ้องตกเป็นโมฆะ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยให้ปฏิบัติตามสัญญาได้ ฉะนั้น ที่จำเลยฟ้องแย้งขอให้บังคับโจทก์ชำระเงินให้จำเลยตามสัญญาดังกล่าวจึงขัดกับคำให้การของจำเลย และหากจำเลยชนะคดีก็ไม่อาจบังคับตามคำขอได้ ถือได้ว่าฟ้องแย้งดังกล่าวไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิม

การแก้ไขคำฟ้องหรือคำให้การ

- หลักเกณฑ์การแก้ไขคำฟ้องหรือคำให้การ
 - การแก้ไขคำฟ้องต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗๙ (๑) และ (๒) ส่วนการแก้ไขคำให้การต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗๙ (๓)
 - การแก้ไขคำฟ้องหรือคำให้การต้องทำเป็น

คำร้องยื่นต่อศาลก่อนวันชี้สองสถานไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน หรือกรณีที่ไม่มีการชี้สองสถาน ก่อนวันสืบพยานไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน (มาตรา ๑๔๐) มิฉะนั้นศาลยกคำร้อง

๑.๓ ข้อยกเว้นที่ไม่ต้องยื่นภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๔๐

๑.๓.๑ เมื่อมีเหตุอันสมควรที่ไม่อาจยื่นคำร้องได้ก่อนวันชี้สองสถาน หรือก่อนวันสืบพยานแล้วแต่กรณี (มาตรา ๑๔๐)

ข้อความที่จำเลยทั้งสองขอแก้ไขเป็นเรื่องที่จำเลยทั้งสองเพิ่งทราบภายหลังจากการชี้สองสถานแล้ว ฉะนั้น จำเลยทั้งสองจึงมีสิทธิขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การแก้ฟ้องแย้งหลังจากชี้สองสถานแล้วได้

๑.๓.๒ เมื่อเป็นการขอแก้ไขในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน (มาตรา ๑๔๐)

การกล่าวอ้างว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน

จำเลยขอแก้ไขคำให้การเป็นครั้งที่สองหลังจากสืบพยานจำเลยซึ่งมีหน้าให้นำสืบก่อนเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งหากอนุญาตให้จำเลยแก้ไขคำให้การได้ตามขอ การพิจารณาคดีในส่วนของจำเลยก็ไม่มีที่สิ้นสุด แม้จำเลยจะอ้างว่า คำให้การที่ขอแก้ไขนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ก็หาไม่ผลลบล้างพยานหลักฐานของจำเลยที่นำสืบไปเสร็จสิ้นแล้วไม่ กรณีไม่มีเหตุอนุญาตให้แก้ไขคำให้การ

๑.๓.๓ เมื่อเป็นการขอแก้ไขข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือข้อผิดพลาดเล็กน้อย ตามมาตรา ๑๔๐

คำร้องขอแก้ไขคำฟ้องในคดีนี้เป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์ประสงค์จะแก้ไขให้ถูกต้องตามสิทธิของโจทก์ในฐานะที่โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยที่มีสิทธิเรียกหรือเอาเงินที่ตนได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยนับแต่วันที่จ่ายเงินไป มิใช่ นับแต่วันที่ที่มีการละเมิด ทั้งการแก้ไขดังกล่าวไม่เป็นคุณแก่โจทก์ คำร้องขอแก้ไข

คำฟ้องเช่นนี้ จึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๑๔๐, ๑๔๑

คำร้องขอแก้ไขวันที่ที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คโดยอ้างว่าพิมพ์ผิดพลาด เป็นการขอแก้ไขรายละเอียดในฟ้อง

โจทก์ขอแก้ไขข้อผิดพลาดให้ตรงกับความเป็นจริง เป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดเล็กน้อย

๑.๓.๔ เมื่อเป็นกรณีที่ไม่มีการชี้สองสถาน และไม่มีการสืบพยาน

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเพิกถอนการชี้สองสถานกับวันนัดสืบพยานและนัดฟังคำพิพากษา ดังนั้น จำเลยอาจยื่นคำร้องขอแก้ไขคำให้การได้ก่อนศาลพิพากษา

๑.๔ คำร้องขอแก้ไขคำฟ้องต้องเกี่ยวข้องกับคำฟ้องเดิม แต่คำร้องขอแก้ไขคำให้การไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับคำให้การเดิม

การที่โจทก์ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อ ช.เข้ามาเป็นจำเลยในภายหลัง จึงเท่ากับเป็นการฟ้องบุคคลอื่นเป็นจำเลยเพิ่มเข้ามาในคดีอีกคนหนึ่ง มิใช่เป็นเรื่องขอแก้ไขคำฟ้อง

การขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การโดยการยกข้อต่อสู้ขึ้นใหม่นั้น ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับคำให้การเดิมหรือไม่ก็ไม่สำคัญ

๑.๕ โดยหลักทั่วไปคำร้องขอแก้ไขคำฟ้องหรือคำให้การ ศาลจะส่งอนุญาตทันทีไม่ได้ ต้องส่งสำเนาให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้าอย่างน้อย ๓ วัน ก่อนนัดพิจารณาคำร้อง เว้นแต่เป็นกรณีที่สามารถทำได้แต่ฝ่ายเดียว มาตรา ๑๔๑

โจทก์ยื่นคำร้องขอแก้ไขคำฟ้องจากบ้านเลขที่ ๗๓ หมู่ ๕ เป็นบ้านเลขที่ ๗๓/๑ หมู่ ๕ เพื่อให้เป็นไปตามคำให้การของจำเลย การขอแก้ไขเลขบ้านตามคำฟ้องดังกล่าว หาใช่การขอแก้ไขคำฟ้องตามมาตรา ๑๔๑ ไม่

คำร้องขอแก้ไขวันที่ที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค โดยอ้างว่าพิมพ์ผิดพลาดนั้น เป็นการขอแก้ไขรายละเอียดในฟ้อง.

๗

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ปฏิรูปใครก่อนหนอ?

ปฏิรูป ประเทศ พัฒนาไทย
คือธงชัย พลั่วระเบิด อยู่เบื้องหน้า
หากมุ่งมั่น จริ่งใจ หมายถึงว่า
พึงหาญกล้า กำราบ กำจัดพาล

ปฏิรูป “**นักการเมือง**” เป็นเบื้องต้น
ให้ลวงพัน “**นักกินเมือง**” เลื่องกล่าวขาน
งาน “**การเมือง**” เพื่อ “**การเมือง อุดมการณ์**”
ใช้เพื่อพราง พร่าผลาญ แผ่นดินไทย

ปฏิรูป “**ข้าราชการ**” กลไกรัฐ
ปฏิบัติ “**ราช-การ**” งานยิ่งใหญ่
งาน “**ในหลวง**” เพื่อปวงชน สุขกายใจ
ไซ่งานสนอง ตัณหาใคร ตามใจตน

ปฏิรูป “**ประชาชน**” เป็นฐานราก
ลัดส่วนมาก สูงสุด ล้มฤทธิ์ผล
“**อธิปไตย**” ... เพื่อประโยชน์ ประชาชน
นักการเมือง ร้อยเล่ห์กล ฤกษ์ล้ำกราย

กระบวนการ ปฏิรูป ที่ร้ายเรียง
ล้วนเป็นเพียง แนวทาง ที่มาดหมาย
หาก “**ธรรมะ**” มิครองใจ วาจา กาย
วาระสุดท้าย ก็ล้มเหลว ... เลวต่อไป

เหตุไฉน “**พุทธแท้**” มิหยังจิต
“**องค์กรสงฆ์**” เคยครุ่นคิด กลางแควงไหม
สังคมไร้ “**คุณธรรม**” เพราะเหตุใด
นำ “**ปฏิรูป**” องค์กรไหน นำร่องหนอ ?